

COORDONATORI:
CĂLINA STROE   **RAMONA-ELENA MOCANU**

ANTOLOGIA
CONCURSULUI NAȚIONAL DE CREAȚIE
„VASILE ALECSANDRI”
BACĂU

ediția a VII-a, 2013

Editura DOCUCENTER
BACĂU, 2013

Director Proiect:
Prof. Vasile CAUTIȘ

Corectură:
Prof. Mocanu Ramona (limba română)
Prof. Balan Ștefana (limba engleză)
Prof. Gavriloaia Ramona (limba engleză)
Prof. Marinescu Georgeta (limba franceză)

Copertele volumului, afișul concursului și diplomele au fost concepute și realizate de:

Prof. Ramona Mocanu și Carmen Moldovanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CRAI NOU. Concursul național de creație "Vasile
Alecsandri" (7; 2013; Bacău)

Crai Nou: Antologia Concursului Național de
Creație "Vasile Alecsandri": ediția a VII-a: Bacău,
2013 / coord.: Călina Stroe, Ramona-Elena Mocanu. –
Bacău: Docucenter, 2013

ISBN 978-606-8454-60-3

I. Călina, Stroe (coord.)

II. Mocanu, Ramona Elena (coord.)

821.135.1-822(082)

Tipărit la DOCUCENTER scan.print.copy Bacău

Tel./fax: 0234 570889

www.docucenter.ro

ORAI NOU

**ANTOLOGIA
CONCURSULUI NAȚIONAL DE CREAȚIE
„VASILE ALECSANDRI”
BACĂU
ediția a VII-a, 2013**

Coordonatorii Proiectului doresc să mulțumească sponsorilor ediției din acest an, a căror generoasă contribuție a condus la editarea și tipărirea prezentului volum și a diplomelor, la realizarea trofeelor și la finalizarea cu succes a concursului.

COLABORATORI:

Biblioteca Județeană „C. Sturdza” Bacău

Revista de cultură și atitudine „PLUMB” și Asociația

Culturală „Octavian Voicu” Bacău

Revista de cultură „13 Plus” Bacău

Biblioteca „Cleopatra Tăutu” a Colegiului Național

„Vasile Alecsandri” Bacău

PARTENERI:

Inspectoratul Școlar al Județului Bacău

Universitatea „Vasile Alecsandri” Bacău

Biblioteca Județeană „C. Sturdza” Bacău

Trustul de Presă *DEȘTEPTAREA* Bacău

Teatrul Municipal BACOVIA Bacău

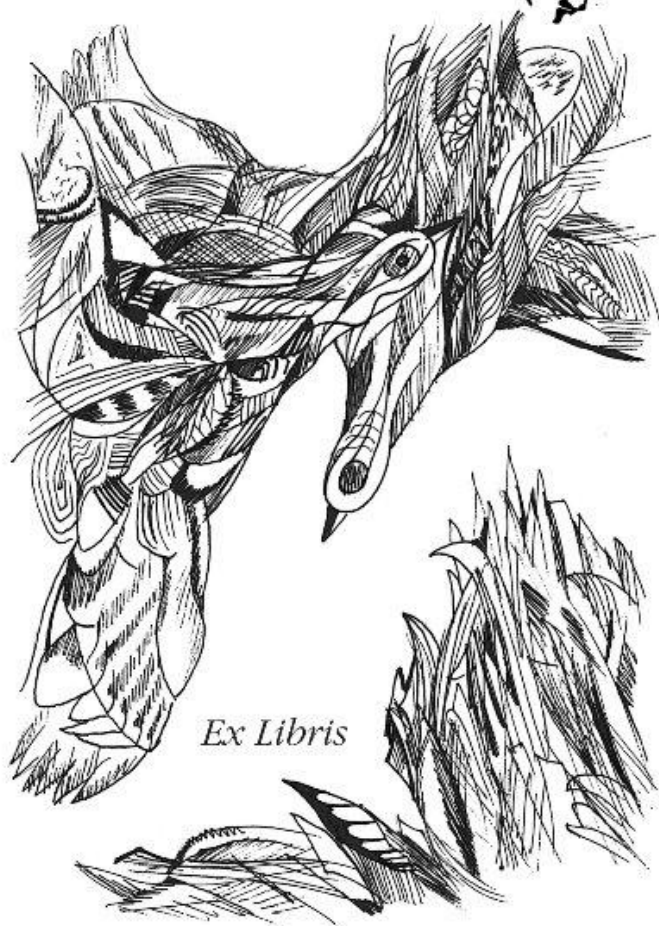
SPONSORI:

Asociația Părinților din Colegiul Național „Vasile

Alecsandri” Bacău

S.C. Vrancart S.A.

POEZIE

Ex Libris

Concursul National de Creatie "Vasile Alecsandri"

ANDRIOAIE ANDRA

Liceul Teoretic „Spiru Haret”, Moinești, Bacău

Prof. coord. Căzănel Adriana

Doi în unu

Posturile de știri anunță
Că fabricile de porțelan sunt în plină ascensiune,
Și angajații osteniți protestează,
Chinuți în sinele lor de truda ilogică.
Dar ei nu știu, iubite,
Că dependenții de amor, care suntem noi,
Pricinuim aceste divergențe care separă oamenii,
Îi închidem în linii sinuoase și paralele.
La fiecare tango al buzelor mele pe genele tale,
La orice balet al mâinilor tale pe tâmplele mele,
Turnăm în cești de porțelan,
Întotdeauna first-hand,
Seva boabelor de cafea-
Picături solidificate de umoare apoasă,
Șic nuanțate cu praf genetic de pigmenți proprii.
Ceștile noastre se ciocnesc în cioburi albe,
Trasăm contur de tălpi elastice,
Alcătuim mozaicuri specifice tiparelor trasate,
Din rămășițele de porțelan,
Ca să naștem iubire notorie cu protagoniști anonimi,
Așa cum Hânsel și Gretel aruncau pietricele și firmituri în urma lor
Pentru a premedita o scăpare incertă.
Ei nu știu, iubite, că și noi suntem porțelan,
Fragili și lipsiți de intransigențe,
Iar erorile noastre ne multiplică
Prin cifre limitate de plus infinit
Și e necesar material nou
Ca să putem reinventa suflete-
Tot ale noastre și aceleași.
Ei nu știu, iubite,
Că tu cu mine, eu cu tine,
Ai noștri suntem noi,
Doi în unu, unu-n doi.

Iubind

- Iubindu-te, am înțeles
Că tot ce mișcă-n Univers,
Se mișcă prin puterea ei,
A dragostei.
- Iubindu-te, mi-am suflecat
Poalele de la haină,
Și am spălat cu dor curat
Cerul de rele și de toamnă,
Să nască iar lumina lui,
A soarelui.
- Iubindu-te, am croșetat,
Pe bolta cea acum senină,
Ramuri de vâsc cu rod bogat,
Să fie loc de sărutat
Pentru copii din țara ei,
A dragostei.
- Iubindu-te, am adunat,
În ochii tăi furați din mare,
Podoabe, scoici, mărgăritare,
Să dau în dar pământului,
Să nască iar lumina lui,
A soarelui.
- Iubindu-te, am înțeles
Că tot ce mișcă-n Univers
Și-n palma-i se preschimbă-n vers,
Se mișcă prin puterea ei,
A dragostei.

Rochia roșie

La întâlnirea noastră din parcul cu scoici
Purtam rochia de dantelă brodată cu maci.
Palma mea dreaptă s-a închis în mâna ta stângă
Și am plecat să căutăm sânul mării.
Știi, pentru scoici.
Nu erau tramvaie pe epiderma arborilor,
Așa că m-ai ridicat pe umerii tăi reci
Și, amăgind un pui de nor,
Cu iz condescendent,
Ne-am luat bilet către Venus.
Dar la limita galaxiei noastre,
Nasturii din papionul unei nebuloase
Ne-au cerut socoteală
Asupra identității puiului de nor.
Așa că am plătit șapte celule de miocard
Și am luat o stea companion.
Însă steaua jongla pe trei drumuri,
Ușor amețită de la banchetul lui Mercur,
Care sfidase conștiincios acele de ceasornic.
Și, astfel, ne-am rătăcit pe creștetul Cosmosului chel.
Ne-am dezintegrat în esențe de preparat lichior
Cu gust de mine și de tine.
Și erau două cupe de argint
În Cosmosul fantasmagoric
Care-și relaxau toartele pe rochia roșie
Transformată în cearșaf de picnic.
Două cupe cu lichior de noi.
Știi, lichior pentru scoici.
Și ne întrebam dacă marea încape în perlele ei
Sau în corali, sau în sirene,
Sau e chiar în rochia roșie.

Și a rămas fără procente de apă.

BOTÎLCĂ CRISTINA-MIHAELA
Liceul Teoretic „Mihail Kogălniceanu”, Snagov, Ilfov
Prof. coord. Mureșanu Camelia

Plouă

Plouă.

Casa mi se topește și se scurge sub o dună de nisip.
Mă tot gândesc la ce-ar fi fost dacă aș fi putut smulge
niște nisip din clepsidră

Iar tu ai fi devenit iar o rădăcină.
Te-aș fi putut înăbuși încă de la început,
Nu să te las să crești și să mă înăbuși tu pe mine.
Sunt atâția boboci care îmi dau sfaturi,
dar niciunul nu s-a potrivit în broască.

Urmez o cărare roșie cunoscută mie,
Dar la tot pasul mă întâmpini tu.
Știu că ar trebui să se întâmple asta, dar Luna
îmi șoptește să mă retrag, să las pe altcineva
să lupte pentru tine.

Mi-e dor de ceva ce n-am avut niciodată.
Mi-e dor...
Și plouă și mai tare.

Arămiu

Secretele mele nespuse
vor adormi la un moment dat în vârful piramidei.
Nu ai coborât niciodată din pâcla de ceață
doar pentru mine.

M-alinți, mă strângi, mă iei,
M-azvârli puternic în mare,
Mă surpi, m-alergi, mă ții,
Mă deșiri și îți înfigi ghearele în ghemul făcut din mine.

Te joci nesăbuit cu tot ce-aș fi putut să-ți ofer.
Vii.
Pleci.
Te evapori atunci când îți vorbesc.

În ochii tăi văd pământul
Care înainte de lumină fusese amor.
Acei ochi
nesăbuiți
măucid.

BURTEA AURELIANA AIDA

Liceul Teoretic „G. Călinescu”, Constanța

Prof. coord. Niculae Roxana Andreea

Furtuna are furia ei

Ceasul simte fiecare pocnet al clipei.
E ora când pendula sufocă cifra trei.
Noaptea stă în lună, să o tot admiri de vrei...
Cum suspină timidă, mai scrie din condei...

Să o atingi ai vrea, să o oprești ai dori
Demonic cum ești, ai îndrăzni să-mi iei și zorii.
Privește cerul, vezi imensitatea în abisul zării
Universul e mare, demonii doar mici și negrii.

Nu mă mai întreba nimicuri, tâmpenii.
Timpul nu stă în loc, ci în milenii.
Mă zbat prin filosofii, mă pierd în principii,
Mă rătăcesc prin teorii, mă regăsesc în copii...

Nu păși pe cărarea mea cu pietriș alb, pur!
O să mi-o murdărești, negrul tău nu-l mai îndur.
De ți-e dor de mine stai pe-o margine singur
Lovit de a iubirii răzbunare cu farmec aspru, dur.

Eu voi trece pe lângă tine, urmându-mi al vieții fir
Poate îți voi zâmbi blând, voi căta de porți un trandafir...
De mă voi opri, va dura cât un amar rămas-bun secund
Apoi îți voi spune adio, lacrima n-o mai ascund.

Gândește-te că furtuna are supărarea ei,
Că tunetul nu-i e un sclav, ci amicul furiei.
Totul e puternic, lugubru, vacarm împlinit.
Când totul se naște din nimic, nimicul devine înzecit.

Înțelege că ploaia are rostul ei pe pământ
Nu te mai împotrivi, deschide brațele-n vânt!
Soarele o să vină oricum, nu-l mai striga;
Nu dispera după fericire, o vei alunga...

În disperare

Pasul șoptit ți-l simt.
Deschizi ușor ușa - tragi de sufletul meu,
O închizi și știi - pentru o ora vei fi al meu.

Mă petreci într-o emoție amorțită
De zâmbet și privire,
Mă izbești de pereții unei dorințe
În posibil și neatins,
Mă storci de apă și pământ
Într-o tristețe fericită, într-o fericire tristă,
Mă strivești frenetic și docil în apropiere
Apoi depărtare a trupului tău de trupul meu...

Îmi absorbi puritatea și murdarul,
Îmi bei dulceața și amarul,
Îmi topești liniștea și vacarmul,
Îmi amețești gura și obrazul....

Urmează să pleci – mă zbat în mine,
Mă vreau pe mine, strig după mine.
Înapoi spre mine mă îndrept,
Înainte spre mine alerg – fără oprire.

CLONDIR ADELINA GABRIELA

Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”, Călărași

Prof. coord. Ștefan Magdalena

povești de noapte bună

te-am iubit ca un nor de ploaie care plouă în zadar
știi că ai plâns fiindcă vântul mi-a legat ochii și s-a jucat
iarăși

cu noi de-a v-ați ascunselea
am căutat libertatea cu mâinile zbatându-se
prin stratul de ozon
m-ai căutat până
dar te-ai oprit la 'până'
atunci o articulație a trosnit în ceafa ta
iar gâtul ți s-a încovrigat spre stânga
lăsându-ți propria ploaie să trosnească pe asfalt
eu însă te-am căutat până azi
în farfuria imensă cu oameni

ți-am simțit ochii sudați de fostul meu loc pe cer dar
eram deja departe
poate m-ai urât poate ai crezut că am fugit poate poate
nu știi dacă m-ai mai iubit de-atunci sau dacă m-ai iubit măcar
vreodată

de fapt am fugit, fugisem deja cu mult timp în urmă
când ai plecat capul pentru prima oară din calea frigului
m-ai pierdut și n-ai mai putut să mă recunoști
am aruncat în zadar furtuni spre tine dar apoi
apoi a trebuit să mă pensionez și să plâng doar vara
probabil atunci mă detestai pentru că-mi azvârleam gelozia
pe țărmurile mării în care te aruncaii

acum am îmbătrânit amândoi suntem grizonați și
iarna trecută te-am revăzut printr-o fereastră privind
cerul nopții

aveai praf de stele pe umerii aduși
m-ai văzut
m-ai văzut după atâția ani din nou printr-o sticlă
erau ochelarii de care aveam nevoie ca să ne privim
și să mă rogi să vin

în seara asta, iubito
îți cobor o scară iar te las să vii
în patul meu de deasupra
ca să-mi poți asculta poveștile cu nori
revărsându-se cu niște săruturi în propria ta
ureche.

povești de noapte bună #2

ai venit de la duș cu rouă picurându-ți de-a lungul gleznelor
când ți-am văzut vânătaia cât o prună coaptă
de sub marginea prosopului înfășurat pe torsul de viespe
mi-ai adus aminte
de fuga noastră crepusculară în cămăruța de sub pat
după ce te-ncolăceai în brațele mele

pe vremea aceea
ți-era plină pulpa de micuțe cicatrici ca niște mure
desenate de tocul ușii mici
ne era frică de un monstru și monstrului de noi și
cu toții mâncam frică și beam cafea ca să ne trezim din frică
el ieșea rareori din dulap și era albastru și
ne sufla cuvinte tot albastre când ne certam
mai aveam acolo o canapea o masă și o vază cu o gerbera
întotdeauna rujată
și hârtie multă pe care calculam cât să-ți mai cer chirie pe sufletul
meu
fiindcă acea cameră era sufletul meu dar tu nu știai asta
loveai mereu pereții cu ghemul de lână galbenă
până ți-am zis să nu te mai joci cu soarele
atunci ai aruncat mingea într-un colț și n-am mai avut lumină
pentru câteva zile
apoi un fir de lână s-a desprins din ghem și s-a făcut bec

mâneca puloverului tău alungă ultimele fotografii din prima zi
te îmbraci deși apa încă surâde pe claviculă
vii spre mine și totuși te îndepărtezi
lăsând cheia nerăsucită în ușa cămăruței descuiată povestea
neîncheiată
monstrul liber

se face frig și cald

femeile din ziua de azi nu mai au clorofilă în pori
doar fiindcă
vine iarna
frunzele s-au ofilit și foșnesc
sub blugi sau dresuri de toate nuanțele
din părul lor nu se mai aud nici
vrăbii nici corbi nici cucuvele
e ca-n zilele de toamnă târzie
parcă mai doarme o bufniță agățată de lobul urechii stângi
are ochelarii căzuți de pe cioc și o carte sub aripa zbârlită
deasupra sânelui drept mai sunt niște zgârieturi
azvârlite la întâmplare pe scoarța tânără
pisicul încă nu s-a dat jos din copac și mustăcește
buzele lui subțiri îngână o înjurătură în diminețile reci
ca atunci când
se trezește cu un picior azvârlit pe parchetul de nuc al căsuței din
copac
ar fi frumos ca fiecare femeie să aibă mai multă grijă de animalul ei
de companie
uite, am văzut acum câteva zile, o fată frumoasă și încă verde
în adăpostul gâtului i se așezase un fluture nenăscut
'shhh, lipește-ți degetul de buză' mi-a spus,
doar mea pe o trambulină care zvâcnea la fiecare inspirație sau
expirație
mi-aduc aminte de o barcă în derivă când o revăd

adună tu toate femeile de-altădată în trupul ăsta subțire
îmbrăcat în dungi de razele care-și fac loc printre jaluzele
în mijlocul amiezii
când vântul scutură ultimele frunze
de pe copacii lipiți de ea
și o să vezi cum m-am îndrăgostit prima oară.

iubito

când locuiam în aceeași piele ne impregnam în aceleași oase
ca niște săruri de fosfor și vitamina D
hei
ăsta e singurul lucru amuzant
îmi mai aduce aminte de tine
e singurul tablou nepictat cu noi doi
dar acum
ne desparte virgula curbată a fesei tale
probabil are probleme cu retina
nu vede că sufăr că plâng că sunt urâtă urâtă urâtă fără tine
întorc ceafa cu optul culcat oglinzii ciobite
țin în palme o întrebare și un psalm desprins
dintr-o carte cu multe foi rupte
timpul curge sarcastic odată cu frunzele de nuc
pavilionul urechii ascunde două cuvinte senile
'o uiți' sau 'te uită'
nu mai aud bine fără tine

am ajuns un ionă-femeie într-o spirală
lama cuțitului nu mai taie decât suflete
sârmele încârligiate din burta peștelui rămân de neatins
se văd doar prin fereastra plină de praf din plămâni mei fumați
fericirea nu vine niciodată când am nevoie de ea
dacă aș începe să urlu sticla tot nu s-ar crăpa
tu tot nu m-ai vedea
lumea n-ar mai fi a noastră ca altădată
iartă-mă

nu pot să ies de aici
când voi găsi o cheie lacătele se vor fi ascuns deja de mine
algele vor fi furat deja tot oxigenul meu
inima mea va fi pompat prea mult cărbune
iar vasele de sânge se vor fi blocat deja
am clacat

m-am trezit de dimineață cu o pernă
strânsă între o pereche de brațe fără stăpân
credeam că ești tu
iubito

COJOCARU CORNELIA MARA

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Prof. coord. Preda Marin

Dorință arsă

Nud.

Dragoste nudă, pătrunsă, adâncă, ți-ai pus pe inele, pe degete, în mâini.

Și o pot simți.

E înflăcărată, mă cheamă, năucindu-mă, cu fiecare spasm al pieptului meu.

Îmi închid ochii, și mă arde, mă arde această dorință de a te înghiți, de a-ți înghiți ființa, de a te sorbi.

În mâinile mele, asemeni, simt cum mi se scurge toată dorința.

Îți prind degetele,

și ți le iau,

ți le fur,

îs ale mele,

le vreau.

Ahh, ce dulce îmi răspunzi !

Dar nu atât de înflăcărat...

Ai gesturi modeste, tandre, dar modeste.

Poate nici nu simți năucirea-mi din trup.

Eu tremur la simpla idee că nu suntem unul și același.

Definiție

Dragostea

Are ca prenume rușinea,

Dragostea

Poartă în mâini patima,

Dragostea

Doarme pe patul visării,

Dragostea

Are în umbră misterul,

Dragostea

Mă face să-ți contemplan chipul nesfârșit,

Dragostea arde, taie și frânge,
Sau poate doar dragostea mea.

*****

Mă mănâncă această dragoste,
Această oribilă, pătrunzătoare dragoste,
Acest oximoron numit dragoste,
Ce mă soarbe de viață.

Zilele nu sunt minute,
Și nici minutele secunde,
Eu nu sunt eu, căci dac-aș fi,
Suferința ar fi invizibilă vederii mele.
Și dacă ochii mei ar vedea sănătos,
Numele tău n-ar fi singura mea pupilă,
Și nici poza ta singurul meu plămân,
Iar eu n-aș fi îmbrățișată de dor.

Te-aș iubi insipid, fără să simt iubire.
Te-aș iubi, căci știu că altceva nu pot face.
Dar nu te-aș iubi atât de carnal,
Și să ne despartă așa o platonicească distanță.

COMAN DIANA ȘTEFANIA

Colegiul Național „Nicolae Grigorescu”, Câmpina, Prahova

Prof. coord. Merca Oana

Așteptare

Corzile inimii răsunau în noapte
Îngăimând grațioase șoapte nerostite,
Chemând iubirea din marile adâncuri
Flămânde de ale simțurilor tâlcuri.

Iar ea venea în a timpului risipă
Prelungind a întâlnirii dulce clipă
Parcă așteptând o voce, un glas
Care să-i ceară să grăbească al său pas.

Întrebarea îi veni încet pe buze,
Căutând ale întârzierii scuze:
„Toți oamenii trebuie astfel să aștepte,
Pentru a urca pe-ale vieții trepte?”

Eliberare

Pot vedea reflexia iubirii tale
În picăturile de apă care cad.
Pot simți cum totul e doar un lucru fad,
Cum controlezi apa să cadă agale.

Lasă sentimentul să te pătrundă,
Lasă-ți sufletul să fie amoral!
Căci simțurile mele urlă infernal:
„Nu mă iubi ca o ploaie muribundă!”

Fă din dragoste un dezastru natural
Care pe amândoi să ne cuprindă.
Dă-i voie dorinței să se întindă
Să ardă, să se consume-acauzal.

Iubește-mă ca o furtună!

DAMIAN ALINA IOANA

Colegiul Național „Octavian Goga”, Sibiu

Prof. coord. Lidia Pircă

Le dau uitării...

Streșini acoperite de umbre întunecate,
Crengi bântuite de picături de amărăciune
Frică stăpânită de nori putrezi,
Iarbă singuratică ce încălzește pământul.

Un hanorac gol, picurat de amintiri de-o vară,
Mâinile lui reci și atingerile calde,
Ochi ce stau și privesc coroana nemișcată
A unor gânduri efemere de briză zdruncinate.

A fost o inimă de sloi a unei fete triste
Topită de blândețea unor ochi sfioși,
A băiatului care mințea cu mâinile aruncate-n cer
Și-și lăsa buzele pe inima ei.

Umbre de mâini pe brațele ascunse sub un hanorac de bun-rămas,
Melancolii sub pleoape, tatuaje pe obraz,
Lacrimi înghețate de buzele crăpate
Din vara de nu-mă-uita.

Un pix, o foaie, praf peste amintiri,
O cârpă umedă ce șterge tot ce nu s-a mai trăit,
Pietre vinovate izbite spre zare
De mâini răzbunătoare și suflete de dor.

Perdeaua trasă și lumina izbitoare,
Iarăși mâini reci fără o inimă caldă,
Suflet născut să trăiască pustiu,
Inimă scufundată-n mijlocul oceanului.

Ochi care așteaptă să mai vadă ceva,
Zâmbete promise de voci nepăsătoare
Și copaci care înfloresc odată cu uitarea..
A venit primăvara..

Am luat-o razna și-napoi

Ne plimbăm sub cerul liber,
Înfometându-ne sufletul de iubire.
Respirăm stelele și le adunăm în golurile din stomac.
Spune-mi unde am luat-o razna ca s-o iau înapoi.

De ce nu mi-ai spus să nu cresc mare?
De ce nu mi-ai spus că balaurii nu sunt cei mai fioroși?
De ce nu mi-ai spus că iubirea nu se promite?
De ce nu mi-ai spus că suntem marionetele sentimentelor?

Hai să ne cățărăm pe stropii de ploaie.
Poate ajungem mai repede la cer,
Pentru că ei fug de el și noi ne ascundem de pământ.

Și dacă ne transformăm în valuri
Și ne spargem la apus, lasând vara să ne încălzească?
Marea va fi doar a noastră,
Pelicanii vor fi invidioși
Și noi vom face dragoste pe nisip
În văzul Soarelui.

Dar unde-s melancolia și amintirile de ieri?
Unde-s visele care nu vor să devină realitate?
Unde-s tălpile care sângerau, dar continuau să alerge după infinit?
Cu ce drept mi le-ai furat, copilărie?

Și dacă vreau să fiu copil trebuie să uit de lacrimile amare, de plânsul
înghițit și de nodul din suflet.
Și dacă vreau să fiu copil trebuie să mint că-mi este bine fără să știu
că am mințit.
Și dacă vreau să fiu copil trebuie să arunc în ei numai cu flori.

Hai să fim altceva!
Nu vreau să fiu copil, nu vreau nici să cresc mare!
Nu vreau castele și basme,
Nu vreau oameni de piatră și inimi călcate în picioare!

Amintirile? – nu mai există de mult, le-a înghițit un trecut inexistent.
Fluturii? – doar pe câmpii.

Dragostea? – am îngropat-o în prezent și am fugit de el.
Copilăria? – e tot în suflet, într-unul mort.

Am luat-o razna și-napoi.
Tot aici sunt, tot acolo ajung.
Și dacă mă întrebi unde?
Aștept să-mi spui tu.

Cel mai bine ne pricepem la visat

Suntem aproape să fim
Doruri uitate undeva printre valurile mării...
Visăm la amintiri create din agonii și lacrimi
Ascundem în mânuși o iarnă rece și goală.

Ne acoperim cu cuvinte spuse ca să doară
Ne dezbrăcăm sufletul de iubirile de-o vară
Înghițim în sec visele de ieri noapte
Și ne mințim că ne iubim pentru totdeauna.

Mi-e dor, mi-e lipsă, mi-e tot ce nu trebuie să-mi fie.
Mi-e vis și visez la nimeni printre nimicuri.
Nu când închid ochii, nici când dorm,
Când văd păsările care respiră libertate.

Cel mai bine ne pricepem la mințit:
Că ne urâm, că ne iubim, că ne naștem ca să murim,
Că ne place să fim udați de aceeași ploaie.
Cel mai bine ne pricepem la visat.

DĂNILĂ DRAGOȘ

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Prof. coord. Arminia Aura

Portretul primei iubiri

Prima mea iubire
Poate-i o nălucire.

Un simplu infinit
Ce emană spirit.

Luciul de sîdef îi dădea culoare
Luminându-i buclele de aur
Ce se scurgeau pe chipul divin.

Comoara ar vrea să-și arate.
Două perle cu diamante
Albastre, două râuri înmiresmate
În care plutesc petale parfumate.

Sute de cristale împachetate
În lumini de foc înghețate,
Mesteșugînd un glas fermecat,
Scoțînd vorbe de neuitat.

O văd cu sclipiri de plăpînd trandafir.
Dînd viață zeiței cu lacrimi de safir.
Învelită în spuma infinită,
Un gând curat.
Off...iubire, portret neterminat.

DUMITRACHE GABRIELA GEORGIANA
Colegiul Național „Ion Creangă”, București
Prof. coord. Dumitrescu Laurențiu

Decepția primei iubiri

Împing cheia în broască,
Dar nu se deschide.
Noroiiu dă pe afară
De atâta amintire.

S-au cristalizat minciunile tale,
S-au carbonizat filele de cărți,
S-au desprins florile de petale
Au amuțit meridianele din hărți.

Zvâcnește destinul dintre stinghiile de brad,
Miroase mai puternic a verde
A poposit temperatura într-un grad,
Și încuietoearea, cheie nu mai vede.

Colecționez vise de diferite arome,
Boli mintale cu diferite simptome,
Parfumuri de zâmbete abia schițate
Si rochiu de mătase evazate.

A înghețat lemnul de pe margini,
Degetele mi-au înțepenit în yală...
Oare-a prins,cumva,noroiiu, aripi
Și-a lăsat cutia goală?

De-atunci, fără ezitări

I-ai mânjit odată buzele cu un sărut de-al tău.
De-atunci, fără ezitări, precum un copil,
Ți-a încredințat ție rujul ei roșu,
Purtând sărutul tău, în fiecare zi.
Știa să-l asorteze la orice,
La zâmbetul, la părul și la ochii tăi,
Căci îi purta, obsedant, în inima și-n gândul ei.
De-acum, nu mai păta zilnic cana de cafea cu urmele buzelor sale,
Ci cu ale tale.
Zâmbea mereu uitându-se la cană,
Căci nu voia s-o spele,
Vedea mereu pe marginea ei buza ta de jos
În loc de ruj ori de cuvintele grele.
I-ai impregnat odată clavicula și încheietura de la mâna stângă cu
parfumul tău.
De-atunci, fără ezitări, precum un artist,
A făcut uitate prin sertare seculare colecția ei de parfumi,
Purtând mirosul tău.
Știa să-l asorteze la orice,
La ceasul, la inelul, la cămășile tale,
Căci le-admira în fiecare dimineață pe noptieră, în sertar, pe umeriș
goale.
De-acum nu mai otrăvea zilnic atmosfera camerei ei cu parfumul
său,
Ci cu al tău.
Zâmbea mereu pășind în cameră,
Căci nu voia s-o aerisească,
Simțea mereu mirosul claviculei tale,
În loc de aroma ei diavolească.
I-ai rupt odată coastele cu îmbrățișarea ta.
De-atunci, fără ezitări, precum un bolnav,
Și-a ars toate corsetele și le-a privit arzând,
Purtând ferm îmbrățișarea grea.
Știa s-o asorteze la orice,
La umerii, la brațele, la degetele tale,
Căci le simțea în fiecare minut în jurul pielii sale.
De-acum nu mai căuta nopțile îmbrățișarea pernei din catifea,
Ci pe a ta.
Zâmbea mereu, privind-și coastele rănite,

Căci nu voia să le tămăduiască,
Simțea mereu îmbrățișarea ta,
În loc de corsete care obișnuiau s-o zdrobească.
I-ai oprit odată inima cu iubirea ta.
De-atunci, fără ezitări, ca un mort,
A deconectat toate aparatele ce o țineau în viață,
Purtând în sine doar iubirea ta.
Știa s-o asorteze la orice,

Peisajul interior al iubirii

În calea spre fericire pierdem trenul momentului oportun,
Zdrobim suflete, speranțe ca un taifun.
Nici n-ascultăm de roșu la semafor,
Fie noi șoferi, fie pietoni.
Trageți de mătasea din perdele să v-arate dimineața,
Zdrobiți jaluzelele ca să întrezăriți viața.
Nici n-aruncați privirea spre fereastra fără perdea,
Fie voi în întuneric, fie ascunși după ea.
Aștepți să ți se scurgă nisipul din clepsidra de pe birou,
Zdrobești secunde, minute, elegant, într-un sacou.
Nici n-aștepți să se scurgă tot albastrul,
Fie tu lumină, fie astru.
Vrea să-și vadă visele ieșind din pernă,
Zdrobește stele dintr-o seară ternă.
Nici nu-și descoase perna ca să iasă,
Fie ea dimineață, fie amiază.
Aleargă să prindă de braț timpul mai devreme scurs,
Zdrobesc absurdul lui Urmuz.
Nici n-apucă a-l socoate,
Fie ei pâlnia, fie Stamate.
Încep să caut motive în moarte să trăiesc,
Zdrobesc lacrimi în timp ce zâmbesc,
Nici nu mă chinui să-mi trădez chemarea,
Fie eu prezentul, fie reîncarnarea.

HAJA ALEXANDRA

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Prof. coord. Arminia Aura

List to do

O dorință umilă,
Ce simplitate fragilă!

Aș vrea...

Să fim împreună, doar noi amândoi,
S-alergăm neobosiți prin ale verii ploii,
Să privim zâmbind apusul de soare,
Să dansăm îmbrățișați prin roiuri de ninsoare,
Să ne umplem timpul cu nimicuri amare,
Să mă pierd în ochii tăi de un albastru cristalin,
Să prinzi în parul meu frunze de măslin,
S-alergăm din nou pe nisipoasa plajă
Și să ne lăsăm cuprinși de-a mării dulce vrajă.

Lirica iubirii

„Totul a-nceput...

Cu privirea ei.

Ce ochi frumoși!

Albaștri asemeni cerului,

Mai sclipitori ca soarele,

Ascunzând în ei,

Toate poveștile stelelor.

Apoi, îmi amintesc,,,

Cum ne-am cunoscut mai bine:

Plimbându-ne.

Îmi plăcea ce-i plăcea și ei.

Îi plăcea ce-mi plăcea și mie.

I-am simțit mâna caldă

Atingându-mi degetele,

I-am ascultat bătăile inimii.

Respirația ei molcomă îmi lovea chipul

Cu fiecare îmbrățișare

Ce mi-o dădea în dar.

Bunicul zâmbi terminându-și istorisirea.

IOSUB MARIA

Colegiul Național „Ion Creangă”, București

Prof. coord. Dumitrescu Laurențiu

Buruiană

Și dacă n-ar fi umezi ochii
N-ar mai urca așa furioasă
Buruiana.

Dar noi, nebunii și bolunzii
Udăm la rădăcini
Și ne-ntrebăm nelămuriți
Cum ne aflăm împrejmuiți
Fără de știri și fără de
scăpare.

Doar pentru noi, bolnavii
Dragostea-i mai dulce
Cu fiecare palmă dureroasă.
Cu fiecare ștreang lipit de
vene.

O să murim tot în durere-
Măcar atât s-avem
Când nu mai e iubire.

Lăsarea de sine

Lasă-mă să mă las
Leneș pe pieptul tău
Ca groapa
Să te sufoc cu mine
Și să-mi respire
Pământul.

Lasă-mă să mor
Cu pieptul meu în pieptul tău
Lasă-mă aproape,
Mai aproape-
Să-ți fiu ochi și nas și gură
Atom într-un atom
Noi nu mai suntem
Noi.

Lasă-mă să stau
În pieptul tău
Să fiu inimă, ficat și coaste
Celula mamă
A mea, a ta
A noastră.

Lasă-mă, doar lasă-mă
Să-ți fur doar un sărut pe
pleoape
Și-n moarte
În veci să fim aproape
Mai aproape
Hai.

Noi 2

Suntem ca două UniVersuri paralele
Și între noi atârnă-un gând
Mă recunoști din mersul meu alene?
Te știu după cuvânt!

În pași de Grațielă
Ne ținem duși de vânt
Eu uite-aici, Tu uite-acolo
Ritmând.

Măi, Tu de colo !
Ce vânt te-ar bate în spre mine ?
Căci ăsta de acum
Nu e de bine.

Și ne privim pe rând
O simt din gând
Căci e același de demult-
Unul cu tine.

Suntem ca doua drumuri
Unul spre Cer
Al meu fără de tine spre
Pământ.

Ce ar mai fi acum de zis?
Când noi ne știm
De-atâta timp
Și Tu mă știi și Eu te știu.

Că dragostea e mai presus,
Dar nu destul de sus
Cât să te-ducă-n Iad cu mine
Sau să mă ia în Paradis !

(O Tu, de-acolo!
Un gând îmi e de-ajuns
Un gând atât de trist
Sa mor cu el de suflet?
Vai, bucurii de nedescris!)

MURGULEȚ SONIA ADRIANA

Colegiul Național de Arte „Dinu Lipatti”, București

Prof. coord. Iliese Anca

Zadarnice simțuri

Tutun cu gust de cireșe amare,
Corbi care se îngustează în văpaie,
Alerg către iubire, către ură,
Ajung la alcool în stare mult prea pură.

Chibrit cu miros de fosfor învechit,
Gură fără gust, ochi fără privit,
Mă zbucium în căutarea fericirii duse,
Și găsesc fărâmi din amintiri apuse.

Fum incandescent, viziune astrală,
Suflete, regrete seci cu inimă goală,
Te caut în munte, te caut în apă,
Și în gura cailor care se adapă.

Cafea amară cu iz de paradis,
Iubirea noastră – caz închis.
Și mă înec în valul mării abrupte,
Mă cațăr pe stânci cu mâinile rupte.

Cârd

Cârduri de păsări moarte
Zboară înspre mare,
Hoituri cu valuri
Hoituri cu spumă verzuie
Se sparg puternic
De geamandură.
Clopoței cristalini se aud dinspre larg,
Și vântul șuieră în pene de pescăruși.
Eu și cu tine alergăm nebunește,
Ocolim viața și ocolim moartea,

Înotam în absolut
Și sărutăm în neanturi.
Mă îmbrățișezi cu trestie de zahăr,
Iar eu mă scurg în tine
Spre vene, spre creier, spre minte.

Te iubesc distructiv

Noi ne iubim ca doi soldați pe baricade,
Și cădem răpuși de săruturi ca de gloanțe.
Suntem stele în căutarea Căii Lactee.
Iubite, nu știu cum de verși în mine
Atâta răbdare și înțelepciune.
Zâmbetul meu în preajma ta
Poate să producă atentate
Și e mai distrugător ca bombele de la Hiroshima.
Mâna mea invocă a pace și a dragoste,
O dragoste pe care nici gările pe timp de război
Nu au avut ocazia s-o întâlnească.
Te iubesc distructiv și irevocabil.

NAGHI ANA RAMONA

„Transylvania College”, Cluj-Napoca

Prof. coord. Cavași Lavinia

Ger pierdut în nemurire...

Iarnă cruntă ce sufletul mi-l ții-n captivitate
Ger profund ce adii cripta unei inimi moarte,
Pătrunzi în gândul meu pustiu și gol...,
Iar urma dragostei: se pierde-n pas domol.

Vântul înghețat aruncă clipe-n abisul uitării
Fundalul șters redă ecoul condamnării...
Rupturile trecutului ce nu pot sta ascunse
Caută-n umbra bucăților de dragoste străpunse.

În adâncă ceață, parcă-ți revăd chipul,
Geniul morții așteaptă...să întoarcă timpul.
Fulgii albi se lasă pe fața-mi fierbinte.
Te strig, prin neînsemnatele-mi cuvinte.

Jefuit parcă...de sentimente și trăiri,
Ura-mi rece, m-a-nvățat iubirea.
Sclav al regretelor, cuprins de amintiri
Dispreț...ce mi-ai pecetluit menirea.

Întâia și ultima oară

Efemer vis, rătăcind... te căutam mereu
Sigiliu etern, captiv al sufletului meu
Mă așteptai... întâia ori ultima oară?
Știai? Sfârșiturile nu au cum să moară.

Pe chipu-ți rece zace-un zâmbet cald.
Geamul înghețat, privirea-ți de smarald...
Te-am zărit întâia și ultima oară,
Blocată-n veșnicie, am să te-aștept, afară.

Visuri se tot nasc, se năruiesc dacă le stingi
Strânge-mi mâna, n-am să știu de m-atingi...
Dragoste-mi pictată într-un tablou de ceară
Te-am regăsit întâia și ultima oară.

Cripta amintirilor

Cu ploapele-mi căzute peste ochii oboșiți
Te privesc șezând în câmpul florilor întârziate
Străin bățăilor de vânt, cu pașii neclintiți,
Te-aștept, știind că ai să-mi sari în brațe.

Prin păru-ți negru – abanos și moale
Îmi trec ușor mâinile reci și goale.
Te cuprind, te strâng într-o îmbrățișare,
Am căzut pradă dragostei nemuritoare.

Iubire de un dulce amar,
Întinde-mi mâna încă o dată...
Pe veci pierdut, în veci dispar,
Al meu răsufli-i stins pe-o sticlă mată.

POPESCU CRISTI-ANA

Colegiul Național „I. L. Caragiale”, Ploiești, Prahova

Prof. coord. Deaconu Nicoleta

1.

Stau în genunchi.

În fața icoanei șterse de timp
stau în genunchi și doar ochii ei morți,
ai Fecioarei din poză,
privesc, cu o milă pictată
cum mă-nalț în salturi fierbinți, de durere,
doar ca să am de unde să cad, să mă sparg.
Încep să mor, trag viața de coadă,
s-o-nfurii, să-i mai simt colții o dată.
Mă-ntreb, mai am timp?

...

Mai am timp pentru încă o gură de praf?
O gură de aer murdar, din covor,
ridicat dintr-o dată la rangul de „lux”, cel
de a-ți simți o ultimă dată aroma, pierdută prin călți
(parfum suav de alcool și de floare,
de viață trăită-ntr-un bloc, la marginea lumii).
Am uitat cum arăți, dar jur, aveai gânduri căprui
și vise brunete și buzele roșii ca focul.
Pe tine-aș fi vrut să te chem, acum, când
sunt atât de aproape de a nu mai fi.
Dar de ce? Pentru ce?

Lipsit de ploaie

Am uitat mirosul ploii,
al asfaltului ud de ploaie,
am părului tău, ud de ploaie și el.
Imaginea picăturilor calde
galopând pe pieptul tău alb,
smulgându-ți-se cu greu
de pe buze.

N-a mai plouat de o vreme
în deșertul ce sunt,
n-a mai plouat și mă simt
mai uscat, din ce în ce
mai uscat, ca sarea pe biscuiții sărați.
Fără sens.

Făt-Frumos

Ai plecat. Și dus ai fost.
Ca Făt- Frumos, plecat spre celălalt tărâm
ți-ai părăsit Ileana-mbătrânită.

Feții-Frumoși nu mor,
ei doar iubesc Ilene Cosânzene
tinere, blonde și
răpite de balauri.

Ai plecat. Și dus ai fost!
Ca un nebun, să treacă
Apa Neagră.
Tu nu știi, Făt-Frumos bea numai
Apa Vieții
Din pliscul corbului bolnav
ce stă să cadă.

Castel de paie

Miroase a tine.
Pălăria mea de paie miroase a tine
și celelalte pălării ale mele,
care miros altfel
sunt geloase.

Pălăria mea de paie
stă singură pe raft
și timpul s-așterne, cărămidă
cu cărămidă în jurul ei-
pălăria mea de paie e acum
o cetate, pe a căror alei
prăfuite mă plimb, uneori,
cu tălpile goale.

La talia ei era odată legată
cureaua rochiei mele
cu buline verzi.
Dar ai furat-o când
ai ieșit într-o noapte pe geam
din viața mea.
Am văzut-o apoi spânzurată
de ramurile unui măr,
dar se uscaser.
Și tu te uscaser.

Pălăria mea de paie s-a destrămat ici
și colo, dar tot mai miroase a tine,
a ochi căprui, a buze amărui,
a vorbe moi ca niște aripi de fluturi.

Pălăria mea de paie
e goală

Te(stament)

Nu lăsa cerul din mine
să amorțească,
pentru că mă tem că o să piară zborul
din spatele aripilor mele
pe veci.

Nu lăsa ploaia din mine
să înghețe,
pentru că nu vreau încă să adorm
ca să nu uit visul ăsta de acum,
cu pescăruși.

Nu lăsa norodul din mine
să plece,
când îl vor împrăștia urletele clopotelor străvezii
de liniște, pentru că voi pleca și eu
și Minele va rămâne gol.

Nu te lăsa mai ales pe tine din mine
să pleci,
când se închid ochii mei mulți,
pentru că vom sângera amândoi
până la moartea celor trei noduri în timp.

RADU CLAUDIA

Cenaclul literar / creație literară Palatul Copiilor, Buzău

Prof. coord. Pleșea Maria Monalisa

Asul iubirii

Ești. TU simplu
EU, a unui
În întregul pură
Mele, văd lumina
În venele, mute
Meu, al nopții
În gândul IUBIRE În glasul
dulce În ochii tăi tău.
sufletului Negri,
În parfumul tău prin lumina
Rozaliu, rătăcind singur
Îmi găsesc un „Eu” întreg,
Un simplu EU

Iubirea a unit cândva doi oameni

Iubirea a unit cândva doi oameni,
Julieta și Romeo jucând din nou
pe scena vieții.

Erau unul și același:
De el era cel rău...
Ea îl completa iubind
Dacă unul era culoarea
Celălalt era tablou;
Dacă el era vocea,
Ea reprezenta tăcerea.

Echilibrul era perfect
Pacea reușind să fie-atinsă
Căci numai un demon
Poate învăța un înger.

Ea i-a unit și i-a ținut uniți
Căci nici moartea însăși nu i-a despărțit
Iar când a vrut a-i despărți
A luat două suflete nu unul
Lăsând alte mii să plângă.

Despre dragoste

Eu sunt barca ce s-a-mpotmolit
În golul din ochii tăi
Și nu mai am mare,
Să bat în retragere..
Nici valuri înspăimântătoare
Care să-mi arate curajul,
Nici orizonturi, nici insule...
Acum,sunt o haimana
În mlaștina lacrimilor tale,
Mi-s umilă monedă pe cont,
Și în călătoriile mele
Nu mai găsesc pericole,
Ci doar comoara din privirea ta.

ROFF ANDREEA ELISA

Liceul Teoretic „Avram Iancu”, Cluj-Napoca

Prof. coord. Barbă Amalia Diana

La răscruce de arte

Pe scena ca marea spumoasă de mai
Lăsa balconul Julietei, acoperit de părul ei bălai
Când cu ploaia de vară în ochi tremura
Cortina, peste față i se lăsa...

Ocean sângieru peste ea s-a depus,
Se răsucea în cortină, lăcrima spre apus
Și lumea în sală privea amorțită
Sfârșitul actriței în moartea-i subită...

Dar stai stăpâne, stai așa!
Tu nu știai povestea mea
Căci nu m-a vrut vreodată scena
M-a vrut doar foaia, pixul și catrena...

Iubitul meu mi-a spus demult
Că fiecare-mi pas miroase-a ocult
Deși n-am pantofi, nici frac, nici baionetă.
Iubirea lui pentru mine – de la actor la poeta...

A cappela

Chiar de la primul menuet auzit,
La primul „rondo” zdrăngănit
La prima clapă zdrobită
Din prima gavotă sorbită.

Cu clape mari și mici și stranii
Pe care s- așezau toți mârlandii,
M-am așternut ca pe o carte deschisă
Și te-am savurat ca pe o dulce caisă.

Credeam că sunt tare de înger
Și culegeam adesea dintr-un sânger
Doar note lungi, grave și moi
Și ți le dăruiam Țesute-ntru-un modest croi.

Mă-mpresura ciocnirea ta de coarde,
Mă îngrozea doar gândul că vei arde
Într-un morman de-amatori pianiști
Și ne vom stinge amândoi... triști...

Dar amorul acesta perfect de dement
Mi-e mai mult rol decât medicament.
Un rol pe care ador a-l juca
În dragostea mea, „de-a muzica”.

La prima iubire de pe lume

M-a învățat să cânt,
Să cânt pictând și să nu plâng.
Mi-a spus că după rău nu poate fi decât bine
Și vai! Ce bine-i când e mama lângă mine!

Dragostea mamei nu pierе,
Nu pierе nici glasul, nici răsul, nici palmele ei.
Pier doar o mie una de scântei
Dar vai! Cât e de rău când nu văd ochii ei!

În dragoste la prima vedere n-am crezut
N-am crezut că există făpturi ce pot ieși din cărți
Când pe fața ei ca o mie de hărți
Plutea doar gândul de-a fi iar lângă mine

.....
Eu am iubit din prima clipă!
Cu demență și suspin
În gol mă spânzuram de a sa chingă
Doamne! Să nu se stingă, să nu se stingă!

RUSU IRIS

Colegiul Național „Octavian Goga”, Sibiu

Prof. coord. Pircă Lidia

Iubire tânără

Avea buzele lipite cu miere
Și mă pierdeam în gustul lor cald.
Prinsesem din zbor o amorțire
Ce mă ținea strâns
În palma-nchisă.

Sufletul înnebunise
De-a dreptul
La bătaia propriei inimi.

Iar ochii lui
Citeau lumea
Din lumea mea.

Atunci am știut
Că iubirea
E o stare totală
A bătăii de inimă
La unison
Cu sângele pompat
În arterele celuiilalt.

Iubirea – definiție morbidă

Iubirea e bestia
Ce se plimbă
Printre morminte
În care zac
Cuie și așchii
Sărite din sânge,
Putrezite în lemnul vechi
Al copacului tânăr,

Fără frunze.
Unde mi-ai lăsat culoarea moartă?
Talpa zgâriată încă calcă peste viață,
Prin vena ruptă de sânge.
Azi ceasurile merg invers.
Am rupt aripile unui fluture.
Uită de visul rece,
Doborât ca un ghețar de valurile mării
Negre de alb și fum.
Am rămas cu cicatricea.
Nimic nu e etern.

Mi-aș fi dorit...

Mi-aș fi dorit
Să vreau să spăl
Noroii din gheață.
Să murdăresc
Ochiul deschis larg
Ce privește în golul
Subțire de adânc
Din pietrele grele și mici
Ale zâmbetului schițat doar
În portretul din tabloul de lemn
Umed, de cireș.
Dar ramele tabloului tremură,
Violând peretele cu crăpături negre.
Și gheața e încă murdară.

SCORȚANU IOANA-LUCIANA

Liceul Teoretic „Spiru Haret”, Moinești, Bacău

Prof. coord. Pistol Claudiu

Despre iubire și alte mâncăruri

- unde e iubirea din frigider?
- am mâncat-o dimineată cu pâine prăjită
mi-a mai rămas puțină pe buze, dacă vrei să mă săruți...
nu vrei... te duci să-ți cumperi altă iubire
vezi că fata bronzată ,de la intrarea in piață, o dă mai ieftin

- ah, te-ai întors
te scârbește iubirea asta de vânzare, chinezării...
nu știi niciodată cu ce boală te trezești
și de ce atunci când desfaci pachetul
nu e niciodată atât de multă iubire în el, cum pare
oamenii sunt umpluți cu sânge, vene, oase..
nu mai e loc de iubire
dar să recunoaștem, măcar sunt împachetați frumos.

dar te plictisește vorbăria mea
ai rămas neiubit în seara asta
și te gândești pe cine să rogi
sa-ți trimită niște iubire via bluetooth.

nu vezi că eu aștept aici să te îmbrățișez
deși mereu am senzația
că am brațele prea scurte
să cuprind paradisul
te-aș invita să-ți iei chitara
să încerci acustica umilei mele cutii toracale
poate găsești puțină iubire si acolo
să-ți potolească foamea de oameni măcar până mâine
dar nu risc
așa înfometat cum ești
ai putea sa mă mănânci de tot

O replică la cutremur

Când plângi tu
Mi se-mbată pământul,
Căci, lacrima ta
Îl arde pe gât,
Iar trist si mahmur
El se duce la vale
Și totul se surpă
Și totu-i mormânt.

Și oamenii-ncearcă
Zadarnic să măsoare
Cu nu știu ce scară
Dezastrul enorm
Când eu știu prea bine
Că nu-i unitate
Ce poate cuprinde
Un suflet de om.

Oameni-rădăcini pentru o lume nouă

Corpul tău răpus mi-e templu...
Și in el mă rog să mor,
Amândoi să zacem reci
Sub pământul roditor.

Peste ani,civilizații
Să se nască peste noi
Dezgropați ,în colț de sapă
Să-mi săruti umerii goi.

Să fim două exponate
Indiscret priviți mereu
Când tăcuți ne luăm de mână
Într-o sală de muzeu.

UȘURELU GEORGIANA-LILIANA

Cenaclul literar / creație literară Palatul Copiilor, Buzău

prof. coord. Pleșea Maria Monalisa

Pași în doi

Am închis clipa
Și gândul mi-a ajuns pe Everest.
Caut suflarea și pe tine.
ȘTII

Am închis clipa
Și văd oceanul
În bulgăru' cald de nisip
CĂ

Am închis clipa
Și am scos la suprafață
Insula pierdută
IUBIREA

Am închis clipa
Și am ajuns în mijlocul unei
Câmpii de smarald cu pași de liliac.
ESTE

Am închis clipa
Și am tras cortina de stele
Peste gândul meu imjumatățit.
ÎN

Am închis clipa
Și am văzut secunda
Trecând pe drumul spre
INIMA

Vreau să fiu un nor
Să picur peste tine
Liniștea iubirii și melancoliei
Ce vor acoperi, pustiu inima
TA

Tăcerea nopții

Mai ții tu minte prima noapte
O noapte de iarna, alb-albastră?
Călcam zăpada-n triste șoapte
Vorbea numai tăcerea noastră...

De-atunci atâtea nopți trecură,
Tot nopți cu șoapte și cuvinte.
O să-mi vorbească întotdeauna
Tăcerea ta din prima noapte...

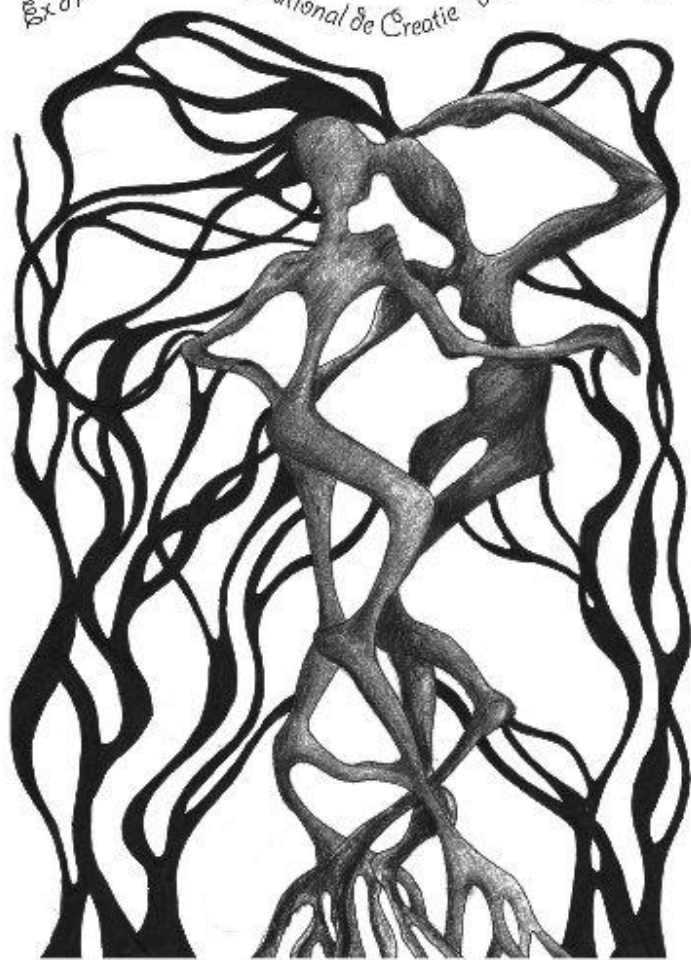
Amintiri

Ning amintiri in clipe cu aur de
vioară,
Fior de timp tresare în strămoșesc
pridvor,
Și nu mi-e toamna-n suflet,
ci dulce primăvară
Cu inima-mbătătată de
dragoste și dor.

Te-astept, iubitul meu, în
lacrima de luna
Știu că mă porți mereu în
gând
Azi tot ce poți, în inimă
adună
Parfum de crizanteme,
Pe-o dalbă cunună...

PROZĂ

Ex Libris Concursul Național de Creație "Vasile Alecsandri"

ANDRIEȘ BIANCA

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Prof. coord. Mocanu Ramona-Elena

Un cuțit de vest într-o inimă de est

Mă înec în alt ocean
E mistuitor... și rece
E amar, miroase-a geam,
Mă înmoaie, mă diseacă, mă petrece.

Clișeu, un clișeu mare și gras, umblător în galaxiile Fortunei ai fost și chiar și ești.

Toată lumea are probleme, peste tot există discordia ce pășește grațios peste inimi, peste acorduri de certuri italiene. De ce? Nu știu și, sincer, nici nu m-a interesat în mod special, nici măcar atunci când eu eram mândră victimă. Toată lumea, dar absolut toți soldățeiiăștia formați din vise care mai de care mai vii, mai spulberate, mai curcubeatice, mai însângerate sau chiar mai verzi, speră. Toți cred că e nevoie de o dată din această bucată de celuloză infectă în care să li se dicteze că e un an nou, totul se schimbă. Acesta e prilejul ăla de care tot se agață muza!! Asta este. Trebuia să spună hârtia gregoriană mucegăită că timpul răului a trecut și gata. Ai toate materialele, apucă-te de construit, Galatee!

Toți în haine strălucitoare descoperă încet ce există deja chestii „ascunse”, în timp ce eu... anul nou nu mă atrage mai mult că o târfă ieftină ce își schimbă odată la 365 de zile rujul și atât. E aceeași poveste, același basm îmbâcsit de triumphiuri neînțelese, misterioase, iar eu încerc doar să continui cursul pe acest râu de Vegas în care negustorii buni își vând suflete pe marfa demnă de un rege. Nu prea îmi doresc nimic, decât să fiu o șefă bună cu subalterni amețiți de fantasma unei fericiri, sănătate (da, atât de clișeică sunt, toți avem nevoie, dar e „cool(t)” acum să fii un vicios ateu îndrăgostit de moarte...) și dorința proprie pe care o pun acum în vârful cerurilor e să nu îmi mai fie dor, pentru că am ajuns în ruine, arsă în adâncuri de așa ceva. Să gazăm tot dorul lumii și să îl stingem cu dragoste, nu iubire, ci dragoste, dintr-aia pură, nu de feți-frumoși.

Clișeu ai fost până în oasele tale bej.

A fost odată o fată. O simplă fată, nu o zână, nu un model, ci una dintre cele care ar putea foarte bine să nu fie niciodată trecute la tablă pentru că nici măcar profesorii nu le observă. Ea era o fată bună. Și atât. Ziua aceea era botezată sub semnul de miercuri și fata mergea pe un hol al unei case mari. Holul era plin de izuri de alcool și atâtea altele. Fata era amețită, fata plângea și nu știa de ce, dar o usturau ochii și voia doar să se culce. Afară se auzeau sunete stinse cu artificii și o vagă numărătoare inversă. Atunci fata îl văzu pe el, nimeni altul decât cuțitul demonic al sufletului său, băiatul de vest. În depărtare se auzea acum un 3!... El venea ușor spre ea... 2!... Îi zâmbea. „Bună. Și da, e cu dublu sens.”... 1!... Buzele lui o ardeau la nici un milimetru de păcătoasele sale.

Aer. Am nevoie de aer. Ce a fost cu acest vis? Ce Dumnezeu?

„Sunt prea inteligentă pentru astfel de clișee”.

Nu-nțeleg ventriculul drept

Ce i-am făcut de se răzbună așa crunt?

De mi-a lăsat orgoliul inert?

Într-un vrut, într-un sărut.

Așa, draga noastră fată a început să viseze tot mai des. Singurul lucru pe care îl aștepta mai mult ca sărutul morții temporare a lui Ene era sărutul misteriosului, sărutul întunericii din vis, atât de mut.

Au trecut 3 săptămâni și fata a aflat că îl chema Călin. Călin îi dădea întâlnire în fiecare seară, începând cu ora 11 în părculețul ei de neuroni. Călin îi aducea buchete de sinapse și îi complimenta părul. Nimeni nu îi mai complimentase vreodată părul fetei.

După o vreme, fata și-a luat inima în dinți și a pornit hai-hui spre prințul ei, prințul de vis. Se îplineau 7 zile de când se cunoscuseră, o săptămână. Fata ținea în mână un obiect mic, dar pentru ea, era un „ceva” de-a dreptul imens. Viața ei părea a face cute, părea a se vedea blurat și a fi îmbibată de un drog mult prea necunoscut de ea. Totul a început încet să se spargă. Porțelanul îi spargea timpanele și îi ajungea în venele vineții de acum pe măsură ce ea îi auzea muzica pașilor lui. Muzică dulce, muzică de naștere și moarte, muzica alchimiei, muzica claviculelor lui, clavicule ce voia să le păstreze pe viață în scobitura gâtului ei.

Și apoi el veni.

„Știi că morsele se țin de mână atunci când dorm? Pentru ca, plutind pe apă, să nu se piardă. Să plutească împreună, pentru eternitate.”

Ea vibra când el era aproape. Simțea lama cuțitului lui pe ea. Cuțitul ce avea să o distrugă, să o facă altfel. Cuțitul ce nu distrugea, cuțitul de vest ce crea.

Călin era tânăr. Un suflet de primăvară și paloare. Pe ea o fascinau sunetele lui atunci când dormea pe câmpul acela de seară de mai cu miros de fân. O fascina pata de deasupra urechii lui stângi, ce semăna cu un mic pește strivit. Strivit de grija ei pentru el, oare? Strivit de privirile ei insistente? De buzele ei albastre ce doreau un cuvânt, doar un simplu cuvânt, ca ele să se dividă într-un lățos și tâmp zâmbet?

Inima-mi tot trimite telegrame.

Acidă, s-a pierdut lâng-un rechin.

La vreo 600 de km depărtare

Și-a luat-o-n gând, și nu puțin.

Călin îi spunea că nu poartă niciodată balerini, dar pentru el, e feminină. Cea mai feminină fată pe care o cunoscuse. Oare el știa alte fete? Oare acolo, în tărâmul de real nelucid mai existau și altele? Oare și ele îl priveau așa cum îl privea ea? În felul în care îi era poftă de el. O poftă nebună. „Mama ar zice că sunt ca o gravidă”, își spunea fata în gând. Mi-e poftă de ceva cum nu mi-a fost niciodată!

Călin i-a spus că au trecut două săptămâni de când se cunosc și că el nu știe cum o cheamă. Atunci ea și-a dat seama că nu știa nimic despre el. Știa că era Călin și îi era deajuns. Nu voia mai mult. O simplă vedere a lui, seară de seară, o făcea să se simtă importantă, o făcea să viseze la lumea viselor însăși. Clișeu. Îl cunoștea de atât de puțin timp și ea simțea ceva. Simțea emoții de care auzise doar în filmele cu Julia Roberts și Richard Gere sau atunci când era mică, în Cosânzene și zmei, dar cel mai mult în Feți-Frumoși. Călin nu era un Făt-Frumos, dar ea nici nu voia mai mult.

„Eu sunt Liza și ne cunoaștem de puțin timp, dar mă simt bine cu tine. Chiar mă simt bine, și asta nu mi se întâmplă des.”

El a râs.

„Ești amuzantă.”

Obrajii se schingiuiu în focurile adânci a unei mistuitoare rușini. Rușine față de el? O fantasmă simpatică? Nu, asta nu putea fi bine.

Am încercat să vânez rechinul
Și reușii doar să schimb rolul.
Ne-am încurcat în ațe, vise, noi de-a plinul.
Și aberam în oceanul de „o să-ți duc dorul”.

Liza aștepta cu disperare momentele de somn. Începuse să ia somnifere din cauza nervilor. O omora faptul că lumea îi luă drogul, îi luă oxigenul, îi luă VISELE. Ei știau de Călin și voiau să îl omoare.

„Liza, arăți palidă. Dormi încontinuu. Ești bine?”
„Da, mamă. Sunt bine. Acum lasă-mă în pace!”

Nimeni nu înțelegea! Nimeni! Toți voiau să o smulgă de ceea ce o mai ținea în viață, voiau să îi ia beatitudinea. Nu, asta nu se putea întâmpla! Pur și simplu nu se putea!

Mitul e că-s fraieră frumoasă,
A unor ochi „înalți” de căprioară.
Iată drac, ești nuntă, eu mireasă.
Eschimos, nu lăsa CFR-ul să moară!

Liza devenise cea mai bună prietenă cu femeia de la frontieră. Chiar îi dăduse și un abonament de lux. Abonament la Călin, abonament la somn.

„Azi, Călin mi-a spus că el și-a dat seama că s-ar putea să mă poată iubi. Dragă jurnalule, eu nu știu ce e aia iubire. Îl voi dezamăgi și va pleca, și atunci eu nu voi avea altceva de făcut decât să mă sinucid.”
Pe pajiștea lor alabastro-verzuie se întindeau două obiecte: unul contondent, unul nu. Și atunci se întâmplă. Sărutul lui o ardea și o îngheța, buzele lui erau mai moi că păturica ei de preț. Se îneca în nori, nori de gradul 11, nu 9. Cutremurul corpului ei se opri încetul cu încetul pe măsură ce răsufarea îi fu redată.

„Ești un idiot!”

„Mulțumesc. Acum îmi spui și mie ce am făcut să merit privilegiul, driada mea?”

„Mi-ai smuls inima. Nu o mai simt, uite.”

„E acolo, uite bătăile, tic-tac, tic-tac...”

Și apoi se trezi. Își pipăi încet buzele și fantoma sărutului ce tocmai o omorâse încă o amenința. Nu clișeu.

Asta era imuabil, era sigură. Încercă cu disperare să adoarmă din nou. Și apoi văzu flaconul. Părea zeu și monstru în același timp. Îi șoptea încet ciori în crepuscul și priviri cu limbi de aur. Îi șoptea Călin.

Vise, vise, dor de ducă,
Mic dejun carnal, canibalism.
Ești un demon și eu te țucă.
Te iubesc și câteodată-i masochism.

„Salut, străino! Ai plecat.”

„Îmi, îmi pare rău... nu a fost tocmai alegerea mea.”

„Știu, a mea a fost.”

„Ce?”

„Aveam nevoie să știu. Aveam nevoie pentru măcar o secundă să fiu sigur de ceva, să mă scap de nevroza ce mă roade, mă inundă. Aveam nevoie să știu că ție îți păsa, că tu vrei.”

„Ești un idiot!”

„Mulțumesc.”

Și apoi doar torent, torent continuu și dulce de drog.

„Hai pe lac.”

Liza nu știa de niciun lac până acum. Dar uite-l, chiar în mijlocul poienii. Exact unde cu doar câteva minute în urmă el i-a dat viața, i-a dat tot ce ea avuse și avea nevoie.

Lacul se juca în tenebrele-i adâncimi cu suflele chinuite sau așa părea. Negru, de onix stătea acolo și o chema stins.

„Hai, hai cu mine să înotăm!”

3... Lacul devenea rece.

2... Viața se scurgea, prelingându-se pe marginile carcasei ei.

1... Întunericul o înghițea, de tot, de tot, de tot.

„Știi că morsele se țin de mâna atunci când dorm? Pentru ca, plutind pe apă, să nu se piardă. Să plutească împreună, pentru eternitate.”

– Alo. Da?

– Bună ziua. Sunt dr. Schmitt.

– Ce? Ce s-a întâmplat? E ceva în neregulă cu Lizabeth?

– Păi... Boala tot avansa... Schizofrenia nu e o boală iertătoare, doamnă, dar cred că dumneavoastră știți mai bine ca mine.

– Ce... ce... ce s-a întâmplat?

– Am descoperit că cineva din interior îi procura somnifere.

Ea tot povestea de un băiat, Călin...

– Îl cunoașteți?

– Doamnă, fiica mea S-A STINS și tu mă întrebi de nu-știu-ce băieți, domnule?

– Îmi cer iertare... dar doar că să știți. E o ciudățenie. Când am găsit-o, zâmbea... Avea semne de arsură pe buze, dar zâmbea cât de mult putea.

Imuabil, clișeic, două morse din vestul universului.

BOSTAN ȘTEFANA

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Prof. coord. Casian Alina-Ionela

Poveste despre soare și ploii

A venit un înger la El și I-a spus:

- Doamne, un om plânge pe pământ!
  - Îndreaptă-i ochii spre cer și lacrimile spre suflet.
  - Și, totuși, Tată, un om plânge pe pământ!
  - Șterge-i lacrima și mângâie-i creștetul.
  - Îndură-Te, Doamne, un om plânge pe pământ!
  - Dă-i lumină în gând și aripi de vânt
- Căci orice om care plânge pe pământ
Poartă o mare durere în suflet.
Însă, acest om care pătimește
Are-o mare taină: plânge că iubește.

Era o dimineață ploioasă de mai. Norii grei amenințau cu spuma lor amară iar stropii de ploaie se-nvălmășeau prin toate cotloanele. Pe stradă, oamenii mergeau grăbiți, adăpostindu-și chipurile triste – mai triste și decât ploaia însăși – sub umbrele, care mai de care mai colorate. Păsările, vălătuci plini de suflet, se adăposteau pe sub streșinile caselor. Copacii se rugau cu fruntea plecată spre pământ, ca niște bătrâni pictați în icoane de eternitate.

Străzile oglindeau cerul întristat și-i purtau pașii spre gară. Emil Duca era cunoscut în tot orașul. Peste tot unde mergea, lumea întorcea capul după el. Era un bărbat înalt, cu trăsături fine, dar ferme. Toată ființa lui inspira o frumusețe tainică, ascunsă. Chipul lui își descoperea farmecul treptat, iar din ochii săi pornea o lucire stranie, melancolică. Încă din copilărie acest magnetism al său fusese subiect de discuție în familie. Mama sa obișnuia să spună că mâinile sale prelungi și desăvârșite, de parcă ar fi fost turnate în metale prețioase, sunt mâini de pianist. Însă fiul a ales să îmbrace roba de avocat, doliul tinereții sale și al inocenței.

Își iubea meseria și fiecare proces de-al său era un spectacol în sine. Intra în sală calm și demn, de parcă nimic nu l-ar fi putut atinge. Pledoariile sale erau pline de înflăcărare, își apăra clientul până la epuizare, și atunci când vorbea, transforma întreaga sală de judecată într-un for antic iar el însuși devenea un orator care oprea timpul în loc și hipnotiza auditoriul.

Astăzi însă nu-l aștepta decât o nouă zi petrecută cu sine însuși. Iubea ploaia, pentru că îi dădea un pretext ca să rămână singur. Nimic nu îl liniștea mai tare decât orele când privea prin geamul odăii sale lumea în toată beția ei de imagini sau când citea, având ca fundal tic-tacul neconținut al vieții care se scurgea zi după zi, an după an.

Gara părea mai plumburie și mai muribundă ca niciodată. Nu ți-ai fi imaginat că pe aici, oamenii trec pentru a se opri o clipă, precum viața se oprește în gara morții, pentru a pleca, apoi, mai departe, către necunoscut. Pe peron, o pereche de bătrâni se țineau de braț și așteptau liniștiți trenul. Păreau niște străji uitate peste veacuri la porțile aceleiași vechi cetăți, trecători prin viață și nemuritori prin iubirea lor.

Văzându-i, din mintea lui Emil porneau ca niște sulite amenințătoare amintiri care loveau fără milă în sufletul său. În fața asediilor sufletului nicio armată nu rezistă.

Ori de câte ori vedea o iubire împlinită, fiecare venă îi zvâcnea dureros și fiecare parte a corpului aștepta dezarmată să fie prinsă în torentul lacrimilor, al cioburilor de vise și al vieții care, câteodată, își îndurerează copiii peste măsură. Se spune că orice suferință vine odată cu un fel de medicament care te face să suportți greutatea oricărui lucru, dar care, din păcate, nu te poate face să uiți că îl trăiești. E ca și cum te-ai putea privi pe tine însuși în oglindă, dar nu ți-ai privi trupul, ci sufletul. Și nici nu ai putea sparge acea oglindă.

Câteodată, atunci când ajungea târziu acasă și vedea ferestrele înnegurate de noapte, se simțea abandonat într-o lume prea goală pentru el. Singurul lui păcat – dacă zborul sufletului spre înalături se poate numi păcat – a fost că a iubit. Da, a iubit prea mult o femeie care era parcă desprinsă din sufletul lui. Iubirea a devenit

închisoarea lui dulce, și atunci când pereții ei s-au dărâmat, el a rămas pe loc, nu a vrut să se elibereze. A aruncat cheia cătușelor în depărtări, căci trupul său nu era decât un căuș dureros unde sufletul poartă doliu, și iată-l și acum, plângând amar peste rămășițele himerei sale.

*

Își amintea că fusese o zi foarte agitată, două procese unul după altul și nenumărați clienți care se perindaseră pe la el, fiecare aducând câte o fărâmă de viață și de necaz. Observase de multe ori că unii oameni nici nu terminau bine un proces, că începeau altul. Era uimit să vadă că mereu apăreau noi și noi rude și motive care de care mai stranii pentru a începe un proces. În definitiv, fiecare om își dorește să fie regizorul propriului său destin.

Aceste gânduri îi țintuiau privirea asupra amurgului trandafiriu. O bătaie în ușă îl făcu să tresară.

– Intră!

În cameră păși timidă o tânără. Aduse cu ea mireasma teilor de-abia înfloriți. Avea o înfățișare tristă, dar fermecătoare. Părul de culoarea lemnului sălbatic îi încadra chipul delicat, cu ochi mari, ascunși sub gene grațioase. Era îmbrăcată cu o rochie gri, puțin cam largă pentru ea, dar care o făcea înduioșător de tânără.

Atunci când a văzut-o pentru întâia oară, fibrele inimii sale au vibrat ca și cum ar fi fost atinse de o mână tainică. Era o necunoscută pentru el și totuși parcă o știa dintotdeauna.

– Domnule avocat, vă rog, salvați-mi tatăl!

Aceste cuvinte le rosti cu lacrimi în ochi și cu disperarea omului care se agață de o speranță muribundă.

– Luați loc, domnișoară! Acum, liniștiți-vă și spuneți-mi cu ce vă pot fi de folos.

Fata îi povesti că tatăl ei fusese închis pe nedrept pentru o faptă pe care nu o săvârșise și că își pune toată nădejdea în el că va reuși să îl elibereze.

Emil auzea toate acestea ca prin vis. Se simțea de parcă tânăra îi spunea o poveste la lumina de lampă a amurgului. Glasul ei suna a izvor și a suflare de vânt.

Chestiunea în sine era simplă, rezolvase adesea astfel de

cazuri și nu se îndoia că va reuși și acum. Aceste vorbe i le spuse și fetei de care nu îi venea să se mai despartă. Simțea prezența ei precum o hrană, un balsam pentru sufletul lui în care nu înflorise desăvârșit iubirea. Avusese nenumărate aventuri, acele iubiri care prind rădăcini în inimă și se usucă înainte de a rodi. Visase în ceasurile de veghe tânără că va trăi o poveste de dragoste nemaipomenită, însă mereu viața îl dezamăgea teribil.

Fata îi mulțumi cu ochii în lacrimi și se îndreptă spre ușă. Trebuia să afle măcar cum o cheamă, fusese acaparat de sentimente.

– Cum vă numiți, domnișoară?

Tânăra întoarse capul ușor, stârnind valuri de mătase în jurul chipului ei. Îi fixă privirea și îi răspunse:

– Îmi pare rău, am fost atât de neliniștită, că am uitat să mă prezint. Mă numesc Lia Serafin.

Îi spuse un „bună seara” de-abia șoptit și plecă, luând cu ea lumina, căldura și o inimă care zbura pentru întâia oară.

Iată că veni și ziua procesului. Lia era așezată în primele rânduri și aștepta emoționată peste măsură verdictul.

– Declar ședința deschisă. Să se introducă martorul...

Rând pe rând, martorii veneau și plecau ca într-o sonată de Beethoven. Emil era mai determinat că niciodată să câștige, iar această înverșunare risca să iasă la iveală înainte de vreme. La auzul vorbelor fermecate: „Apărarea are cuvântul!”, se ridică încet și stătura sa înaltă părea și mai măreață. Era ca un vârf de munte la care nicio pasăre nu poate ajunge cu zboru-i aducător de mir. Pledoaria sa începu cu vechile slove de lemn, sculptate în cer:

– Cel care în viața sa nu a avut nicio greșală, acela să arunce primul cu piatra. Avem un caz în care vedem că piatra societății în care trăim este gata să lovească în oricine iar mâna care o aruncă este mâna fiecăruia dintre noi. Să ne gândim, onorată instanță...

Un singur gest al mâinii lui Emil făcu să piară rumoarea care se stârnise în sală. Simțea cum îi câștigă prin fiecare argument, vedea ochii lor care îi aprobau cuvintele unul după altul, iar spre final, sala jubila.

Acuzatul era achitat.

Strigăte de bucurie și lacrimi. Brațe bătrâne de fost prizonier întâlneau brațele salvării, într-o îmbrățișare caldă.

Avocatul Duca era privit cu admirație de o sală întreagă. El însuși savura victoria primului proces câștigat cu inima. Rațiunea îi spunea că de-acum încolo nu va mai avea motiv să o vadă. Sufletul îi șoptea că trebuie să-i mărturisească Liei ceea ce simțea. La urma urmei, de ce i-ar fi teamă? Doar primise și el din partea ei câte o privire piezișă sau un zâmbet vremelnic care îi lumina chipul.

Într-o dimineață, se duse la ea acasă după o noapte de nesomn, în care teama și nesiguranța l-au vegheat neîncetat. Bătu la ușă cu bătăile pe care i le dicta inima. I se părea că nu e aievea, că e o fantasmă, un vis din acelea care pare atât de real, încât crezi în imaginile lui.

Ușa o deschise chiar Lia. Era mai frumoasă decât o știa. Avea să-i spună acum, trebuia să facă asta.

– Bună dimineața, Lia! Pot să intru?

Tânăra îl pofti înăuntru, o umbră de teamă brăzdându-i chipul.

– Sper că nu s-a întâmplat ceva rău, nu-i așa?

– Nicidecum. Lia, vreau să mă ascuți, căci trebuie să-ți destăinui ceva foarte însemnat pentru mine.

Făcuse în sinea lui un adevărat discurs în care își căuta scuze, motive, însă, până la urmă, miezul sentimentelor, vorbele cele adevărate au ieșit la iveală mai pufoase și mai albe decât neaua:

– Sunt îndrăgostit de tine și mi-aș dori să fii soția mea.

Chipul Liei se luminează ca fulgerat de stele, iar buzele ei se poticniră într-un „dar”. Ochii i se umplură de lacrimi și capul se clătină în chip de răspuns tămăduitor. Brațele, ca niște aripi mângâietoare, zvâcniră spre umerii dragi cu avânt de înger.

De-acum nu mai erau două suflete străine, ci unul singur. Erau legați printr-o funie invizibilă iar inimile lor cântau cu aceleași note. Prin câteva cuvinte se crease între ei o punte venețiană ce leagă două maluri făcute să fie împreună, ființe desprinse din același suflet. Din cer, Dumnezeu vedea doi oameni îmbrățișându-se ca la începutul lumii, două suflete în care rodise sămânța primei iubiri.

*

Gândurile îl purtaseră până în fața casei sale. Aici, amintirile înviau mai puternic și îi torturau mintea. Fiecare colțișor îi păstra prezența. Lucrurile ei o mențineau ca pe o fantasmă, o iluzie pentru inimi naive. Patefonul plângea nemângâiat într-un colț, oglinzile în care se privea zăceau adormite în pod. Pălăria ei de soare veghea de pe spătarul unui scaun, iar cărțile ei preferate purtau în ele atingerea mâinii care nu mai exista.

Unde a putut s-o piardă? Printr-un ochi de suflet? Prin timp? Oare a plecat sau i-a fost luată de viață, precum Euridice, de teamă că doi oameni ar putea fi mai fericiți decât zeii? De ce nu știe nimic de ea? Acestea erau întrebări fără răspuns, care îl întunecau noaptea și îl trezeau dimineața. Cu ele își reîntregea speranța că poate o va revedea într-o zi. Deșarte speranțe nutrește omul...

*

S-a întâmplat la un an după ce s-au căsătorit. Până atunci, viața lor fusese plină de bucurie și iubirea pe care și-o purtau unul altuia nu era întinată nici de griji, nici de trecerea zilelor. Ba chiar, în fiecare zi, se simțeau mai uniți și iubirea lor devenea mai profundă. Se mutaseră într-o casă nouă, pe care Lia a decorat-o după propriul său plac. Acasă se simțeau cel mai bine și iubirea lor era desăvârșită.

De dimineață, plecase, după cum îi era obiceiul, la tribunal. Avea mai multe procese, dintre care unul era foarte important și viza direct una dintre cele mai înstărite familii ale orașului. Opinia publică spunea că dacă avocatul apărării va câștiga procesul, va rămâne cu siguranță nu numai în istoria juridică, ci și în memoria colectivă.

Emil Duca era foarte sigur de sine. Gândise o pledoarie care debuta în forță și fiecare argument venea să reîntregească acest efect, precum cutremurele mari sunt urmate de replici. Apărarea avea cuvântul, vorbele loveau în conștiința fiecărui ascultător, zdruncinându-i din temelii prejudecățile și gândurile. Discursul era în continuu crescendo iar, la final, o tăcere mormântală stăpânea sala pașilor pierduți. Deodată, un ropot de aplauze izbucni precum o împușcătură în văzduhuri și palme, ca niște stoluri de păsări ce

băteau neconținut din aripi, încununau nu numai discursul apărării, ci și pe omul din spatele acestuia. Verdictul veni clar, ca un izvor de munte: acuzatul era achitat.

Emil ieși din clădirea tribunalului cu un zâmbet modest, care înflorea pe obrajii săi. Era fericit nu numai că rezolvase o eroare judiciară, ci și că a salvat o poveste de iubire care urma să se termine trist pentru ambii îndrăgostiți. Simțea că astfel mulțumește destinului că i-a scos în cale dragostea adevărată. Se îndrepta spre casă cu emoția unui elev care ia o bulină roșie sau o notă mare. Nu venea cu triumful în palme, ci în suflet.

Deschise ușa de la intrare și așteptă sărutul de bun-venit. Însă casa era tăcută, pustie, iar toate lucrurile păreau prinse în somnul de o sută de ani al poveștilor. Era intrigat de acest lucru, deoarece știa că Lia nu urma să plece nicăieri, dar se liniști repede, gândindu-se cât de capricioase pot fi, uneori, femeile. Se îndreptă liniștit și senin spre patefon și puse o placă de Bach. Muzica îl cuprinse într-o îmbrățișare catifelată, odihnindu-l.

Însă timpul trecea în gallop, și soția sa nu apărea. Începuse să-și facă griji. Sunase pe la toate prietenele sale, dar niciuna nu o întâlnise de curând. Îl sună pe tatăl ei, dar nici acesta nu știa nimic. Se hotărî să o aștepte până pe la nouă seara, după care, văzând cu acesta nu vine, a plecat el însuși să o caute. Încercă la spital, dar nu avusese loc niciun accident și nici nu sosise vreo persoană care să corespundă descrierii lui. Grija devenea disperare, actele ei erau acasă, iar valizele stăteau nedumerite într-un colț. Unde ar fi putut fi? Nu era gelos din fire și, în astfel de momente, chiar ar fi preferat ca motivul dispariției Liei să fie vreo poveste romanțioasă.

Trecură zile și luni și tot nu aflase nimic despre ea. Sufletul îl durea ca și când ar fi fost zdrobit. Îi lipsea zâmbetul ei din fiecare dimineață, râsul ei care dădea viață căminului lor și chipul ei mult-iubit, fără de care viața ar fi părut un deșert fără margini. Plângea adesea cu fața ascunsă în perna ei și, cu fiecare respirație, parfumul ei îi inunda ființa. O căuta în continuare, dar în zadar. Câteodată se gândea că totul nu fusese decât un vis care se terminase. Dar nu, lucrurile ei stăteau mărturie că nu a fost așa. Fiecare femeie văzută la capătul unei străzi îi părea ea și fiecare foșnet de rochie semăna cu al

ei. Devenise un vânător într-o lume a oamenilor. Prada lui era însăși iubirea.

Trecerea timpului îi ferecase durerea în suflet, lăsând inima să bată cu putere pentru dragoste. Nu o putea uita și era sigur că nu și-o va putea scoate din suflet întreaga sa viață. Era pentru a doua oară când ființa sa se rupse de sufletul de care aparținea. De data aceasta, se frânse pentru totdeauna.

*

Ploaia continua să bată la ferestre cu degete de moarte. Seara se lăsa cu greutatea unei ceți. Amintirile făceau pe pereți umbre chinezești ce se prelungeau pe tavan. Un suflet chinuit sângera și simțise limita vieții apropiindu-se. Totul era prea greu de dus pentru umerii unei ființe clădite din humă. Trecuseră ani de când iubirea rămase vie, iar sufletul rămase mort. Iminența striga cu sunet de revolver. Gândurile horeau tainic și biciuitor. Dumnezeu vedea din cer un om care plânge aplecat peste propria viață. Strângea cioburile acesteia în mâini, ca pe niște rămășițe sfinte, iar lacrimile lui îi răcoreau inima. Fruntea era plină de broboane de suferință, iar moartea își încolăcea degetele pe creștetul omului care iubește. Acesta făcuse ultimul gest, apăsând trăgaciul.

Buzele lui trandafirii au murmurat:

– De-acum, te-aștept acasă!

Apoi căzu moale peste viața lui sfărâmată și sufletul, eliberat de durerea pământescă, a zburat în locul lui de sus, ca să iubească și să aștepte să fie din nou iubit.

*

A doua zi, ziarele scriau cu litere de-a șchioapă: „Celebrul avocat Emil Duca a părăsit această lume. El a fost găsit dimineață de un vecin de-al său, zăcând întins pe podea, cu o împușcătură de revolver în dreptul frunții. Martorul a declarat că avocatul avea tot chipul scăldat într-un zâmbet straniu. Vom reveni cu detalii...”

Emil Duca a fost urmat pe cel din urmă drum de cei ale căror vieți le-a salvat și cărora le-a redat libertatea. Nimeni nu l-a uitat pe ilustrul avocat la procesele căruia lumea venea ca la

spectacol. Câteodată, li se părea că încă îi mai zăresc silueta trecând pe stradă, la fel de demnă ca oricând. O curiozitate a fost aceea că, timp de douăzeci de ani, neîntrerupt, pe mormântul omului care a iubit, apăreau mereu flori proaspete și că, lângă el, a crescut un tei, care odihnea sub umbra sa înmiresmată un avocat care a apărat iubirea în procesul propriei vieți și a pierdut...

*

Ceea ce nimeni nu a înțeles este că zâmbetul de pe fața lui Emil era însăși desăvârșirea, zâmbetul pe care orice călător îl lasă atât în inimile celor care rămân pe peron, cât și locurilor necunoscute care îl vor primi în îmbrățișarea lor.

În iubire, precum și în viață, omul este singur. Își poartă bagajele pline de amintiri dintr-o iubire în alta. De fapt, oamenii nu iubesc o persoană, se îndrăgostesc de iubirea însăși. Fiecare persoană e o răsfrângere a iubirii, o icoană asupra căreia năvălește nevoia de dragoste.

Pentru orice om, prima iubire devine momentul când devine îndrăgostit de... iubire.

BUCUR SIMONA ANDREEA

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Prof. coord. Constantinescu Anca-Elena

Străina din comoară

O oră obișnuită din ziua lui... nimic diferit, același decor pătat de urmele trecutului. O dimineață tipică unei zile de mai, cu trecători grăbiți, care pășesc ambiguu pe trotuarele încălzite de soarele obosit. Nimic nu era schimbat: același cer de diamante, aceleași împrejurimi vechi, cu blocuri și felinare prăfuite, același drum însemnat cu amintiri veșnice. Puteam să cred că imaginea e desprinsă dintr-un jurnal vechi al unui scriitor, însă am realizat că totul e real. Până și mirosul puternic de combustibil ars se spulbera în adierea vântului călduț, care venea în reprize asupra orașului. Zgomotul soneriilor de biciclete se auzea din ce în ce mai tare: erau copiii care pedaleau într-un suflet până la școală, pentru a nu întârzia. Unii bătrâni citeau ziarul pe bancă, alții își etalau cunoștințele la șah, iar unii priveau în gol spre fântâna cu umbrele, din mijlocul orașului. Se simțea miros de covrigi calzi și de ceai de mentă, căci de fiecare dată, la intrarea în fabrică, muncitorii primeau câte-o porție. În depărtare, puteam zări vârful farului care noaptea parcă lumina întreg universul. (...)

El însă era același om de ani buni. Cu ochii albaștri și părul negru, eclipsa speranțe și idealuri. Era înalt: statura impunătoare, avea un zâmbet retras, ținea pe cap ochelarii de vedere pe care rar îi folosea și de fiecare dată avea asortată servieta cu eșarfa pe care o purta. Nimeni nu știa ce e în sufletului lui, (...) era comunicativ, însă se putea observa că timiditatea din el ascundea ceva.

Se grăbea spre teatru: acolo lucra ca actor și scenarist de vreo doi ani. Era fericit că și-a găsit vocația, însă nu era împlinit. Julien nu știa ce e iubirea, căci nu cunoscuse vreodată acest sentiment. Era singur într-o lume atât de mare și nu avea aspirație spre altceva, era omul care în fiecare zi face același lucru și nu-și schimbă cursul vieții. Răsufă greu când privea tinerii îndrăgostiți care stăteau pe bancă zâmbind cu pasiune unul la celălalt. (...) Respira, trăia, făcea parte dintr-o comunitate, dar nu se numea om, căci pentru el, omul însemna o „ea” și un „el”.

Incomplet fiind, ajunge în pragul teatrului, stă câteva clipe pe gânduri și apoi intră dezamăgit în scenă. Astăzi avea să repete o

scenă de dragoste a unor puști din Courtville, care proaspăt se îndrăgostiseră. Cu resentiment îmbracă haina pasiunii și joacă. Intră atât de bine în rol, încât nici nu pare că el ar avea vreo problemă cu asta. Interpretează rolul ca un adevărat îndrăgostit și spune tot ce îi dictează creierul. (...)

Acum repetau oboșiți parcă:

– Spune-mi ce îți place cel mai mult la mine. Vreau să știu! spuse actrița care interpreta rolul îndrăgostitei.

– La tine... îmi place... îmi place totul. Ochii tăi, marea albastră. Aud cum din ei valuri înalte se izbesc, cum pescăruși zboară neconținut. Buzele tale trandafirii îmi trezesc simțuri ascunse, obrajii tăi fini... mă regăsesc. Părul și chipul, ah Doamne, aș vrea să te asemăn cu o sirenă din basme, însă ești mult mai frumoasă!

– Știi, vorbele tale dulci îmi ating inima, îmi fac sângele să se izbească în vene și glasul să mi se subțieze.

– Adevărul creează reacții puternice pe care...

– Stop! Acum! Toată lumea, îmbarcare! Mergem pe insula farului să jucăm o scena. Nu avem timp de repetiții de dragoste și alte aiureli. Trebuie să plecăm în grabă! spuse regizorul, om cu barbă, om trecut prin viață.

Acum toată lumea era grăbită, era o forfotă extraordinară, doar Julien își luă servieta și așteptă în fața teatrului, liniștit. Știa că va juca iar un rol plictisitor pe plajă și că apa și nisipul, cerul și tot ce îl înconjoară iar îi vor aduce aminte că nu are pe nimeni. Știa că va fi iar o pierdere de timp pentru el și o bucurie pentru ceilalți.

Ajunși, cerul se întuneca... era prea târziu pentru un joc de teatru pe malul mării. Julien se întristă și mai tare, căci trebuia să petreacă acolo noaptea, o noapte de coșmar.

– Dragilor, ne vom odihni aici, căci de dimineață ne vom trezi să montăm scena și să aranjăm decorul. Noapte bună și un somn liniștit vă doresc.

Toată lumea a intrat în rulote, în corturi și a încercat să adoarmă. Julien era singurul care stătea întins cu ochii spre cer. Încerca să adoarmă, dar lumina farului era prea puternică și îl trezea de fiecare dată când ațipea. Singurul lucru pe care și-l dorea era ca noaptea să se termine și să înceapă sceneta. Nu-i păsa că nu dormise de multe ore, că are doar douăzeci de ani, că are toată viața în față și trebuie să trăiască fiecare clipă.

Așteptând ca soarele să își facă apariția, auzi un zgomot dintr-o direcție necunoscută:

– Psssss!

Uluit, crezu că imaginația îi joacă feste și închise ochii. Se întoarse spre far și îl privi lung.

– Hei tu, tu, Julien!

Era clar că cineva îl striga: o voce ciudată, care venea parcă din toate părțile.

– Eu? Cine ești? Ce ești? De unde îmi știi numele?

– Stai liniștit. Vei afla toate aceste lucruri la timp. Acum, urmează-mă, vreau să îți arăt ceva ce numai tu ai putea înțelege.

Surprins, se ridică și privi împrejur. Călăuza se întinse spre el și-l prinse de încheietura mâinii.

– Haide, vino, nu-ți fie frică! spuse surâzând.

– Unde mă duci? Ce se întâmplă? reacționă speriat Julien.

– Vorbește încet. Vrei să tulburi marea? Haide, urmează-mă!

Mergând prin nisipul cald, câteva minute, ajunseră în fața farului. Aici, un vânt rece le tăie răsufarea. Ușa dintr-un metal negricios era întredeschisă. Pășiră amândoi pe prima treaptă, în liniște, cu inima înghețată.

– Îmi spui de ce m-ai adus aici?

– Ce nerăbdător ești... Eu sunt călăuza ta...

– Pentru ce călăuză?

– Uite... aici, în far, se întâmplă o profecție la fiecare o sută de ani. Când farul luminează atât de puternic ca în această seară, înseamnă că cineva e pe plajă și nu doarme, gândindu-se...

– Ce spui acolo doar aberații! spuse amuzat Julien.

– Nu râde, lasă-mă să termin.

– Sunt un simplu tânăr care nu doarme din cauză că nu îi este somn și îi place să privească marea și nisipul.

– Termină. Până și tu știi că minți. Recunoaște: locul acesta nu îți place deloc. Vrei să pleci, căci aici te simți incomplet.

–... cum...?

– Te-ai săturat să privești cupluri iubindu-se. Vrei să ai și tu pe cineva cu care să îți împarți dragostea, cui să îi citești din poezii, te-ai săturat să îți păstrezi sentimentele doar pentru tine. Eu te pot ajuta să îți găsești jumătatea. Eu te cunosc, Julien, esti diferit! Nu semeni cu ceilalți din jurul tău. Ești special, poate unic. Uite, pune mâna.

Călăuza îi luă ușor mâna și i-o puse pe piept, deasupra inimii.

– De ce nu bate?! Ce se întâmplă cu mine? Am murit?

– Inima ta a încetat să bată de când sentimentul de

singurătate te-a cuprins. Nu ți-ai dat seama însă, pentru că ai fost prea ocupat să îți faci griji că nu vei îmbătrâni, că vei rămâne doar un simplu actor singur. Tu ascunzi în tine emoții, dragoste și pasiune. Încearcă doar să le exteriorizezi.

– Am să încerc, acum unde mergem?

– În ultima cameră a farului se ascunde o comoară pe care fiecare Ales trebuie să o deschidă.

– Și eu sunt Alesul?

– Dacă nu ai fi fost, nu te-aș fi adus aici.

– Și ce e această comoară?

Ajunși în cameră, călăuza se spulberă, însă rămase vocea ei care îl îndemnă pas cu pas. Julien găsi un cufăr prăfuit într-un colț de cameră. În jur, totul era negru. Furtuna sta să cadă peste mare. Se apropie de cufăr, închise ochii și-l deschise...

.....
2028, 28 mai

– Tati, tati, trezește-te! Mai facem castelul de nisip?

– Ah, am ațipit! Unde e Mary?

– E cu mami, se plimbă pe plajă! Haide, facem castelul?

– Sigur!

Era doar o zi feerică de mai, în care Julien era pe plajă cu soția și copiii săi. Se bucura de soarele dogoritor care îi încălzea inima.

Justin, mezinul familiei, se bucura de fiecare clipă petrecută cu părinții lui. Avea aceeași ochi adânci ca ai lui Julien. Mary, fetița brunetă, era întruchiparea mamei: subțirică, înaltă, cu aceeași piele catifelată. Isteață, jucăușă, vorbăreată și plină de viață, încălzea fiecare moment cu zâmbetul ei.

Julien și Sarah erau căsătoriți de zece ani. Aveau o casă primitoare pe malul mării, erau fericiți, formau o familie frumoasă. Copiii, oglinda lor, le luminau clipele petrecute împreună.

O iubea pe Sarah mai mult ca pe sine însuși. O considera unica lui plăcere, era edenul în care se cufunda. Se adăpa din frumusețea ei, se completeau reciproc. Era fericit că și-a împlinit dorința de a împărtăși din sentimente, de a face cunoscute plăcerile și pasiunile nevinovate ale dragostei. Zilele treceau mai ușor de când era cu ea, nimic nu mai semăna cu actorul care juca pe o scenă părăsită, nimic nu mai semăna cu dezamăgirea pe care o purta în suflet atunci când se îndrepta spre parcul cu îndrăgostiți. Acum, era el îndrăgostitul ce avea o poveste în spate.

Pășind pe nisipul aurit, Sarah spuse:

– Seara aceea, noaptea de mai... ne-a schimbat viețile. Ne-a maturizat, ne-a transformat în adevărați oameni.

– Ne iubim, atât contează. Ești lumina ochilor mei, fără tine, aș pieri! adăugă Julien.

– Focul inimilor noastre nu se va stinge niciodată. Arde prea puternic, ca să poată fi oprit.

– Îmi doresc să îmbătrânim frumos, împreună. Copiii să își facă un rost în viață și, la rândul lor, să își găsească fericirea pe care am găsit-o noi unul în celălalt.

Zilele treceau ușor. Julien era un actor fericit, putând interpreta orice rol cu ușurință, era un om împlinit. Jucând atât de bine, a câștigat prestigiu. În curând, nu mare îi fu uimirea când primise propunerea de a-și interpreta propria viață. Regizorul Robert Stewart intenționa să facă un film numit „Julien”, după numele lui, dându-i rolul chiar celui mai bun actor. Urma ca tânărul să-și răscolească amintirile, să le spună tuturor ce a trăit el.

– Eram doar un tânăr nehotărât, cu aspirații uriașe. Știam unde vroiam să ajung, dar nu știam cum. Pășeam de fiecare dată parcă pe aceleași urme, nu făceam nimic nou, eram debusolat. Interpretam impecabil rolul unui îndrăgostit, chiar dacă eu nu cunoșteam dragostea. Eram plin de sentimente, dar nu știam cum să mi le exteriorizez. (...) În seara aceea de mai, când toată lumea dormea, eu priveam stelele, căci acel aer de mare și nisip îmi provoca durere. Durere, deoarece pe aici se plimbau tineri îndrăgostiți, și eu nu știam ce-i dragostea. Lăsându-mă în voia vocii armonioase a mării, am auzit o voce de copil. S-a prezentat ca fiind călăuza mea și mi-a spus să o urmez spre far, unde are să mi se prezinte o profeție. Eram speriat și totodată curios. Pășeam grăbit pe scările farului care lumina mai tare ca niciodată. Călăuza îmi spuse să deschid cufărul, iar eu, deschizându-l am...

.....
2013, 5 mai

– Au! Ce durere de cap îngrozitoare! spuse Julien, aflat lângă cufărul negru.

– Bine ai revenit! Ești în regulă? reveni vocea care l-a călăuzit.

– În regulă? Ce-a fost asta? Ai spus că-mi voi găsi jumătatea în cufăr. Am văzut doar o scenă cu mine. Eram căsătorit, îndrăgostit, aveam o familie frumoasă, fericită. Spune-mi, ce-a fost asta?

– Liniștește-te, dragul meu! Scena pe care ai văzut-o este

viitorul, viitorul tău. Sarah, Mary și Justin sunt familia ta.

– Imposibil. Eu nici măcar nu sunt îndrăgostit, nu cunosc nicio Sarah. Nu știu ce e iubirea.

– După ce vei părăsi farul, viața ta se va schimba complet. Măine o să ai curajul de a-ți exterioriza iubirea, de a te face cunoscut.

Era ceva fantastic pentru el. Nu-i venea să creadă că-și cunoștea viitorul, că va fi unul atât de extraordinar. Peste mare s-a iscat un vânt intens, și furtuna a început. Cădea zdrobitor peste nisip, încât lăsa urme. Julien alerga grăbit pe scări, să ajungă la actorii cu care avea să joace. Îl mulțumea faptul că în viitor îmbătrâneva alături de iubita sa. Aproape că nici nu-i mai păsa de teatru... voia doar să meargă să o găsească pe Sarah.

Ajuns pe plajă, toată lumea dormea, iar furtuna slăbi în intensitate și curând se opri... era în jur de patru fără zece. (...)

– Ce să fac? Să mă duc... Ah, mai bine nu, rămân. Dar totuși, dacă merg acum, o voi găsi mai repede pe iubita mea. Da, plec!

Grăbit, plecă spre golf, unde se putea vedea răsăritul. Căuta o față cu ochii de diamant și cu glas de zână. Întâlni un grup de pescari pe care îi întrebă despre fata necunoscută. Aceștia îi răspunseră cu dispreț, considerându-l doar un nebun. Disperat de minutele care se scurgeau, alergă spre oraș:

– Poate aici au văzut-o! Da, sigur au văzut-o! Nu vă supărați, ați întâlnit vreo fată înaltă, cu ochii albaștri și părul negru, creț? îi întrebă aiurit pe cei trei bărbați care ieșeau dintr-o cârciumă prăpădită.

– Puștiule, mergi acasă, aici nu-i loc de tine!

Dezamăgit, încercă să își continue drumul, însă nu era nimeni pe stradă. Doar câțiva câini ce lătrau la zgomotul hârțiiilor învâlmășite de vânt pe șosea. Hotărî să se întoarcă pe plajă.

– Mai bine mă descalf. Vreau să simt nisipul pe tălpi... măcar asta mă va relaxa. Voi aștepta aici... poate mă va căuta ea.

Așteptând ore întregi fără rost, plecă din nou spre far. Voia să deschidă din nou cușorul. Să vadă mai mult din viitor, să vadă de ce povestea sa de dragoste s-a oprit.

Ajuns iarăși în fața cușorului, îl deschise cu aceeași putere și...

.....
2028, 28 mai

– Tati, tati, trezește-te! Mami, tata nu se trezește!

– Doamne, Julien, iar ai adormit în teatru. Nu-mi vine să cred, ești fantastic!

Deschizând ochii, o privi. Era mai frumoasă decât o știa. Era Sarah.

– Iubito, vino! Vino să te strâng în brațe!

Apropiindu-se, o sărută și-o strânse la piept.

– Promite-mi că nu mă vei lăsa singur! Promite-mi că mă vei iubi, chiar dacă greșesc! Promite-mi că-mi vei fi mereu alături!

Șocată de reacția sa, Sarah îl sărută pe frunte și îi spuse:

– Iubitule, ce s-a întâmplat?

– Am avut un coșmar. Trăiam într-o altă lume, în care nu știam ce e iubirea, până am găsit un cufăr într-un far vechi și, deschizându-l am...

.....
2013, 5 mai

– Nu iar! Nu! Călăuză mică, ești aici?

Însă nimeni nu-i răspuse. Era sigur, așa cum nu fusese niciodată până atunci. Atât de singur, încât își auzea bătăile inimii. Vroia să știe ce greșește, de ce povestea i se oprește...

– Cufărul! Viața mea se oprește de fiecare dată când îl deschid! Trebuie să plec departe de aici! Să merg pe plajă și să-mi trăiesc viața, să excelez în ceea ce fac. Să îmi o găsească pe femeia care să mă iubească, să mă aprecieze, să îmi pot exterioriza sentimentele față de ea.

Coborând în grabă scările ude, alergă către ușa din metal și văzu un chip cunoscut.

– Sarah?

– Julien?

– Cum?! Nu m-am trezit? Ce se petrece?

– Ce cauți aici? Tu trebuia să fii în viitor, nu aici, nu!

Amândoi erau bulversați. Prezentul devenise ambiguu, nu știau ce se întâmpla, totul era confuz. Sarah era doar o altă victimă care căzuse în plasa călăuzei. Avea același caracter ca Julien, era la fel de singură și se simțea la fel de incompletă. Își căuta de ani buni dragostea, însă nu o găsea. Se ascundea după reușitele sale și nu îi plăcea să se afirme. Îi plăcea să privească marea... de aceea venise pe insula farului. Își dorea să atingă stelele cu degetele ei mici, tremurânde.

Ea devenise „victimă” perfectă. Își urmărea de luni întregi „viitorul” acolo, în far, și nu-i păsa că scenele lui se întrerupeau. Voia doar să intre iar în lumea fantasticului, pentru a uita că ea nu își

trăiește povestea de dragoste.

– Și acum? Ce se va întâmpla? Ce facem?

– Haide să fugim de aici! Împreună! Vrei?

– Și cufărul?

– Cufărul e doar cel care ne-a unit destinele! Nimic mai mult.

– Și-l lăsăm așa?

– Da. Nu vom mai veni aici niciodată. El o să fie de domeniul trecutului.

Și, în acea noapte de mai, viețile lor se schimbă complet. Julien începu să aspire la o viață mai bună. Dragostea dintre ei era mai puternică decât oricând. În ea ardea un foc cald, de o energie aparte, care îi dezmoțea pe amândoi din veșnica rutină.

Pentru ei, prima atingere a fost ca o flacără ce mistuie mări de energie, primul sărut, ca o frunză jucăușă ce așteaptă mângâierea soarelui pe creștet, prima îmbrățișare, o cale a speranței în iubirea lor.

Nu a mai fost așa niciodată. Nu le venea să creadă ca în sfârșit și-au găsit jumătatea și că aveau să își petreacă toată viața împreună. Mergeau acum pe plajă, cu papucii în mâini, privind pescărușii albi ce scoteau zgomote asurzitoare.

Julien devenise un actor desăvârșit. Era bucuros că viața lui simplă se terminase. Sarah, o superbă doamnă, devenise muza lui. Îl completa prin gesturi și vorbe, era aliata lui.

Timpul se scurgea rapid, îmbătrâneau amândoi frumos, aveau copii gingași și se bucurau de fiecare moment. El încă scria poezii... căci versurile veneau din inimă. Anii treceau, iar povestea lor se îmbogățea cu alte și alte amintiri și clipe, cu noi trăiri și povești.

Trecerea anilor i-a făcut să înțeleagă din ce era creată călăuza: Speranță, Duiosie și Fericire. În ea au găsit ascunsă și Tristețea unor certuri... dar și Tandrețea care venea odată cu fiecare căzătură a lui Justin sau a micuței Mary.

Povestea lor a fost fantastică, unică. Nimeni nu știa cu adevărat ce ascundea farul insulei și ce purta fiecare în inimă. Nimeni nu știa că ei au să își cunoască viitorul prin câteva secunde petrecute în interiorul unui cufăr care, probabil, putrezise în camera neagră. Amândoi deveniseră aventurieri, aventurierii propriei vieți. Pentru ei, iubirea a fost singura treaptă care i-a scos din anonim și i-a făcut să fie oameni, să crească și să treacă prin bucuriile și greutățile unei relații aprinse, ce niciodată nu se va stinge.

Cădă Anca-Ioana

Colegiul Național „Vasile Alecsanri”, Bacău

Prof. coord. Preda Marin

Femei

În 1978 eram student în primul an. Eram tânăr și nerăbdător.

„Viață, primește-mă în sânul tău!”

Departa de rigurozitatea mamei și ochii scrutători ai tatălui, un habotnic și jumătate, simțeam în sfârșit că pot să mă desfășor. Eram dornic să știu, să învăț, să citesc chiar și mai mult decât obișnuiam să citesc acasă. Biblioteca Facultății de Filosofie pe care o urmam era uriașă. Îmi amintesc de sentimentul de nimicnicie care mă cuprinsese prima oară când i-am trecut pragurile. Mii de tomuri așezate în perfectă ordine pe rafturile înalte de cinci metri. Îmi amintesc că am privit în jur și m-am simțit brusc un ignorant și un prost. Cărțile pe care le citisem acasă mă făceau un învățat printre ai mei, dar aici... păreau nimic în fața miilor de volume îmbrăcate în piele. Mi-am dat seama în acel moment că, de fapt, nu știam nimic. De atunci, am devenit unul dintre cei mai avizi cititori și fideli „clienți” ai bibliotecii. Doamna C., bibliotecara, o femeie de vârsta a doua, mă simpatizase încă din prima clipă. Îmi pregătea zilnic și în ordine cărțile pe care considera că ar trebui să le citesc. *Minunat.*

Așadar, centrul universului meu îl constituiau cărțile. *Și nu numai...* Ca orice tânăr aflat la vârsta primelor experiențe, visam la *femeie*. Femeia... așa cum mi se descoperise ea în paginile zecilor de romane citite în anii adolescenței. Îmi amintesc că obișnuiam să citesc pe nerăsuflăte, dornic să aflu secretele *femeii*, zeita căreia autorii îi închinau zeci de pagini în romanele lor și pe care eu îi invidiam. Îi invidiam pe aceia care avuseseră răgazul să contemple femeia, ascunși după borurile pălăriei și fără ca aceasta să-și dea seama. Îi invidiam pe aceia care erau înconjurați de femei și îi invidiam mai cu seama pe aceia care erau iubiți mai mult decât iubeau. Aproape că mă bucuram de suferința celor care iubeau, dar nu erau iubiți. Îi invidiam pe toți cei care avuseseră șansa să cunoască *femeia*, ca mai apoi să transforme aceste întâlniri romantice în descrieri melancolice și suave în paginile scrierilor lor.

Aveam eu să cunosc *femeia* și să mă înfrupt din parfumul ei? Îmi puneam adesea această întrebare, privind-mă în oglinda din

perete. Eram un tânăr chipeș. Trăsături bine proporționate, zvelt și înalt. Îmi plăcea mai cu seamă privirea din spatele lentilelor cu rame groase și mai presus de asta, expresia chipului încadrat de părul negru și bogat. Avea *femeia* să înțeleagă ceva din gândurile ce se perindau pe chipul meu, pricinuindu-i expresia aceea profundă...? Avea *femeia* să se amuze de nesiguranța mea, cu care mă confruntasem toată viața? Și, la o adică, însăși nesiguranța mă făcea mai nesigur....

Urma oare să cunosc și eu *FEMEIA*? *Desigur... și în repetate rânduri.*

Femeia carnală

Pe atunci, stăteam în chirie cu încă trei tineri. Doi erau studenți în anul II la Medicină, iar al treilea era în ultimul an la Fizică. La început mă simțeam extrem de stingher printre ei, mari amatori de științe exacte, de altfel studenți ireproșabili și tineri deosebit de bine educați. Și cum eram mezinul, s-au simțit răspunzători față de mine. Așa a început drumul meu „inițiativ”. Cine ar fi crezut că urma să cunosc *femeia*, pentru prima oară, cu o vizită la *felinarul roșu*?

Am bănuț încă de la început planul amicilor, însă nu am dat înapoi de la ceea ce se numea „botezul bobocilor”. Asemenea denumire îmi suna mai mult a blasfemie, termenul contrastând cu ceea ce era de fapt și mă întrebam oare ce părere ar fi avut tatăl meu despre asta. Dar, în fine, cine eram eu să contrazic „legile nescrise” ale anilor de facultate... Am urmat-o solemn pe „Mama”, așa cum se autointitula femeia „de fier” care se ocupa de afacerea tot mai prosperă a plăcerilor deșarte. Nu am putut citi nimic pe chipul ei trecut, dar atent zugerăvit cu cele mai stridente culori. „Mama”, repetasem în gând și brusc îmi apăruse în minte chiar chipul mamei. Nu mi-aș fi putut-o imagina niciodată într-un asemenea loc. Dar se părea că în acel moment mă gândeam la cele mai nepotrivite lucruri. În clipa în care am fost poftit într-o cameră minusculă, ultima din capătul holului, mi-au zburat din minte și mama, și tata și am rămas înțepenit. M-a izbit deodată un aer închis, dar nu *acel* aer închis dintr-o cameră neaerisită. Nu. Mai mult un miros al *sufletelor* închise. Un miros al multor ore de *iubire murdară*, toate amestecate laolaltă.

– Ia loc, îmi spuse *ea*, apărând din așternuturile roșiatice.

Puteam să o văd în întregime. Un chip nu frumos, ci mai mult plăcut, însă apatic. Nu părea să-i placă ce face. *Putea oare să-i placă vreunei femei să facă asta?* Dar îmi oprisem gândul imediat. Nu eram în măsură să judec. Citisem undeva câteva mărturii ale unor femei din casele de toleranță. Unele făceau asta de nevoie, pentru bani. Însă mai cu seamă mă frapase mărturia uneia: „M-am născut să fac asta.” Și chiar eu hotărâsem cândva să respect orice femeie, indiferent de alegerile făcute în viață. Am continuat să o privesc. Trupul... frumos conturat, părea că îmbie la frivolitate. O copilă? Am ghicit după mâini că era foarte tânără. *Optsprezece ani poate?* Tânără, într-adevăr, însă îi lipsea din privire zelul, ghidușia, din mișcărilor trupului, frăgezimea, prospețimea, exact lucrurile pe care le admiram atât de mult la colegele mele de facultate. O tânără care la optsprezece ani avea expresia unei femei care le-a văzut pe toate, poate prea multe.

– Ești pentru prima oară aici, nu-i așa? continuă ea.

– Da... răspunsei eu monosilabic.

– Și e prima oară, nu?

– Da. Nu mi-am închipuit că e atât de evident.

De data aceasta lăsasem capul în jos.

– Dragule, după atâta timp făcând un anumit lucru... începi să cunoști oamenii, mai bine zis... *clienții.*

„*După atâta timp făcând asta....*” M-am întrebat atunci dacă avea cu adevărat optsprezece ani și de cât timp se afla acolo.

– De ce ești aici? am întrebat eu, fără să gândesc înainte.

M-am temut apoi că fata s-a simțit jignită și m-am grăbit să-mi cer scuze. M-a oprit cu un gest al mâinii, dar a rămas tăcută pentru un moment. Nu cred că era obișnuită să primească asemenea întrebări. Nu cred că era obișnuită să primească întrebări deloc.

– Asta fac cel mai bine, se mulțumi ea să-mi răspundă.

Regretam încă întrebarea pusă. Mi-am scos ochelarii și mi-am șters fruntea, un gest pe care îl făceam involuntar atunci când nu mă simțeam în largul meu. Atunci ea s-a apropiat de mine și m-a împiedicat din a-mi pune ochelarii înapoi la ochi. I-am putut simți parfumul ieftin gâdilându-mi nările.

– Eu sunt Kitty. Nu-ți face griji...

Mi-am ridicat privirea înspre ea și m-am lăsat prada moale a unei îmbrățișări frivole, a două ore de amor *murdar*. Sudoare și haine aruncate la întâmplare pe jos. Țin minte că nu m-am simțit niciodată mai pângărit decât când am ieșit de acolo. Nu pentru că disprețuiam *femeia* în acea formă. Departe de mine gândul. Ci pentru că mă

simțeam ca și când aș fi pângărit eu o femeie, ispitind-o cu bani pe calea unei iubiri schimonosite, forțate. Aș fi ipocrit să spun însă că a fost pentru prima și ultima oară. Nu. M-am întors de multe ori în acel templu al deșertăciunilor, iar *Kitty* era mereu alta.

Femeia independentă

Lunile trecuseră, iar eu nu mai eram același necunoscător într-ale artei amorului. Chiar pe atunci începusem să frecventez un anume local, unde se adunau deopotrivă studenți și adulți în toată firea. Țin minte că obișnuiam să renunț pentru câteva ore la ochelari în serile în care ieșeam, preferând să sufăr din cauza miopiei decât să par mai puțin atrăgător în fața femeilor. Chiar în acea perioadă am întâlnit-o pe Barbra. Mă abordase cu pricepere și nu știu cum se face că m-am trezit îmbătându-mă din coapsele ei perfect rotunde, încleștați împreună în așternuturile ei de catifea.

Bineînțeles că am crezut că nu urma să fie decât o aventură de-o noapte. Eram pe atunci de părere că o femeie care ți se dă din prima nu poate reprezenta un interes real. Însă Barbra mă intrigase din prima clipă. Avea ceva aparte. „*Je ne sais quoi, poate?*” Cred că era vorba de o aură de mister cu care se înconjura. „*Involuntar oare?*” Aveam impresia că odată ce o voi dezbrăca de deux-piece-ul scump pe care îl purta, de pantofii negri cu talpă roșie, o voi dezbrăca și de misterele pe care le ascundea. Ha! Doar ca să aflu că aerul ei misterios nu era o consecință a eleganței hainelor alese cu grijă, a părului blond purtat în bucle. Nu. Misterul era parte din ea, strecurându-se afară odată cu linele bătăi din gene, prelingându-i-se pe buzele pline odată cu vorbele de dragoste pe care mi le șoptea la ureche. Mă înfioram privindu-i trupul copt și rumen.

Barbra mă întrecea în vârstă cu douăzeci de ani. Surprinzător. Nu mint atunci când spun că înfățișarea ei îi scădea 10 ani din vârsta pe care o avea și pe care o trâmbița cu mândrie, spre deosebire de alte femei care obișnuiesc să se întinerească.

Și, Doamne, cât îmi mai plăcea să o acopăr cu sărutări. Și cât îmi mai plăcea să-i zgândăresc alunița din colțul gurii.

Femeia aceasta trezise în mine un instinct care nu părea să aparțină băiatului imatur de ieri, ci mai curând bărbatului ce devenisem. Barbra făcuse posibilă această transcendere. Începusem să acord o deosebită grijă felului cum arătam, cheltuind jumătate din suma primită de acasă pe cămăși fine și sacouri pe măsură, pe pantofi lăcuiți și pălării de fetru, iar restul, pe ieșiri în oraș și cadouri

pentru femeia în compania căreia mă aflam. Nu voiam să par mai prejos atunci când ieșeam împreună în lume.

Dar Barbra știa că sunt student și că duc lipsă de bani. Așa că începuse să-mi facă chiar ea cadouri scumpe. Papioane, cravate, batiste de catifea, butoni de argint, chiar și numeroase cărți de filosofie. Deși îmi sclipea privirea la vederea atâtor daruri fine, aveam impresia că deveneam, ușor-ușor, un tânăr întreținut. Niciodată! Acest lucru i l-am mărturisit chiar Barbrei. Se bosumflă puțin, după care recurse la un compromis: măcar cărțile să i le accept, întrucât îmi admira extraordinar de mult aspirațiile și îmi repeta adesea să nu renunț niciodată la ele.

Legătura noastră s-a stricat însă după un timp, odată ce Barbra devenise tot mai irascibilă. Începuserăm să ne certăm întruna, iar ea sfârșea prin a face adevărate crize de nervi. Spunea întruna că simte că îmbătrânește și că îmi strică anii tinereții, în loc să-mi ofere posibilitatea să-mi petrec timpul cu tinere de vârsta mea. Dar nu de astfel de tinere aveam eu nevoie. Eu aveam nevoie de o femeie ca Barbra, care mă învățase atâtea. Dar m-a gonit din viața ei într-o seară ploioasă, ca mai apoi să aflu că se mutase undeva pe malul mării, unde își găsisese liniștea de care avea atâtea nevoie.

Nu mi-a venit să cred că petrecusem doar un an împreună, căci îmi păruse o viață. *Niciodată nu urma să mai întâlnesc o altă Barbra.*

Femeia vicioasă

Am înlocuit la scurt timp suferința pricinuită de absența ei cu o nouă obișnuință. Începusem să frecventez sălile jocurilor de noroc și să-mi risipesc banii fără niciun scop concret. Chiar în vremea aceea am cunoscut-o pe Magdalena. Era tânără, atrăgătoare și deosebit de energică și nu i-a fost deloc greu să mă atragă pe calea pierzaniei.

Magdalena era o tânără plină de vicii. Îi plăcea să soarbă la nesfârșit din tutun și să își incendieze gâtul firav și alb cu tărie. Și mai presus de toate, Magdalena iubea jocurile de noroc. Începusem și eu, la fel ca ea, să am o plăcere deosebită din a paria și a pierde doar pentru a avea un pretext să pariez din nou. Începusem să încerc și tutunul, iar ea părea fascinată de noua mea ipostază de fumător. Deloc surprinzător, îmi plăcea și mie...

Noaptea noastre de dragoste erau un amestec de respirații fierbinți, fum și vapori de alcool. Mă înveleam în părul ei luuung și

roșu și inspiram mirosul pierzaniei. De cele mai multe ori, a doua zi dimineața nu mai țineam minte nimic. Dar mă trezeam cu ea în fața ochilor și îmi aduceam aminte unde mă aflu. Imaginea era bineînțeles difuză, mahmureala laolaltă cu miopia nu fac echipă prea bună. Mă dezmeticeam însă și o priveam. Nu era îmbrăcată decât în părul ei minunat, care-i acoperea spatele până unde răsăreau două adâncituri discrete, sub care apărea fundul obraznic, ca un măr și picioarele cu coapse puțin mai pline decât ar fi trebuit, contrastând cu gleznelor subțiri și fine. Întreaga ei ființă emana voluptate.

Așa cum stătea în fața șevaletului ei imens, aplicând tușă după tușă, părea ea mai curând personajul dintr-un tablou. „*Un nud perfect*”. Magdalena era studentă în anul doi la Arte.

Legătura noastră... îmi place să o compar cu un shot de tărie căruia i se dă foc. Flacăra durează puțin, dar arde intens și lasă în urmă un miros deosebit de pătrunzător. Am fost împreună exact cât a trebuit să fim.

M-am îndepărtat de *Magdalena*, de obiceiul de a bea tărie și de a juca jocuri de noroc, însă la fumat nu am renunțat nici până în ziua de azi.

Sora

Țin minte că la scurt timp după aceea m-am îmbolnăvit crunt și m-am întors în sânul familiei, spre a mă vindeca. Pe cât de rău mă simțeam, frisoanele alternând cu nădușeli teribile, pe atât de mult mă bucuram că sunt acasă.

– Înveți prea mult, băiete. Ți-ai obosit capul prea tare, asta-i cauza, îmi spunea tata, stând în pragul ușii.

Știam că nu urma să se apropie, la o adică, de-a lungul anilor copilăriei mele îmi vorbise mereu din picioare, mereu sprijinit de tocul ușii. Ceva lipsea din relația noastră, și de acest lucru îmi dădusem seama încă din anii cei mai fragezi ai copilăriei, când vedeam că față de Anna, sora mea, se comporta mai uman și mai părintește. Trecusem însă peste invidia aceea a vârstei și acceptasem că, deși dominat de o reținere permanentă față de mine, tata mă iubea în felul lui. Nu mi-o spunea niciodată însă. Și nici eu lui.

Cu mama, situația era alta. Pentru că îmi lipsise întotdeauna îngrijirea paternă, am căutat să o completez mereu cu atenția mamei. Nici chiar la vârsta aceea nu mă stingheream când o vedeam apărând în prag, gata să-mi ia pentru a cincea oară temperatura. Mă bucuram asemeni unui copil când îmi aducea ceai fierbinte de tei, îndulcit cu

două lingurițe de miere zaharisită, după care mă învelea cu plapuma groasă, până deasupra nasului, numai cât îmi era îndeajuns să pot respira.

Și, de asemenea, mă întristam teribil când o vedeam cum se strecoară afară din cameră ca să-și îndrepte din nou atenția către treburile casei. Știam însă că urma să se întoarcă, iar eu urma să redevin centrul atenției ei. Mă rușinam când mă imaginam ținta batjocurii colegilor mei, dacă ar fi fost de față. „Băiețelul de 21 de ani al mamei s-a îmbolnăvit... Ce păcat...” Însă ei nu erau aici, iar eu mă puteam bucura fără grijă de atenția mamei.

Într-o după-amiază, m-am trezit după un somn îndelungat, ca să observ că Anna era lângă mine. Țin minte cum simpla ei prezență mă agasa teribil. Asta obișnuia să se întâmple mai ales în anii adolescenței mele. Pentru că era cu cinci ani mai mică decât mine, nu consideram că puteam avea ceva în comun și mă mulțumeam să o trimit în camera ei. O găseam băgăcioasă și obraznică, mereu scotocind prin cărțile și caietele mele de filosofie, din care oricum nu ar fi înțeles nimic. Pe când eram eu în primii ani de liceu, Anna avea zece ani și era o băiețoaică în adevăratul sens al cuvântului. Zadarnic încerca mama să o scoată din vechea salopetă jerpelită a lui tata. Nu avea nimic drăgălaș făptura aceasta. Aproape că o disprețuiam și găseam o mare plăcere în a o trage de codițele ei ciufulite ori de câte ori o observam că îmi șterpelește câte ceva.

Din obișnuință, am vrut să o gonesc și de data aceasta. Ceva însă mă opri. Anna îmi zâmbea. Îmi impuse pentru prima oară un oarecare respect, fără a scoate nici măcar un cuvânt.

– Te-ai trezit, îmi spuse ea.

Până și vocea i se cumintișe. Anna crescuse. Avea aproape 17 ani acum și deși o mai văzusem de când devenisem student, niciodată nu acordasem atenție acestui aspect.

Își purta acum părul în bucle aurii, prinse subtil cu o panglică firavă, albastră, aceeași culoare cu rochia cu care era îmbrăcată. Genunchii și mâinile îi erau pentru prima oară în atâția ani, sau cel puțin de când observasem eu, lipsite de vânătăi și zgârieturi. Avea o privire inteligentă și un ten luminos și proaspăt și pentru prima oară am înțeles cât de mult semăna cu mama. Pentru prima oară am simțit că o îndrăgesc.

Sora mea crescuse și se făcuse o domnișoară. Mă mândream în sinea mea și mă mulțumeam să o privesc. Ea tăcea și îmi zâmbea, parcă fălindu-se după o victorie.

Însă sentimentul meu de bucurie pălise brusc. Îmi dădusem

seama că Anna mai avea puțin până să devină femeie. Am început să mă cutremur înăuntrul meu, gândindu-mă cum după propria mea soră vor întoarce capul jivine de bărbați nesătui, perversi și obraznici. Mă înfioram la gândul că ea însăși va răspunde căutăturii unora. Voiam ca Anna să rămână neîntinată, pură cum era acum.

– Pleacă, i-am zis cu noduri în voce, ca pentru a pune stop imaginilor ce mi se derulau în minte.

M-a privit uimită, fără să clipească, a plecat capul și s-a retras izbucnind în lacrimi.

Știu că i-am frânt inima în clipa aceea. Ce nenorocit am fost. Am plâns și eu, gândindu-mă la suferințele pe care avea să le întâlnească Anna. A fost pentru prima oară când m-am gândit la faptul că toate femeile cu care fusem până atunci erau surori pentru cineva, poate. Și, în final, eu însumi eram una din jivinele masculine și perverse. Am plâns și pentru asta.

Sotia

La o săptămână după aceea, aproape vindecată, când în sfârșit fusem și eu în stare să mă dau jos din pat, m-am oferit să fac eu cumpărăturile în locul mamei. Mi-am luat cel mai frumos costum pe care îl aveam și m-am parfumat îndelung.

În fața locuitorilor micuțului nostru orașel, unde toată lumea cunoaște pe toată lumea, nu mai apărusem niciodată în calitate de student la o universitate prestigioasă. Eram așadar dornic să fac impresie și îmi plăcea la nebunie când auzeam femeile șușotind despre mine pe la colțuri. „E băiat învățat, asta se vede”... Răspundeam tuturor cu o reverență adâncă până în pământ și cu un zâmbet larg până la urechi.

Atunci am văzut-o. Aplecată peste o tarabă cu tot felul de fructe, cu atenție măsurând din privire merele pe care urma să le cumpere, era vechea mea colegă de bancă și dragostea cea blondă din timpul anilor de generală și mai apoi de liceu, fata cu care am împărțit primul meu sărut.

– Agnes, Agnes, am strigat.

Și-a ridicat privirea încruntată, parcă pregătindu-se să-l mustre pe smintitul de glasul căruia vuia întreaga piață, imediat ce l-ar fi descoperit. Atunci când ni s-au întâlnit privirile însă, muștrarea de pe buze i se topi în zâmbetul atât de drag mie și ne-am îmbrățișat prelung.

– Lume nouă pe aici... Nu te-am mai văzut de mult.

– Așa e. Cât timp a trecut?

– Tu să-mi spui. Ești de doi ani student și deja uiți de unde ai plecat. Ți-ai renegat propriile rădăcini, băiete! Îmi spuse ea pe un ton grav.

Simțind un oarecare adevăr în spusele ei, am lăsat privirea să-mi cadă în pământ. După cum spunea Agnes, în doi ani de studenție nu găsisem timp să mă întorc acasă decât de patru ori, de fiecare dată pentru scurt timp și niciodată pentru ea. Ce nesuferit...

– Hei, capul sus, îmi spuse ea, ridicându-mi cu degetele ei subțiri bărbia. Te-am iertat.

Nu m-am putut abține și m-am lăsat pradă instinctului de a-i prinde mâna și de a i-o săruta. O roseață abia perceptibilă îi cuprinse obraji și nu am putut să nu-i remarc căutătura speriată în dreapta și în stânga, ca pentru a se asigura că nu a văzut nimeni. Brusc m-am simțit și eu stânjenit. Și nu fără motiv. Degetul inelar al mâinii stângi era încununat cu un inel mândru.

– Asta era..., am spus eu.

Agnes se mulțumi să tacă pentru moment. Era mai frumoasă ca niciodată.

– Și nu numai...

Cu o mișcare rapidă își trase pelerina la o parte și am putut vedea cum dedesubtul sânilor se ridica mândră o umflătură pe care Agnes o proteja cu ambele mâini.

– Știi, mereu am crezut că te vei întoarce după mine. Dar ai încetat să-mi mai scrii încă din primele luni ale plecării tale.

– Agnes, eu te-am iu...

– Șșș, șopti ea, punându-mi degetul pe buze.

Mă sărută pe obraz și plecă grăbită. Am rămas pe loc privind-o cum se îndepărtează. Se făcu nevăzută în câteva clipe și mă supărase faptul că mă lăsase singur, în mijlocul pieței, fără să mă asculte măcar. Dar apoi mi-am dat seama că eu fusesem cel care o izgonisem din viața mea, încă de la prima scrisoare căreia nu-i răspusesem.

„Agnes, Agnes... să mă aștepti, mă voi întoarce după tine...”

Am preferat să înăbuș chipul lui Agnes ca soție a altcuiva și, mai nou, ca mamă și să o păstrez în amintirea mea așa cum o știam înainte să se petreacă toate acestea. M-am întors la facultate și m-am refugiat în ceea ce-mi era mie cel mai lesne de făcut: în studiu și în iubiri (alte). Însă soarta mi se arăta potrivnică de această dată.

Decepția

Îmi căzuse cu tronc o colegă de facultate extrem de frumoasă și extrem de bogată. Tatăl ei deținea cea mai mare uzină a orașului și nu era lucru pe care Natalie să și-l dorească și să nu-l primească. Conștient fiind de faptul că nu aș fi putut în veci concura cu tinerii înstăriți care reprezentau un adevărat interes pentru această fată, totuși nu renunțam la idee. Eram atât de adâncit în hotărârea mea, încât ajunsesem să nu mai dorm nopțile. Voiam să fie a *mea*. Era pentru prima oară când o fată mă privea cu dispreț, cântărindu-mi parcă din priviri suma din portofel și nu mă puteam împăca în ruptul capului cu ideea de a fi respins. Ajunsesem nenorocit. Atât de nenorocit, încât îmi închipuiam că o iubesc. Atât de nenorocit, încât...

„Mamă, tată,

Tată, mamă,

Dragii mei părinți,

Îmi pare rău că nu am fost fiul pe care vi l-ați dorit.

*Regret suferința pe care v-o pricinuiesc. Cu toate acestea, nu mai văd nicio altă soluție. Nimeni nu știe mai bine decât mine câtă durere se naște dintr-o iubire neîmpărtășită. Am iubit atât, încât toate celelalte sentimente îmi sunt atrofiate. Nu mai sunt capabil să înfrunt o altă zi fără **Ea**.*

Vă iubesc,

Al vostru fiu nenorocit,

J.

P.S.: Anna, iartă-mă pentru tot... Să nu ai încredere în bărbați, sunt niște odioși cu toții.”

Bineînțeles că această scrisoare nu a încununat nicio faptă „vitejească”, dar astăzi, când o citesc, îmi dau seama că au existat mulți imbecili care și-au dus planul la bun sfârșit sau care poate fac asta chiar în acest moment. Și pentru ce?

Eu n-am fost idiot îndeajuns. Slavă Cerului!

Natalie, află că nici nu te-am iubit vreodată!

Și am uitat și de Natalie.

Și în continuare mi-a plăcut la nebunie *femeia*! Și am întâlnit multe altele!

Am iubit blonde, brune și roșcate!

Am iubit femei subțiri și..., care pe cât de firave păreau, pe atât de înverșunate puteau fi și cărora nu le-am simțit niciodată nici pașii, nici răsufierea în diminețile când eu dormeam adânc, iar ele se strecurau afară din așternut și mă părăseau pentru totdeauna.

Am iubit femei voluptoase și lascive, cu trupurile asemenea unor fructe zemoase gata-gata să dea în pârg; m-am prefăcut a nu le cunoaște jocurile languroase acestor femei care păreau a fi plămădite numai și numai pentru iubire.

Pline de vicii, misterioase, coriste, religioase, inteligente, vanitoase, fermecătoare, excentrice, pățimașe, intrigante, curioase, copilăroase, barmanițe, dansatoare, pianiste, elegante, frumoase-de-rămâneai-cu-gura-căscată despre care credeam că au un suflut pe măsură, înverșunate, pasionate și îndrăgostite... Am iubit cu patimă astfel de femei și mi-a plăcut să le seduc cu vorbe bine alese, *filosofice*! Fără să mă gândesc vreodată la vreo listă și dacă această listă ar cădea, atârnată în cui fiind, sau dacă ar face să roșească pe cineva mai slab de inimă.

„Și unde era băiatul timid din anul I?”

Balerina

Țin minte că rătăceam într-o zi furat de gânduri pe străzile orașului. Începuse să plouă și m-am grăbit să mă adăpostesc sub un acoperiș. „*Lacul Lebedelor de Tchaikovsky?*”, acoperit la răstimpuri de o voce calmă, dar fermă, care dădea indicații: „*fouettés en tournant, grand jeté, allongée*”. M-am lipit curios de geam. O sală imensă, cu pereții acoperiți de oglinzi. Atunci am văzut-o pentru prima oară... Timpul s-a oprit în loc, strada, sala, oglinzile, profesoara, indicațiile, totul s-a dezintegrat pe loc. A rămas doar EA, am rămas doar eu... și muzica.

Și n-am crezut o clipă că e făptură omenească, ci mai curând un înger căzut pe Pământ. Și, Doamne, ce n-aș fi dat să fiu una dintre oglinzile acelea, ca să o pot contura în întregime... Să-i cuprind trăsăturile fine ale chipului într-o reflexie perfectă. Să-i schițez emoția dansului prin bătăile genelor, prin articularea aproape imperceptibilă a buzelor, prin înălțarea pomeților, prin legănările dulci ale creștetului, prin alungirea gâtului și unduirea brațelor, prin arcurirea spatelui și mișcările pline de precizie ale picioarelor... Doamne, dă-mi voie să fiu materialul fin care o învelește, ca să-i pot

cuprinde trupul lipsit de cusur, să-i cunosc misterele, să fiu cât mai aproape de sufletul *ei*...

Doamne, lasă-mă să fiu podeaua care suspină, prinde viață și zvâcnește la atingerea pasului *ei* divin... Lasă-mă să fiu încălțările de satin care-i ascund gleznela, ca să o ridic pe cele mai înalte culmi, căci salturile ei nu-mi par decât năzuința de a se întoarce acolo de unde a venit, în ceruri! Lasă-mă, Doamne, să fiu muzica ce-i însoțește dansul, ca să-i ating corzile sufletului, să fiu însăși fericirea pe care o simte atunci când dansează!

Doamne... lasă-mă să fiu eu alesul ei... Sara, Sara...

Și de vă întrebați dacă unui bezmetic ca mine i s-a dat șansa de a o cunoaște pe Sara, aflați că de atunci și până în zilele astea am pus capul pe pernă și m-am trezit alături de *ea* și nu am mai iubit nicio altă femeie.

„Nu știu însă de-i vis ori realitate...”

„Sara, Sara... să nu mă părăsești niciodată!”

CRISTACHE CRINA

Colegiul Național „Barbu Știrbei”, Călărași

Prof. coord. Mihai Simona

L'amour d'enfance

Citiseam anunțul în ziar. Unul ca oricare altele, îngrămădit pe ultima pagină alături de zecile de obiecte pierdute și case de vânzare. Tocmai banalitatea anunțului mă fascina; părea că acele litere scrise cu font 9 îmi promisese de mult timp ceva, așteptând cu răbdare ca eu să le descopăr, să le scot din mizeria unor litere menite să învelească un borcan cu murături anonim, mirosind puternic a ceapă în oțet.

Mi-am notat adresa pe marginea unei hârtii rupte dintr-un caiet de matematică, iar apoi, prudent, am aruncat ziarul într-una din pubelele din cartierul vecin. M-am asigurat că nu mă văzuse nimeni și am pornit spre casă.

*

A doua zi mă aflu în fața ușii apartamentului ei. În buzunar țineam strâns toții banii pe care îi strânsesem în ultimele luni. Respirația îmi era sacadată și pieptul îmi tremura. Fără să știu când sau cum, m-am văzut apăsând butonul soneriei. Au trecut secunde bune până să fi auzit pașii șovăielnici care se opriseră în fața ușii. Pe jumătate mort, încercam să îmi opresc lacrimile care începuseră să îmi inunde privirea; simțeam o frică febrilă care îmi urca din stomac în gât.

Am auzit lanțul mișcându-se și cheia învârtindu-se în broască. În spatele ușii deschise se afișă o femeie a cărei vârstă nu o puteam ghici, îmbrăcată neglijent, cu un halat subțire și uzat, care însă îi descoperea pe jumătate unul din sâni. Pe chipul ei sesizam șocul; cu siguranță aștepta pe altcineva. Sau, dimpotrivă, încă nu aștepta pe nimeni.

Cu un gest instinctiv, și-a acoperit pieptul cu mâna stângă, în timp ce cu mâna dreaptă ținea ușa. Și-a legat halatul la spate în grabă și s-a așezat în genunchi în fața mea.

– Ce cauți aici?

Stupefiat, am scos mâna din buzunar și i-am arătat banii, în timp ce o lacrimă mi se prelingea din colțul ochiului drept. Ea mi-a aruncat o privire compătimitoare și mi-a cuprins pumnul care ținea

strâns bancnotele. Mi-a luat ceva timp până când să îmi dau seama că nu dorea să îi ia.

Dintr-o cameră a apartamentului se auzea un glas gros de bărbat, care îi porunceea pe un ton destul de neprietenos să se întoarcă. Femeia s-a mulțumit să îi răspundă printr-un „vin imediat” impersonal, fără să-și miște în niciun fel poziția. Am mai stat câteva clipe tăcuți, privindu-ne unul pe celălalt, apoi mi-a șters lacrima cu degetul arătător și m-a condus în casă. Pe hol nu erau decât un fotoliu și o măsuță de sticlă pe care era așezată o vază cu flori artificiale, înecate de praf. M-a adus într-o cameră micuță și întunecoasă, care avea un iz puternic de sudoare. Mi-a arătat un scaun și m-a rugat să o aștept acolo până se întoarce. Mi-a zâmbit ciudat peste umăr, în timp ce se depărta de mine, adresându-mi un „vin imediat”, dar care nu semăna nici pe departe cu celălalt, adresat bărbatului misterios din camera vecină; era un „vin imediat” tainic, aproape rugător.

*

A durat destul de mult până să se întoarcă. În absența ei, încercasem să număr până la o mie, însă mă plictisisem repede. Când intrase în cameră, mă surprinse privindu-mi hipnotic picioarele cum se legănau haotic. Ușa de la intrare se închisese violent în urmă, iar ea avea părul răvășit și machiajul i se întinsese sub forma unor șiroaie subțiate la bază; era îmbrăcată cu același halat uzat, care însă acum își intensificase mirosul înțepător pe care îl resimțisem în pragul ușii.

Mi-a studiat absent ghiozdanul care stătea rezemat de unul din picioarele scaunului pe care mă rugase să mă așez. Ignorându-mă, l-a deschis și a început să îmi scoată caietele și manualele din toate compartimentele, împrăștiindu-le pe covor. A deschis o carte la întâmplare și a început să o răsfoiască, vădit interesată.

– Asta e matematică, nu?

– Da.

– Te pricepi la matematică?

Nu știam ce să îi răspund. Nu voiam să mă fac de râs în fața acestei femei pe jumătate goală, în casa căreia mă aflam și față de care aveam o oarecare admirație bizară. M-am mulțumit să tac, în timp ce ea încă mai aștepta răspunsul.

Mi-a strâns apoi toate caietele și mi le-a așezat ordonat în ghiozdan; mult mai ordonat decât erau înainte: totul era ordonat în casa ei, în pofida unei murdării omniprezente, care îi demasca ocupația și stima de sine atât de absentă.

După ce m-a privit îndelung, mi-a șoptit la ureche un „urmează-mă” apăsător, aproape fioros.

Ieșind din cameră, am urmat-o. Își mișca greoi picioarele, iar mâinile i se legănau pe lângă corp fără eleganță, ca niște greutateți indispensabile. A deschis ușa unei camere la fel de întunecoase ca cea în care fusesem prima oară, dar mult mai mare. Într-un colț se afla un pat cu cearșafuri îngălbenite și răvășite, iar lângă geam se putea distinge o masă, asemănătoare cu cea pe care o avea mama în camera ei. Pe o măsuța de lângă pat era așezată o scrumieră în care se mai afla încă o țigară nestinsă, fumată pe jumătate. Parcă hipnotizată, femeia privea, silențioasă, cum fumul se împrăstia în fâșii anemice în cameră. Nu am găsit altceva mai potrivit decât să stau în picioare, nemișcat, lângă dulapul ros de umezeală din colț, în timp ce ea era, în continuare, deconectată de prezent.

Nu îndrăzneau să o întrerup: îmi era frică de amorțeala ei, de letargia ei... De acolo, din colț, nu distingeam decât un călător clandestin care-și petrecuse noaptea într-un motel ieftin și jegos, prea puțin luminat, cu reclama stinsă pe jumătate. Muream de curiozitate, dar, în același timp, îmi doream atât de mult să fi murit în clipa aceea.

Femeia s-a ridicat de pe pat și m-a privit drept în ochi. Apoi, cu mișcări lente, aproape convulsive, și-a desfăcut halatul, lăsându-l să îi cadă pe coapse, în valuri bruște și neregulate. Pântecul îi era traversat de o cicatrice proeminentă, ieșită în relief, care avea parcă un caracter simetric, indispensabil, completându-i astfel silueta ușor nedefinită și sâinii mici și lăsați.

– Dezbracă-te!

M-am conformat, în timp ce ea se uita pe fereastră, absentă și oarecum îndurerată. A durat până să îmi scot cămașa. Apoi mi-am desfăcut cureaua cu mișcări reținute și stângace, simțind cum bătăile inimii se amplificaseră și capul îmi pulsa încontinuu. După câteva minute, și-a fixat din nou privirea asupra mea. M-a lăsat să îi observ paloarea și spaima care îi brăzdau chipul, înfrumusețându-i ridurile și buzele crăpate și subțiri. Atingându-și părul cu încheietura mâinii, înaintă spre mine. Avusesem pentru un moment senzația că se metamorfozase într-un spirit care se afișase în fața mea, urmând să mă răsplătească pentru păcatele pentru care mama mă certa întotdeauna.

Am simțit cum mâinile începuseră să-mi tremure. Am încercat să îmi controlez corpul, dar era în zadar; fără să realizez când, mâna ei rece mi-a atins pieptul gol. M-am speriat și, instinctiv, i-am prins

în mâini șoldurile lățite. Ea și-a aplecat fața asupra mea și și-a lipit obraji de ai mei. Am gustat apa sărată a lacrimilor ei, care se prelingea lent pe gâtul osos, inestetic. Am surprins-o suspinând în timp ce îmi desfăcea nasturii pantalonilor. Am închis ochii, așteptând ca totul să se termine cât mai repede.

*

Timp de câteva zile nu am ieșit din casă. Aveam un sentiment covârșitor de jenă, care mă făcea să mă urăsc. Mă simțeam mizerabil, incapabil. Tot ce făceam era să citesc ziarul, să mă uit la televizor și să dorm. Îmi doream să nu fi ajuns în fața ușii femeii niciodată.

Totuși, am făcut-o din nou după o săptămână.

Am urcat lent scările până la etajul trei și am ajuns în fața aceleiași uși din lemn masiv, gata să cadă. Am ciocănit de trei ori, iar apoi am așteptat în liniște. După un minut, am bătut din nou, de data asta mai tare. Nu îmi răspunsese nimeni. Am mai așteptat câteva secunde, apoi am apăsat butonul soneriei. Sunetul repetitiv s-a terminat fără ca dincolo de ușă să se audă măcar o mișcare. Convins că nu mă voia acolo, am plecat, frustrat și plin de regrete.

Am ieșit din scara de bloc și am privit, absent, instinctiv, clădirea. Am trecut în revistă balcoanele de la etajul trei. Cel de-al doilea avea lipită de geam o bucată neagră de material, peste care erau cusute litere albe: *Chivulescu Marcela – 31 ani*.

Timp de o secundă, m-a cuprins un val de tristețe. Mi-am pipăit în buzunar foia pe care îi era scrisă adresa și am aruncat-o în stradă. Apoi mi-am șters nasul cu mâneca și am plecat înapoi acasă, unde nu mă aștepta nimeni.

Femeia cu nimicuri

– Era frumoasă?

Și-a șters gura cu dosul palmei și răspunsese, după o clipă de tăcere:

– Era cea mai frumoasă. Era mai frumoasă decât tot ce-ai văzut tu vreodată. Era grațioasă, elegantă, mirobolantă; mă înnebunea de-a dreptul.

L-am privit compătimitor. Nu puteam să concep durerea pe care o simțea, conflictul interior care probabil îl măcina dinainte să o fi pierdut. Nu puteam face nimic altceva decât să îi ating ușor umărul

cu palma și să îmi plec din când în când capul în jos, în semn de compasiune.

Nu plânsese deloc. Își păstrase un unghi fix, la care se holba de mai bine de o jumătate de oră.

Am așteptat amândoi, în tăcere, ca unul să continue conversația. El m-a privit absent, depărtându-mi ușor mâna de pe umăr.

– N-o s-o uit niciodată! Nimic din ce a fost ea. Pentru mine, a fost mai mult decât puteam să sper vreodată.

O lacrimă îi alunecă solitar pe obrazul stâng, apoi coborî pe antebraț. Cu degetul mare își frecă ostentativ mâna în locul în care lacrima căzuse, ca și când ar fi dorit să scoată o pată care nu putea să fie ștersă în niciun mod. Am scăpat un căscat silențios, acoperindu-mi fața cu mâinile făcute căuș: era aproape miezul nopții, trebuia să fi fost de mult timp plecată de aici. Era cazul să iau eu inițiativa.

– Știi că este greu, știi foarte bine. Dar trebuie să o uiți o dată pentru totdeauna. Te rog, să nu crezi că te presezi, dar ce a fost: nimeni nu ți-o mai poate da înapoi acum. Revino-ți, e târziu, e *prea târziu!* Încearcă să înfrunți adevărul și să nu te lași influențat de lucruri efemere.

– Cum să nu mă las influențat, când *ea* este efemeră! Vii la mine și îmi ceri să o uit pur și simplu?! Sunt mult prea legat de ea, ca să pot să o fac cu atâta ușurință!

În ochii lui se citea o disperare pe care de mult nu o mai surprinsesem. Își frământa violent pumnii și își mișca nervos picioarele. În timp ce îl așteptam să se calmeze, mi-am aranjat rochia neagră din catifea. Apoi m-am depărtat ușor și mi-am pieptănat cu mâna părul lung și brunet, prins neglijent într-o coadă foarte slabă. Mă așteptam ca în fiecare moment să începă să urle.

Peste câteva secunde, a urlat. Un urlat mare și sincer, care mă făcea să îmi pierd răbdarea și buna dispoziție: îmi era foame și se făcea din ce în ce mai frig. Nu voiam să-i resimt tristețea. Voiam doar să îmi termin treaba mai repede.

A început din nou să plângă, apoi și-a lovit în mod repetat craniul. Loviturile erau destul de puternice ca să îi sfarme țeasta, dar lașitatea îl făcea să își diminueze treptat din forță. M-am panicat pentru o clipă, dar mai apoi mi-am dat seama de stupiditatea temerii mele neîntemeiate.

– Știi câți ani se împlinesc peste câteva zile?

– Presupun că mulți.

– Patruzeci și trei de ani! Nici măcar nu îți imaginezi ce înseamnă asta pentru un om ca mine! De ce? De ce s-a întâmplat așa? Totul era așa de frumos, de, de...! Mă urăsc, te urăsc! Îți urăsc pe toți! De ce tocmai acum? Putea să mai aștepte. Măcar un an, doi. Poate că eram mai pregătit atunci. Poate că eram mai împăcat cu ideea, nu știu.

Am privit prin el și atunci și-a dat seama că toate obiecțiile îi erau în zadar. Nimeni nu putea explica de ce acum, ci nu mâine, sau peste o săptămână, un an. Dar nu putea să trăiască la infinit, și asta știa foarte bine și el. Toți știau și toți *se temeau*.

Îmi părea rău pentru el. Îi simțeam durerea prin toți porii. Nu îmi plăcea asta. Mă întrista și nu voiam să fiu tristă. Întotdeauna îmi dorisem să fiu veselă, fericită, relaxată. Dar niciodată nu mi-a ieșit pe de-a-ntregul și nici nu se va întâmpla vreodată.

Aproape adormisem, iar pantofii cu toc îmi rodeau gleznele.

*

– Ai iubit-o?

M-a privit surprins, ca și cum atunci ar fi descoperit că cineva se așezase lângă el. Apoi și-a fixat din nou capul spre un punct mort. Ca o *fantomă*.

– Da, enorm. Era tot ce îmi mai rămăsese. Datorită ei se întâmpla totul. Datorită ei *eram* eu.

S-a ridicat în picioare și și-a transferat toată greutatea pe piciorul drept. Cu mâinile în sân, îmi analiza fața pudrată și picioarele lungi și albe, pe rând. Ușor jenată, mi-am tras instinctiv rochia până la genunchi, până când am auzit o cută cedând. Apoi *am realizat*.

– Sunt frumoasă?

S-a încruntat, lăsându-și mâinile pe lângă corp. Părea că se chinuia teribil ca să găsească răspunsul. L-am așteptat să își deschidă gura, în timp ce îmi ridicam lent rochia până deasupra pulpelor. Și-a șters sudoarea de pe tâmpile, în timp ce pumnii îi erau încleștați. Nu mă mai privea de mult timp. Părea că era în căutarea cuiva.

L-am mai întrebat o dată.

– Sunt frumoasă?

S-a întors din nou spre mine și a început să se lovească ostentativ în coaste.

– Da, da, ești frumoasă! Ești!

Plângea cu sughituri, ca un copil neajutorat, înecându-se din când în când. Îmi plăcea asta.

Cu o mișcare convulsivă, imprevizibilă, s-a prăbușit peste mine. Mi-a răvășit părul și mi-a șters cu dosul palmei machiajul, în timp ce eu încercam să îl sărut. Dar, în loc să facă asta, m-a mușcat de obraz până am început să sângerez.

– Oprește-te!

Continua să îmi strângă obrazul, în timp ce mă zvârcoleam ca un șarpe sub greutatea lui. Am simțit cum o durere teribilă mă pătrunsese: începuse să îmi sfâșie carnea. Trebuia să acționez cumva, să îl fac să înceteze.

Am pipăit pământul până când am găsit o piatră suficient de mare, cu care l-am lovit în dreptul coloanei. S-a unduit ca o balerină, s-a ridicat de pe mine, a făcut câțiva pași, apoi a căzut, încă în stare să vorbească. Mi-am scuturat rochia și mi-am atins reținută obrazul înșăngerat. Nu mi se mai întâmplase niciodată asta.

– Ce mi-ai făcut? De ce mă chinui? Nu vezi că sufăr?!
Haide, îngroap-o, ucide-o, fă-i ce vrei! Numai lasă-mă în pace!

Nu știam ce să îi răspund. Era prea multă presiune pentru o singură seară. Trebuia să mă liniștesc, să aprofundez situația. Dar *nu mai era timp*. M-am apropiat, calculată, de locul unde zăcea și l-am privit în ochi drăgăstos. Nu aveam de ales și el știa asta. L-am îmbrățișat matern și i-am sărutat fruntea, în timp ce el îmi mângâia părul negru, plin de frunze uscate și de praf. Și atunci, acolo, am plâns pentru el. Pentru disperarea lui, pentru debusolarea lui, pentru toată durerea pe care o emana în jurul lui. Am plâns pentru el, și, în același timp, am plâns pentru toți. Trebuia să îl despart de *prima lui iubire*.

Am stat amândoi îmbrățișați, cu lacrimile sărate amestecându-ni-se ca două fluvii confluente. Îmi pipăia confuz partea stângă a feței, din care picura sânge înnegrit de fum, revărsat pe rochia mea din catifea, de care avusesem *atâta grijă* până acum.

*

I-am îndepărtat ușor mâinile. El s-a uitat pieziș la mine, împreunându-le. L-am ridicat de pe pământ fără niciun efort: *nu îl mai durea*. L-am lăsat să se privească, dormind liniștit, cu un zâmbet tâmp pe față. Îi acoperisem rana cu un cearșaf, care acum se înroșise aproape în totalitate.

– Mi-am iubit viața.

*

Își iubise viața.

IOSIF MARA ALEXANDRA

Colegiul Național „Nicolae Grigorescu”, Câmpina, Prahova

Prof. coord. Merca Oana

Un turn până la stele

Au trecut douăzeci de ierni, douăzeci de primăveri, douăzeci de veri, iar acum a venit timpul celei de-a douăzecea toamne. Astăzi se împlinesc douăzeci ani de când am cunoscut-o. N-am corespondat, căci era inutil. Știam oricum ce gândește, cum se simte sau ce face, iar ea știa totul despre mine, căci iubirea ne-a legat sufletește, făcând distanța să pară de-a dreptul neimportantă. De la o vreme însă, nu am mai putut să o simt pe Ea. Ultimul mesaj pe care l-am primit, acum 3 zile, era trimis de la locul întâlnirii noastre. Mă chema, spunându-mi că trebuie să ne vedem, să facem ceva măreț împreună. Mă așteptam de mult timp să mă cheme și iată că a sosit clipa. Am hotărât să mă întorc, prima dată după douăzeci de ani. Era și timpul. În plus, nu era nimic care să mă poată opri.

Prima iubire, pentru mine, nu a reprezentat prima femeie în ochii căreia am privit adânc, cugetător, spunându-i „te iubesc”, ci prima ființă pe care am privit-o în ochi și căreia nu a fost nevoie să-i rostesc aceste cuvinte, deoarece nu are nevoie să le audă. O știe deja. Prima iubire nu a fost un eveniment cronologic, nu reprezintă primele momente pe care le-am petrecut cu o femeie, prima iubire nu este întotdeauna prima femeie. Prima iubire, am învățat, este o persoană pe care o poți întâlni chiar și o singură dată în viață, ea este, de fapt, iubirea supremă. Se spune că universul pune la cale planuri cât mai minuțioase ca să aducă împreună, în același loc, măcar pentru o clipă, două suflete-pereche.

Și adevărul e că universul nu dă greș niciodată. Mai puternică este însă frica noastră de a aprinde focul iubirii din scânteia unei priviri cumpătate. De aceea se creează drame pe care ne este greu să le rezolvăm, în jurul cărora gândurile și suferințele noastre vor gravita până ce nu vom mai fi. Teama de a pătrunde în cosmosul iubirii transformă lucruri dintre cele mai simple într-unele dintre cele mai problematice. Așadar, acest demon furios, pe nume frică, sfâșie cu seceră sa nemiloasă drumul drept și sigur al iubirii în două alei înguste, rătăcitoare, în care domnesc ceața confuză a regretului și speranța că totuși ne mai putem regăsi, undeva, la o răspântie apropiată.

Deși nu aveam decât 25 de ani, viața mea era într-o continuă monotonie, deoarece nu-mi găseam locul, nu știam ce vreau de la viață, nici viața nu cred că știa ce vrea de la mine. Dar asta, până într-o zi când

în viața mea a pășit Irina. Am cunoscut-o întâmplător, la aniversarea unei prietene comune. Din clipa aceea, nimic nu a mai fost la fel pentru mine. Și acum mă gândesc cât de mult m-am frământat înaintea să iau hotărârea de a merge la acea petrecere... Destinul meu ar fi fost altul, cu totul altul, dacă nu m-aș fi dus la acea petrecere oarecare.

De cum am intrat, am observat-o pe pianista cu degete albe și plăcut de lungi, pe nume Irina, care interpreta „Prelude in E minor” a lui Chopin. Abia târziu am realizat de ce a fost sortit ca ea să cânte melodia cu acest titlu. Cert este că aș minți dacă aș spune că nu m-am simțit atras de această ființă delicată și feminină. Avea ceva aparte în felul degajat de a vorbi, de a râde, de a se mișca, iar în ochii ei verzi și sinceri citeam o sclipire ce dovedea profunzime și sensibilitate. Irina era, cu alte cuvinte, o ființă specială pentru mine, ea a fost prima femeie pe care am avut curiozitatea să o descopăr. Încetul cu încetul, între noi s-a născut ceva frumos, ceva ce nu mai simțisem până atunci; era un sentiment neobișnuit, care se opunea deplin caracterului meu pragmatic și rezervat. Ceea ce m-a atras și m-a ținut mult timp legat de ea era tocmai faptul că a fost prima ființă care a reușit să nască în mine curiozitatea de a descoperi amorul trupesc.

Cu toate acestea, o parte din mine refuza să admită că aceasta era iubire, nepermițându-mi să mă avânt în unirea eternă a destinului meu cu cel al Irinei. Acea parte din mine striga neobosită că există undeva ceva sau cineva pe care trebuie să-l găsec, dar opusa ei, pragmatică și sfidătoare, refuza să dea atenție acestor alarme lăuntrice. Războiul din mine începuse să mă macine, îmi sfășia orice clipă de liniște, întunecându-mi fiecare gând cu o pâclă neagră pe care nu o mai puteam da jos. Viața mea era acum precum pendulul unui ceas: alerga între da și nu, între accept și refuz, între a fugi sau a rămâne, de la o secundă la alta. Eram la fel de precis în șovăiala mea, precum ceasul în ciclicitatea sa. Și totuși, nu am lăsat nimic din gândurile mele ezitante să o afecteze pe Irina, de fapt nu merita ca eu să o rănesc cu realitatea gândurilor mele apăsătoare. Să-i mărturisesc faptul că eu credeam că o iubeam, deși *alter ego*-ul meu o respingea, ar fi fost mai mult decât o durere pe care i-aș fi cuibărit-o fără milă direct în suflet. Șovăielile le păstram pentru mine, nu le afișam, pentru binele ei, al meu, al nostru.

Mi-am dat seama că ajunseseam să trăiesc într-o minciună de care mă simțeam vinovat, dar nu puteam face nimic – eram captiv în propriile mele celule – și oricum nu știam ce aș putea face pentru a remedia situația. De Irina mă lega un lucru: ea fusese prima femeie care mi-a deschis ochi spre o anumită latură a iubirii, de aceea nu doream și nu puteam să mă despart de ea și nici să-i fac rău, căci mă simțeam responsabil pentru fericirea și binele ei.

Și adevărul e că Irina nu mi-a adus decât bucurii pentru care și eu trebuia să o răsplătesc. Întotdeauna mă făcea să uit de orice

nedreptate, de trecutul sumbru, de viitorul necunoscut, iar simpla ei apariție îmi învăluia sufletul cu o căldură îmbietoare. Și acum îmi amintesc primul „te iubesc” pe care i l-am spus... vag, lipsit de conținut, dar pe care m-am simțit responsabil să i-l spun. Era într-o dimineață poleită de razele aurii ale soarelui, iar Irina se trezi cu un zâmbet larg pe chipul ei frumos sculptat. După ce am sărutat-o, am avut intenția de a o face și a doua oară, dar ceva m-a reținut. Deodată fi aud glasul cristalin, șoptindu-mi:

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva. Ți amintești cum ne-am cunoscut?

– Desigur, nu aș putea uita. Eram la acea aniversare, iar tu mi-ai furat privirea din prima clipă, arătai minunat, cântai superb, m-ai cucerit pur și simplu... Dar ce cântai? Pur și simplu am uitat...

– „Prelude în E minor”, dar nu asta voiam să-ți spun. Ceea ce simt de fapt că trebuie să-ți mărturisesc este ceva ce știu că nu vei crede, dar pe care trebuie să ți-l spun, am datoria să ți-l spun. Altfel, poate că nu voi mai avea pace zile întregi. Ei bine, când te-am cunoscut, am știut că...

– Știi că eu... te iubesc, spusei întrerupând-o și privind-o adânc în ochi, dându-mi seama că voia să vorbească despre acest lucru.

– Și eu, dar cred că asta era deja evident, eu am știut că tu ești sufletul meu pereche. Știu că nu crezi în astfel de lucruri, dar crede-mă, asta am simțit eu.

În clipa aceea, privirea mi s-a întunecat de neputință, neștiind ce să fac, cum să reacționez, ce să-i spun să nu o dezamăgesc. După o analiză rapidă, am constatat, șocat, că sufletul-pereche era ceea ce căuta *alter ego*-ul meu, iar din moment ce un suflet-pereche îmi era necesar, acest lucru însemna că eu și Irina nu ne completăm. Așa se explică starea mea de neliniște. Mi-am simțit inima străpunsă de o săgeată, iar un val de emoție nefirească îmi inundă mintea, nemaiputând articula sau gândi limpede pentru câteva secunde. Într-un final, i-am răspuns, inconstient parcă de ceea ce rosteam:

– Irina, maturizează-te, te rog. E de ajuns să-mi spui că mă iubești, deși știu asta deja. E imposibil să găsești sufletul-pereche, de aceea nu există așa ceva. Până la urmă, sufletul-pereche poate fi orice persoană pe care o iubești, fii sigură.

Totuși, ea nu a făcut altceva decât să sfârșească războiul din mine și să elucideze misterul care îmi consuma toate resursele psihice. Am refuzat să-i dau dreptate, pentru că nu o puteam minți dezvăluindu-i realitatea, și anume aceea că nu suntem suflete-pereche și că nu o iubesc sincer. Mi-am dat seama apoi că acel sentiment pe care-l nutream pentru Irina nu putea fi iubire, era doar atașament emoțional pentru prima femeie din viața mea. Nu știam ce urma să fac și, mai mult decât atât, mă simțeam vinovat pentru că noi doi nu eram suflete-pereche.

Începusem să regret că am continuat acea conversație de dimineață, preferam să rămân în acea stare de instabilitate de dinainte, decât să mă regăsesc în condiția omului căruia îi e frică de necunoscutul care poate interveni oricând.

Între timp, s-a iscat o ploaie zgomotoasă, ce curgea pe geamul dormitorului precum lacrimile pe chipul sufletului meu, ștergând petele trecutului, spălând urmele de mister, elucidând o enigmă existențială. Era apa unei ploii purificatoare, venită parcă spre alinarea durerii. Cu toate că o teamă sfâșietoare mi-a cuprins toată ființa, simțeam că Irina m-a salvat, ajutându-mă să cunosc adevărul despre mine și despre ce este iubirea, deși nu cred că a conștientizat vreodată gândurile care m-au urmărit după acea dimineață ploioasă. Pe deasupra, nu cred că a conștientizat nici faptul că absolut tot ce s-a întâmplat ulterior acelei dimineți i se datorează ei.

Mă înspăimântam la gândul că viitorul meu e pe mâini nesigure și că nu știu ce are să se întâmple cu mine sau cu Irina în această situație pe care nu aveam cum s-o prevăd. Nu mă puteam imagina unde, cum sau cu cine voi fi peste două zile.

Îmi era greu să stau în preajma Irinei, locuiam sub același acoperiș cu ea, dormeam în același pat, discutam aceleași lucruri, dar mă întrebam încontinuu ce se va întâmpla dacă mă voi elibera de secret și-i voi spune că nu o iubesc, că ceea ce simt pentru ea nu este iubire și că mi-am dat seama că nu am cunoscut încă acest sentiment mareț. Mă întrebam ce e de făcut: să continui să trăiesc alături de Irina toată viața și să mor fără să fi cunoscut iubirea sau să ne despărțim, făcând-o să sufere? Nu intenționez să recurg nici la măsuri extreme, dar nici la gesturi egoiste, deoarece o eventuală despărțire implica atât libertatea mea, cât și rănirea sentimentelor Irinei, ea fiind foarte atașată de mine.

Dar imediat ce luam hotărârea de a-mi petrece viața alături de Irina, mă bântuia gândul că noi doi nu suntem făcuți unul pentru celălalt. Conștiința mea nu conținea din a striga că sufletul meu pereche, prima mea iubire adevărată nu e Irina, ci este altundeva, iar datoria mea era să o găsească. Voiam cu orice preț să-mi găsească fericirea supremă și s-o trăiesc, însă îmi era teamă dacă și Irina va putea să și-o găsească pe a ei. Această teamă provenea din faptul că ea încă trăia cu impresia că eu îi sunt într-adevăr sufletul-pereche, prima ei iubire, dar în realitate suntem doar doi străini ale căror destine s-au intersectat. Poate că văzându-se liberă, fără mine, nu va ști încotro să-și călăuzească pașii și va pluti în derivă, făcându-mă pe mine vinovat de soarta ei nefericită.

Aerul pe care-l respiram îmi otrăvea ființa, pereteii se apropiau, parcă strivindu-mă. Mă simțeam alertat, presat de timp, presat de mine însumi și de conștiința mea.

După două săptămâni, văzându-mă încă prins în acest curs de întâmplări cutremurătoare pentru mine, m-am hotărât să-mi strâng

câteva haine și să plec undeva cât mai departe de locurile care păstrează încă ecoul lucrurilor pe care le-am scrutat.

La plecare, am făcut efortul de a nu-mi păsa de ce las în urmă, nici măcar de Irina care probabil s-a simțit neglijată. Cu toate acestea, i-am spus că voi pleca pentru niște treburi urgente și că îi voi relata la întoarcere dacă lucrurile au mers bine sau nu. În orice caz, nici eu nu știam bine de ce plecam la mare la sfârșitul toamnei. Irina încerca să mă oprească, îmi spunea lucruri ciudate.

– Andrei, nu pleca, trebuie să-ți spun ceva foarte important...

– Cât de important ?

– Ne va schimba viața, spunea Irina, fără ascunzișuri.

– Atunci îmi spui după ce mă întorc. O să revin cât de repede voi putea.

Îmi părea rău că nu am lăsat-o să îmi spună, dar nu credeam că există lucruri mai importante decât ce mi se întâmpla mie atunci. Vrajit și îndemnat de niște forțe necunoscute, am plecat fără să privesc în urmă.

Obosit din cauza drumului lung și anevoios, cu rucsacul în spate, mergeam pe faleză pustie în căutarea unei camere. Respirând briza răcoroasă a mării, mă simțeam un alt om, de parcă renăscusem. Reușisem să mă detașez fără niciun efort de ceea ce lăsasem în urma mea, apa și nisipul ștergând toate păcatele și neputințele. Pur și simplu uitasem prin ce am trecut, deși atunci când am plecat scopul meu era să meditez serios și obiectiv asupra acelor lucruri care nu-mi dădeau pace, să găsesc o soluție. N-aveam în fața mea decât marea și cerul care se oglindeau la infinit, una în cealaltă asemeni oglinzilor magice. Muzica furtunoasă a mării semăna cu sunetele vioaie și sprintene ale clapelor imaculate care interpretau „Fantaisie Impromptu”, într-o cameră cu pereți albi, unde eu nu îndrăzneam să mă mișc ca să nu ratez nicio notă din melodie. Stăteam neclintit pe nisipul moale, ascultând același cântec ce-mi răsuna adesea în minte și nu făceam nicio mișcare, din dorința de a înregistra tot ce aud, tot ce văd. Cercam zarea nemuritoare, matoră a tot ce e real și fantastic în lumea aceasta. Nu mai simțisem atâta măreție înconjurându-mă niciodată de când mă știam...

Am închis ochii pentru o secundă, apoi o ploaie delicată mi-a mângâiat pielea, suflând tandru în urechea mea șoapte de dor, cuprinzându-mi tot trupul într-o îmbrățișare, ținându-mă captiv în locul acela pentru câteva clipe. M-am târât până la o băncuță îngustă de lemn de sub turnul părăsit al salvamarilor, abia respirând, istovit de putere. Turnul de lemn, care ajungea până la stelele aurii ale cerului, era construit pe patru piloni de susținere și pentru că era atât de falnic și de vechi, nimeni nu se încumeta să-l ia de acolo. De-o parte și de cealaltă, turnul avea două scări, tot din lemn, care duceau spre vârful îndepărtat al turnului.

În pustiul acela îmbătător, ochiul meu drept țintea o siluetă înaltă, serafică, fugind, probabil de ploaie. Am întors capul instinctive, ca și când cineva mi-ar fi strigat numele, cerându-mi ajutor. Ea alerga, fugea, fără să se uite în urmă, făcându-mă să ies din visarea în care ancorasem. Era o tânără cu păr bălai ce-i curgea pe spate ca o cascadă învolburată, cu bucle precum valurile spumoase, îmbrăcată într-o rochie albă, de mireasă, cu o trenă lungă pe care o lăsa să se înece în apa sărată a mării, creându-se în fața privirii mele contemplative tabloul purității, acea puritate nefirească lumii în care trăiesc. Parcă era ruptă dintr-un colț de rai, de aceea se contopea perfect cu peisajul paradisiac de la malul mării. Mi-am dat apoi seama că alerga ținută spre banca pe care stăteam eu.

Când s-a apropiat destul încât să o pot privi în ochi, m-a zguduit gândul că „Ea trebuie să fie”. Avea un zâmbet hieratic, pe care nu s-a stânjenit să mi-l arate; îmi căuta curioasă privirea, de parcă m-ar revedea după o îndelungată absență, de parcă deja ne cunoșteam. De fapt, și eu simțeam că o cunosc, căci din felul cum arăta îmi amintea de cineva real sau poate că era transpunerea în realitate a ceea ce născocea mintea mea, portretul bine schițat al Ei.

Când s-a așezat lângă mine, zefirul călduț aduse o adiere născătoare de viață și fericire. Pielea ei sifidă oglindea sclipirea jucăușă a valurilor mării, iar ochii ei ca safirul trimiteau raze de bunătate și căldură spre oricine dorea ea să privească. Pe mine m-a privit. Dar m-a privit atât de adânc înăuntru, încât am simțit o flacără incendiindu-mi luciditatea minții, totodată trezind în mine un sentiment de mult uitat, trimis să locuiască în tenebrele sufletului. Am rămas amândoi suspendați într-o privire de revedere și de recunoaștere, rezistentă prin puterea pe care o emana. Noțiunea timpului devenise vagă, căci nu știu cât am stat așa, privindu-ne. Poate că au fost ani.

– Numele meu este... Adisa, rostise cu glas inocent, iar pe tine trebuie să te cheme...

– Andrei, pe mine mă cheamă Andrei... Am ajuns aici purtat de vânt, nu credeam că aveam să întâlnesc pe cineva pe tărâmurile uitate ca acestea.

– Nici eu nu știu bine cum am ajuns aici. Cu câteva zile în urmă trebuia să mă căsătoresc cu un om pe care nu-l iubeam, însă nu am fugit voit. Nu știu ce mi s-a întâmplat, căci m-am trezit adusă de valurile mării, apoi am alergat și te-am găsit pe tine. Nu știu unde mă aflui sau ce urmează să fac, dar nici nu-mi doresc să mă întorc. Îmi place aici, cu tine, simt că te cunosc de o veșnicie.

I-am zâmbit mulțumit, iar în inima mea nu mai era loc de nimic altceva decât de halucinația cuvintelor ei de o evidentă sinceritate. Fără să gândesc ce fac, i-am luat ușor mâna, i-am mângâiat-o protector, apoi ne-am ridicat amândoi fără să mai spunem ceva și am pășit pe

nisipul fin, uscat de soarele îmbietor, descoperit de norii plângăreți.

– De ce nu îl iubeai pe bărbatul cu care trebuia să te căsătorești? întrebai eu, curios să știu dacă exista șansa de a rămâne alături de mine.

– Ceva îmi spunea că trebuie să mai aștept, să nu mă avânt, căci există ceva ce încă nu cunoșteam și trebuia să aflu negreșit. Îmi părea rău să gândesc una ca asta și încercam să nu accept o astfel de idee. Pe el nu îl iubeam pentru că nu știam ce este iubirea, dar iată-mă aici, acum, fără voia mea, dar fără să mă împotrivesc.

– Acum știu că tu ești ceea ce și eu trebuia să cunosc. Suntem predestinați.

Ne-am pierdut în clipa iubirii, cuvintele pe care le rosteam erau înghițite de zgomotul mării. Ea, marea, avea să păstreze povestea noastră în taină, ea ne-a adus aici și tot ea era responsabilă pentru tot ce avea să urmeze. Încetul cu încetul, simțeam amândoi că ne cufundam într-un univers spiritual înălțător, unde nu mai există noțiunea de material sau de moarte. Iubirea învinge tot ce e distrugător în ființa umană, ne face mai buni și mai înțelepți, căci prin contopirea cu jumătatea ce ne este sortită nu ne completăm doar pe noi înșine, ci și lumea materială, efemeră, cu spiritul nemuritor.

Nu a fost deloc greu să-mi dau seama că Adisa este prima mea iubire și că sufletele noastre au cunoscut în sfârșit un sentiment de supremă fericire. Zile întregi ne priveam, ne atingeam, pierzând noțiunea timpului. Ceea ce se întâmpla între noi era iubire pură, pentru că totul era simplu și nimic nu se putea risipi în lucruri trecătoare. Ceașul a stat în loc pentru noi. Trăind iubirea candidă, am ramas tineri și puri, căci în iubire, cursul firesc al lucrurilor nu mai există, făcând loc imaterialității și imaginației. Iubirea care se risipește în păcat și lucruri lumești își alterează esența.

Într-o bună zi, aflându-ne pe plajă, i-am spus:

– Sper să nu fie nevoie să ne despărțim vreodată. Putem trăi aici fericiți o eternitate, nu ne trebuie lumea din afară, tristă, care nu ne va accepta împreună. Nu vreau să mă întorc fără tine.

– Va trebui cândva, căci tu trebuie să te întorci la Irina și să o faci fericită, iar eu, la viitorul meu soț. Iubirea noastră înseamnă bunătațe față de ceilalți, iar dacă nu le arătăm acestora bunătațe, atunci sensul iubirii noastre își va pierde conținutul.

– Eu știu că tu mă iubești, dar nu vreau să ne despărțim...

– Nu-i adevărat. Nici măcar nu ne vom despărți. Vom pleca amândoi tocmai pentru că ne iubim altfel decât oricine altcineva și nu avem nevoie de nicio existență fizică, nicio legătură materială pentru ca să fim împreună. Nimic nu se va schimba, vei vedea...

Avea dreptate în tot ce spunea. Să fi rămas acolo cu marea și cerul înseamna să ne îndeplinim iubirea noastră prin egoism față de oamenii pe care i-am lăsat în urmă. Ceea ce nu era corect deloc. O lacrimă mi s-a

scurs pe obrazul palid, prelingându-se pe buzele tremurânde care nu mai puteau rosti nimic altceva.

– Iubirea noastră rămâne aici, cu marea. Afară, în lume, avem datorii de îndeplinit. Ce ni s-a întâmplat nouă ne va motiva să ne ducem la bun sfârșit aceste datorii, căci de fiecare dată când vom întâmpina dorul unui față de celălalt, va fi de ajuns să ne aducem aminte de aceste clipe și să ne gândim că și celălalt face la fel. Iubirea noastră e spirituală, nu are nevoie de trupuri materiale pentru a exista. Vei vedea că ea va dăinui și fără să fim unul lângă celălalt. Despărțirea noastră nu va fi nimic dureros pentru suflet. Clipele noastre sunt eterne.

Și luând o scoică ascuțită în mână, începu să scrie în nisip: „Chiar dacă unele lucruri nu se mai văd, ele continuă să existe”. Eu am stăruit îndelung la acele cuvinte scrise în nisipiul dezordonat, până când fluxul mării s-a apropiat încet și a umezit cu grijă mesajul ei explicit. Abia atunci când l-am văzut dispărând sub apa mării mi-am dat seama ce a vrut să spună cu adevărat. Ea înțelegea mai bine iubirea decât mine, ea m-a învățat să fiu așa cum sunt acum.

Mă durea să recunosc faptul că va trebui să ne separăm, căci nu știam dacă voi putea rezista fără să sufăr. Iar suferința mi-ar putea fi dublată de prezența copleșitoare a Irinei, căreia nu i-aș fi putut spune nimic din ce s-a întâmplat. Ea nu cere să o rănesc, mă doare să o văd suferind. Dacă aș fi cunoscut-o pe Adisa înaintea Irinei, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Poate că n-aș fi întâlnit-o pe Adisa niciodată. Sau dacă aș fi întâlnit-o, poate nu aș fi putut aprecia iubirea la adevărata ei valoare. De aceea, toate lucrurile vin la noi la momentul oportun.

Într-un final, după câteva zile, mi-a spus că a venit momentul în care trebuie să plecăm. Zâmbea și îmi spunea necontentit:

– Nimic nu se va schimba, chiar dacă nu ne vom mai vedea, credemă...

– Speram să aibă dreptate, căci altfel, nu știam ce era să fac.

– Când nu vei mai primi niciun semn de la mine, să știi că sunt aici, la malul mării și dacă vrei, poți veni ca să ne revedem. Dar numai atunci când nu vei mai ști nimic de la mine. Până atunci, nu te teme să-ți amintești ce am scris în nisip. Du-te acasă acum, fă-o pe Irina fericită, pentru că ea crede că te iubește; nu o deziluziona. E mai bine așa pentru toți.

Și terminând ce avea de spus, mi-a dăruit un sărut de rămas bun, apoi se îndepărtă încet, încă privindu-mă adânc cu ochii ei melancolici. Am strigat amândoi în același timp „te iubesc”. Se întoarse și începu să alerge la fel de repede ca atunci când a venit, lăsând aceeași trenă albă să se înece în spuma aceleiași mări.

Nu suportam să văd că nu se uită înapoi spre mine. Știam că mă iubește, o simțeam și realizam că nu privește în urmă ca să facă totul mai

ușor. M-am întors și eu și am fugit în direcția opusă. Nu știu în ce colț al lumii a dispărut, știam doar că pe măsură ce clipele începeau să treacă, amândoi păstram aceeași intensitate și același ritm în iubire. A avut dreptate: nimic nu se schimbase între noi doi.

Deși ne simțeam la fel, despărțirea noastră a dezlănțuit scurgerea neîntreruptă a timpului. Când eram amândoi, unul lângă celălalt, înfruntam orice era nedrept; era ca și când puteam traversa limitele realității necruțătoare, transpunându-ne într-un univers în care timpul, bătrânețea și moartea erau străine.

Am simțit o ușurare, o regăsire de sine care mă făcea să văd aceeași lume cu ochii unui om care trăise pentru câteva zile experiența unei alte lumi.

M-am întors acasă, la Irina. În timp ce-mi căutam cheia prin buzunarele de la haină, auzeam prin ușa masivă sunetele pianului Irinei. Cânta „Reverie”. Atunci m-am gândit că totul a fost un vis, căci, deși nu s-a putut materializa, el exista în amintirea mea. Întorcând cheia în ușă, am auzit plânsul unui bebeluș. Am încremenit cu mâna pe clanța rece de metal. Pianul se oprise brusc. Mi-am amintit de discuția dinaintea plecării. Am dat buzna în casă.

– Irina, m-am întors! Ce-i cu acest copil la noi în casă?

Pe chipul Irinei s-a întipărit o paloare cadaverică pe care n-am putut niciodată să mi-o șterg din minte. Imaginea ei cu un copil nevinovat în brate m-a mișcat, m-a făcut să-mi doresc și eu unul.

– Andrei? Tu ești? Unde ai fost? Au trecut aproape doi ani...

– Doi ani? Termină, zisei eu cu un zâmbet îndoielnic. Am plecat acum o săptămână.

– Ia loc, te rog. Nu credeam că o să te mai întorci vreodată.

Pentru un moment m-am simțit străin de propria mea casa. Nu înțelegeam nimic. Doi ani? Cum se putea așa ceva? Era imposibil. Și dacă totuși au trecut doi ani, Irina ce a făcut în timpul acesta? Dacă s-a căsătorit, iar eu m-am întors degeaba la ea? Și dacă nu s-a căsătorit, atunci al cui e copilul? Dumnezeu... Inima a început să-mi bată cu putere, sângele îmi zvâcnea violent în tot corpul, în timp ce mâinile mele s-au ridicat să-mi acopere chipul vinovat. Am întrebato încet, abia putând articula sunetele:

– E copilul... meu?

– Da, credeam că e evident, rosti cu un zâmbet de mamă protectoare. Ai dispărut pur și simplu, m-ai lăsat singură fără ca măcar să mă lași să-ți spun ce aveam de spus. Te-am crezut când ai spus că te vei întoarce imediat, dar tu m-ai mințit. M-ai părăsit.

– Îmi pare rău, nu am vrut să lipsesc atât de multă vreme; nici nu realizam cât de repede trece timpul. Am rămas captiv și nu m-am putut elibera. Iar acum, când m-am întors, după doi ani, văd că avem un copil. Nu am vrut să te părăsesc, nu asta intenționam. A fost un accident. Nici

nu-mi dau seama cum au trecut aici doi ani, când acolo am dormit șapte nopți.

– Și acum de ce te-ai întors, ce vrei? întreba, aproape răstit.

– Aici e casa mea, aici e familia mea, acestei lumi aparțin. Nu-ți cer decât să mă ierți, dacă mai ai puterea să o faci.

– Nu am de ales...

Mi-a zâmbit și mi-a dat să-mi țin fetița în brațe. Avea un an pe vremea aceea și era frumoasă, era cel mai frumos copil.

– O cheamă Adisa. L-am ales pentru că știam că ți-ar plăcea.

Următorii douăzeci ani i-am petrecut în pace, crescându-ne fata. Mi-am dat seama că nu puteam supraviețui unei iubiri cu Adisa, pentru că nu era drept față de Irina și copilul meu. Totuși, am învățat ce este iubirea și am încercat să o păstrez vie în familia mea. În restul timpului mă hrăneam cu amintirile acelor zile pe care le-am petrecut la malul mării și cu mesajele pe care le primeam de la Ea. Poate că mulți oameni m-ar condamna pentru viața dublă pe care o trăiam, dar așa mi-a fost dat, iar eu am încercat să fac ce era cel mai potrivit de făcut.

Credința mea era Iubirea. Am învățat-o întâia oară de la Adisa, apoi nu m-am săturat să cred în ea, fiindcă mă făcea un om mai bun, mai înțelept, mai puternic, îmi oferea inspirație și mă păstra tânăr.

Întotdeauna am fost omul pragmatic, omul care nu crede că în spatele cortinei spectacolului mai există și altceva în afară de actori și costume. Niciodată nu am dat atenție detaliilor, tot ce mă interesa era doar jocul actoricesc pe care îl vedeam. Motivul nu era acela că nu puteam, ci pentru că pur și simplu credeam că m-aș fi complicat. Credeam că iubirea e un sentiment rigid și distrugător, întrucât eu vedeam lucrurile doar în alb și negru și făceam tot posibilul să mă asortez cu ceea ce vedeam, eliminând din orizontul meu orice pată de culoare, de sensibilitate.

Dar iubirea adevărată m-a cuprins pe neașteptate, m-a tulburat în cel mai plăcut mod și mi-a făurit o armură puternică pe care să o îmbrac în fiecare zi și care să mă păzească de pericole. Iubirea adevărată e trăită ca prin vis. Iubirea se întâmplă când te aștepti mai puțin. Iubirea se naște atunci când ești capabil să crezi în puterea și magia ei, iar dacă nu crezi în ea, atunci nu o vei întâlni niciodată. Eu am întâlnit-o când mi-am dat seama că nimic din lumea în care trăim nu-mi mai putea vindeca rănila sufletului. Pentru mine, iubirea este un leac.

După douăzeci de ani, Irina s-a îmbolnăvit și a murit, spre durerea mea și a fiicei mele. Am suferit mult, căci o pierdusem pe soția mea, prietena mea, mama copilului meu. Adisa, fiica mea, s-a maturizat și și-a găsit rostul în viață. O privesc cum crește, iar pe mine mă uită ușor, ușor. Totuși, sunt fericit că am transformat tot ce era urât la mine în ceva minunat și izbăvitor.

Eu și Adisa, prima și singura mea iubire, am ars în tot acest timp

în același foc al iubirii, o iubire ce nu aparține acestei lumi. Știam mereu ce face și ce simte, până acum trei zile, când mi-a transmis că era la malul mării. Eu mi-am dat seama că era momentul să revin la mare. I-am spus fiicei mele că voi lipsi pentru o vreme, nu știu cât, însă să mă caute numai dacă simte că ceva este în neregulă.

Acum pășesc pe plaja la fel de pustie, simțind că revin acasă. Mă întorceam în locul pe care îl păstram în minte și inimă, neschimbat, la fel de natural și de măreț precum îl știam. Adisa nu era nicăieri. Văd, în schimb, niște urme lăsate în nisip de niște picioare micuțe care se îndreptau spre turnul vechi de salvare, înalt până la stele, oprindu-se sub una din cele două scări ale turnului. Scara însă nu mai era, dar urmele păreau lăsate acolo intenționat de cel care călcase.

Scara de pe partea stângă era neclintită. Mai privesc o dată marea și cerul, trag aer în piept și încerc să urc, lăsând sub mine ecoul strigătului meu rebel de acum douăzeci de ani. Urc obosit, dar curios. Privind în jos, văd că treptele pe care le escaladasem deja se prefăceau în nisip fin purtat de vânt. Încep să o zăresc pe Adisa. Așadar, ne reîntâlnim în turnul în care nimeni nu va mai putea urca vreodată. Vom fi doar noi.

IVAN MONICA

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Prof. coord. Mocanu Ramona-Elena

Învățând că durerea doare

Știu că nu voi mai fi niciodată la fel. Știu că aerul pe care urmează să-l respir va fi negru și greu și îmi va umple plămâni cu viciile lui funeste, știu că nu voi mai putea să privesc niciodată prin ochii de un albastru limpede, doar pentru că acum nu mai este... limpede, știu că degetele mele se vor ondula de fiecare dată când un soare va răsări și un altul va apune, știu că pielea mea e arsă, sfâșiată, devorată de niște sentimente care nu vor mai exista niciodată, care sunt de mult dispărute din mine și care continuă totuși să-mi bânuie firele de păr, marginea manșetelor, vârfurile pantofilor, făcându-mă să tremur la orice mișcare bruscă, la orice întâlnire a sentimentelor, ca o nălucă tresar și îmi amintesc, ca să uit din nou; știu că hainele lui sunt încă în dulapul de pe hol, știu că pantofii lui încă așteaptă să fie încălțați... Știu! Știu! Știu!...

Aș vrea să nu mai știu...

*

Îi sărutam umărul stâng. Era fin și cald. Și cu fiecare secundă care trecea, rămânea tot el. Tot el cu picioare lungi. Tot el, care răsărise în ușă cu un buchet de camelii și o ciocolată de care numai el avea să se bucure. Tot el, care mi-a luat obrazul în mâini și l-a studiat. Mi-a mângâiat zgârietura și s-a încruntat. S-a uitat fix la mine și mi-a spus că soarele răsare la vest. Am râs. I-am spus să nu mai încerce să fie spiritual. I-am luat părul în mâini și i-am inspirat parfumul. Era genul de persoană de care te atașai repede; atât de repede, încât sufletul lui s-a contopit cu al meu și îl simțeam în fiecare inspirație, tremuram cu fiecare sentiment exacerbat, îl atingeam fără pudoare în fiecare secundă, privindu-i trupul cum se încovoiază sub unghiile liliachii...

Și respira. Îi simțeam cutia toracică ridicându-se și coborând odată cu clapele de pian, odată cu soarele care ne era vecin dintotdeauna.

Și cânta. Flagela cuvintelor, deflora existențe absurde și dormea. Dormea gâdilând albastrul ancestral al cearșafului. Dormea cu mâinile mele încolăcite în jurul taliei fără cusur. Dormea zâmbind

ca un copil care și-a regăsit mama după ani de chinuri singuratic.

Și se trezea. Își fuma țigara, închizând pleoapele peste ochii strălucind a extaz. Și nu mă așteptam să spună ceva. Mă mulțumeam cu privirile lui sporadice și tremurul buzelor atunci când se uita la cer. Îmi era de ajuns să știe că sunt lângă el, să îmi atingă buzele, să se uite în ochii mei și să se întoarcă la partiturile lui dezordonate.

Aș fi putut trăi așa o eternitate. Stând pe scaunul lui acoperit cu haine din mătase, șifonându-le și bucurându-mă de faptul că el nu mă apostrofează. Ascultând o veșnicie notele curgând prin ciocanul și nicovala mea, inundându-le. Bucurându-mă de inundație, căci aș putea muri pentru el, fără niciun regret, în fiecare secundă. Închizând ochii. Numărând până la 3. Deschizându-i. Inspirându-i mireasma. Gustându-i mișcărilor și imaginându-mi cum se transformă în milioane de flori pe un câmp pustiu la apus. Sub un copac, eram noi. El bând ceai. Eu uitându-mă la el. Liniște. Pace. Și. Iubire.

Îi simt părul castaniu pe umărul drept. Inspiră adânc și îi simt bătăile inimii oprindu-se pentru un minut. Îi spun să înceteze. Nu mă ascultă. Stă cu ochii închiși și nu respiră. Îi ridic mâna și o pun pe sol. Îi spun să simtă vibrațiile. Să simtă natura. Și viața. Deschide ochii și expiră...

*Spune că voia doar să-mi simtă mirosul pentru **totdeauna**.*

*Să stea cu mine pentru **totdeauna**.*

Să dormim împreună îmbrățișați, ca să nu ne pierdem unul pe celălalt.

*Pentru **totdeauna**.*

Niciodată.

În curând îi spun.

În curând...

El tace și își ridică buzele spre ale mele într-un sărut lichid, adânc și feciorelnic. Terminațiile nervoase se transformă în apă și sinapsele se luptă cu incendiul. Sângele se înfiebântă, strugurii se transformă în vin. Învechește. Buzele lui se mișcă ușor peste ale mele. Ritmic. Îmi prinde buzele. Le încătușează. Se depărtează. Vinul de transformă în must. Sunt mișcată. Nu mă pot mișca. Creierul pulsează comenzi mandatorii. Își apropie buzele din nou. Mustul fermentează.

Sunt zdruncinată.

Inima pompează anxietate. Spiritul se umflă și îmi face pielea să crape pe-alocuri. Mă cutremur. Încet, încet... Sângele este

înlocuit de ceva ardent. De neoprit.

Dorința.

Dorința de a privi oasele dezbrăcate, de a atinge buzele crăpate, împreunate de mâinile fine. Nu e vorba de goliciunea feerică a trupului său firav sau de perfecțiunea incontestabilă a pielii sale, ci de o cămașă verde care dezvăluie pudică o claviculă albă. O explozie care împrăștie controlul și-mi aduce lumina în ochi. De aș putea doar să privesc acei ochi arămii și să le vorbesc, să îi descopăr și să îi dezbrac întru totul... să îi ating... să îi cuprind cu vârful degetelor și să îi simt sum se scurg cu nesimțire prin mâinile mele, în tot corpul...

Dar știu că el nu mi-ar răspunde. Îi plac partenerii tăcuți în cearșafuri curate, care dorm cu el mângându-i creștetul și vorbindu-i de copii abandonăți... Îmi place să îl privesc când doarme. Să-i țin strâns mâinile într-ale mele, să îmi imaginez cum le-aș încuia în coșul sufletului meu strâns de anxietate, să le contopesc cu adâncurile mele calde, să le simt cum se mișcă pe clapele interiorului meu, să le fur, să le păstrez. Mereu. Uneori, când se trezește, trupurile noastre se leagă cu o sfoară alienată, gurile vorace topindu-se una peste alta ca niște fantasma clandestine, ca aerul ce se scurge în fiecare zi prin plămânii noștri, aerul care se transformă și regenerează fiecare bătaie a inimilor noastre care bate ca o jumătate, repede și sacadat, speriată să nu piardă prețiosul timp care i-a mai rămas, speriată să nu se destrame, să rămână singură și înfrigurată pe strada goală, sub cerul gol și infinit, fără soare, fără stele, fără nori...

*

Unii oameni trebuie iubiți și atât. Fără a cere explicații sau ceva în schimb. Fără a obosi sau a te revolta. Ei nu îți vor răspunde niciodată. Ei trebuie iubiți și atât, iar eu îl iubesc pe el. Necon condiționat. Fără răsufare. Sunt unele momente care își pierd din durată. Nu știi când au început sau când s-au sfârșit. Și totuși, din acea beatitudine tulbure se desprinde un strigăt, o notă muzicală și răsufarea lui caldă pe ceafa înfiorată a unei fantasma care-și strivește genunchii pironindu-se în fața sa, în fata idolului fără de care nu poate trăi. Fără de care nu poate respira. Dacă ea ar fi eu și eu sunt ea, i-aș aminti că a uitat. A uitat mai întâi să privească, după, să guste, ca mai apoi să înceteze a mai simți orice fel de impuls ce nu avea legătură cu iubirea ei încântătoare.

Dar avea întotdeauna nevoie de o țigară. De un viciu care să o țină trează și să o împiedice să cadă în abisul depresiilor lui, pentru că el o devora de vie, o inspira în loc de aer, o distrugea, încetul cu

încetul, până când nu a mai rămas nimic de distrus. Și cu ultimele răsufări, ea și-a dat seama că el este prima ei dragoste. Și va fi și ultima. Și-a dat seama că nu va mai fi capabilă să atingă nicio mână de bărbat sau să simtă răsufările vreunei brute în părul ei cafeniu. Dar asta nu o deranja. Era fericită că, pentru o mică eternitate, a simțit perfecțiunea.

*

Durerea nu este niciodată rezonabilă. Dar durerea este incompletă. Ea îți ordonă să faci ceva, fie să începi sau să sfârșești o acțiune, dar niciodată nu îți arată exact ceea ce trebuie făcut. Dacă durerea ar fi fost completă, oamenii ar fi nemuritori, iar ea nu dorea decât un strop din nimic. Un strop din nimicul totului.

NEGURĂ IULIANA

Colegiul Național „Mihai Eminescu”, Suceava

Prof. coord. Cușnir Rahila

Noapți târzii, amintiri pierdute

Motto: „*Desigur, toată noaptea visez la ochii tăi*”.

(Eminescu)

Iluziile nopții se împrăștiau peste munții acoperiți de tăcere. Satul dormea liniștit sub apăsarea gravă a vântului amar de început de mai. Din când în când, câte o mașină scumpă alunga amintiri crude pe șoseaua prăfuită cu minciuni. Zeci de lupi pierduți în păduri uitate plângeau superba lună, în timp ce stele presărau deasupra râului bătrân gândurile unui demon rătăcit într-un paradis al indiferenței. O liniște cu tente de vară apăsa casele cufundate într-un somn adânc, iar aripi de îngeri deschideau ușor porțile unui nor, lăsând să cadă peste lume suspinele unui suflet mort.

Ea privea spectacolul nopții pe fereastra pătată cu gânduri reci. Se gândea la frumusețile lumii, la frumusețile pe care le ignora mereu, la lucrurile care treceau atât de ușor pe lângă ea și care nu reveneau niciodată. Se gândea la clipele pierdute plângând și la cele câștigate sperând, la zilele în care simțea că sufletul îi ia foc și la orele în care simțea că renaște pe un alt pământ. Orele în care simțea că renaște pe un pământ al sufletelor exacte, pe o planetă în care persoanele aveau un număr par și fiecare avea perechea lui perfectă și zilele în care simțea că sufletul îi ia foc pentru că pe acea planetă perfectă nu se născuse un suflet și pentru ea.

Închise ochii mari pentru un moment... Dacă într-o lume perfectă nu-și găsisese sufletul-pereche, cum avea să-l găsească pe acea planetă imperfectă, în acea țară imperfectă? Dar poate așa era soarta, poate așa era viața ei... Poate avea nevoie de un semn pentru a descoperi că lucrurile frumoase se întâmplă în locuri imperfecte, la ore imperfecte, în anotimpuri imperfecte, în lumi imperfecte. Poate avea nevoie de un semn care să-i deschidă mintea, care să o facă să prețuiască lucruri și persoane neinteresante pentru simplul fapt că ele erau singurele care ar fi făcut-o fericită.

Deschise ochii și trase la loc draperia. Se întinse pe patul mare, pe așternuturile albe, pe visurile ei pure, se așezase pe gânduri fragile ca baloanele colorate cu apă. Era una dintre serile în care avea chef de lucruri trăsnite și de aventuri noi, era una dintre clipele în care avea nevoie de oameni în jurul ei și de pisici multe. Strânse plapuma în brațele-i mici și zâmbise șiret. Era seara în care trebuia să se întâlnească

cu el.

Se ridicase de pe pat și luase din dulap una dintre cremele ei preferate. Începu să-și dea corpul cu cremă, împrăștiind un parfum scump de iris. Se oprise pentru un moment, căutase în micul laptop melodia ei preferată și o puse. Îi plăcea să asculte muzică înainte de a face ceva nebunesc, înainte de a se întâlni cu el... Adora să se lase atinsă de sunete, sărutată și iubită de ele de fiecare dată când trebuia să se întâlnească cu el... El...

El era superb. Era genul ei de băiat perfect, însă cum în lumea ei doar lucrurile imperfecte erau ale ei, el nu putea fi. Nu aveau o relație, nu ieșeau împreună, doar se întâlneau noaptea, o dată pe săptămână cel mult. El spunea că sunt prieteni, însă prietenii nu se comportau ca ei. Prietenii se întâlneau, prietenii ieșeau în grup, prietenii se sărutau, prietenii făceau fotografii și le afișau pe facebook. Ei nu erau prieteni. Ei erau doar amici speciali.

Însă el era frumos. Avea ochii verzi și un zâmbet superb care făcea orice felină să amuțească. Avea mâinile mari și pătrățele, avea parfumuri scumpe și o mașină perfectă pe post de loc de întâlnire. Nu știa dacă avea prietenă, dar credea că toate fetele erau înnebunite după el. Nu știa dacă îi plăcea atenția, dar știa sigur că adora discreția.

Nu era îndrăgostită de el. El era perfect pentru ea, iar oamenii perfecți nu trebuie iubiți, trebuie tratați cu atenție, când zâmbesc superb, și mângâiați cu indiferență, când te privesc lacom. Oamenii perfecți trebuie tratați cu imperfecțiune mincinoasă, trebuie înconjurați de cuvinte pictate în cele mai strani miresme exotice. Oamenii perfecți trebuie păstrați doar atâta timp cât perfecțiunea este evidentă.

Deschise dulapul uriaș. Scoase o pereche de colanți negri și un hanorac vișiniu. Le aruncase pe patul dezordonat și începu să-și pieptene încet părul lung, negru. Voia să fie superbă. Nu voia să-l cucerească, voia să-l aibă întreg pentru ea doar pentru câteva ore, să știe că o admiră și că-i adoră parfumul special cumpărat pentru el. Nu voia să se trezească a doua zi dimineată lângă el și să-i vadă părul ciufulit, voia doar să-l aibă și în acea noapte și să știe că parfumul ei va rămâne mereu îmbibat pe bancheta din spate a mașinii. Să-și amintească mereu de momente imperfecte cu oameni perfecți... Iar ceea ce iubea ea mai mult decât noaptea erau amintirile prăfuite cu frumusețe.

Își prinse părul lung într-o coadă împletită în patru. Știa că-i subliniază superb fața în formă de diamant și îi scoate în evidență buzele potrivit de mari și de roșii. Își dădu cu puțin rimel, doar atât cât să-i evidențieze privirea neagră de panteră pe cale de dispariție, și își puse inelul în formă de stea de mare, roz. Căută cel mai bun și scump parfum al ei, însă dădu peste o sticlă de whisky ascunsă în dulapul cu parfumuri. Scoase un pahar mic din vitrina prăfuită și îl umplu, apoi găsi parfumul ei preferat în dulapul cu creme. Își împrăștie stropi mincinoși pe corp,

atât cât să-l facă să se apropie mai mult de ea pentru a-i simți parfumul, și bău dintr-o înghițitură paharul plin de whisky. Melodia se opri.

Puse altă melodie și dădu volumul la maximum. Se întoarse spre fereastra uriașă și își lipi năsucul plin de cremă de sticla rece. Privi pentru câteva secunde... Era ora 12, felinarele de pe drum erau stinse, iar părinții ei erau plecați de acasă de mult. Vecina curioasă dormea de mult, iar câinii vecinilor o cunoșteau destul de bine. „Perfect!”, își spuse întorcându-se spre hainele scoase. Încercă perechea de colanți negri și se privi în oglindă. Arătau destul de bine. Își puse hanoracul vișiniu și se așeză pe patul mototolit. Așternuturile miroseau a balsam de liliac. Închise ochii.

Telefonul anunță un nou mesaj. Își lipi unghiile albe de ecranul curat și citi: „Sunt aici, dragoste. Poți veni?” Zâmbi șiret și răspunse: „Da. Tot acolo?” Știa că avea să fie tot acolo, dar voia să lungească discuția, să-l facă să creadă că nu avea să mai meargă la el dacă ar fi fost prea departe. „Da. Te aștept. Pup!”, îi răspunse, însă ea nu mai citi mesajul. Se încălță cu papucii negri și își mai dădu o dată cu parfum. Deschise ușa camerei și ieși în frigul holului.

Învârti cheia în broasca ruginită și își puse gluga vișinie mai bine pe cap. Porni la drum, ținând în mână telefonul ei, martorul întâlnirilor și lacrimilor infantile. Simțea atât de bine asfaltul mort sub picioarele mici, iar frigul nopții mușca cu sete din obraji ei roșii. Mergea încet, deși știa că el o așteaptă cât mai repede. Îi plăcea să se joace cu el, să știe că în următoarele cinci minute ar fi apăsât pe accelerație și ar fi plecat din locul lor de întâlnire, iar ea ar fi ajuns abia în șase minute. I-ar fi plăcut să o supere o dată, să știe ce ar fi simțit și i-ar fi plăcut să-l supere ea o dată, să vadă dacă orgoliul despre care vorbește el era chiar adevărat.

Privea cu mirare munții adormiți. Noaptea chiar era frumoasă. Luna plină își ascundea nuditatea după doi nori roșiatici, în timp ce stelele îi priveau pașii uitați pe drumul păcatului. Mai avea puțin până să ajungă la el. Trebuia să treacă de banca pe care zeci de povești de dragoste au luat naștere în nopți târzii de vară. Spera să-și găsească și ea un suflet-pereche în acel loc. Spera și ea la o iubire de o vară pe care să n-o uite niciodată. O iubire care să nu țină mai mult de trei luni, dar care să fie la fel de intensă ca apăsarea dulce a eternității pe peretele de marmură al unui mormânt de înger.

Trecuse oftând pe lângă cei doi plopi uitați de timp, gândindu-se la toate serile în care se văzuse cu el. Erau atât de simple, dar atât de frumoase. Parfumul lui scump, mașina lui scumpă, gândurile lui sincere, sufletul lui interzis, mâinile lui prea mari și prea frumoase, speranța ei. Ținea la el ca la un prieten foarte bun, deși erau doar amici, și în niciun caz nu ar fi vrut să se îndrăgostească de el, ar fi fost imperfect pentru perfecțiunea lui și prea siropos pentru aparenta ei indiferență.

Intrase pe ulița întunecată. Râul își ascuțea țipetele cristaline de-a lungul uliței murdare, în timp ce un câine bătrân lătra agitat în curtea unei case. Mergea încet, iar telefonul albastru lumina bălțile de praf. Privi pe partea cealaltă a râului. O potecă strămtă, adăpostită de copaci înalți strălucea sub privirile lunii pline, iar o pisică albă se oprise în fața unei crengi rupte.

– Pis-pis! o strigase, zâmbind gingaș.

Însă pisica alergă în întunericul unei livezi pline cu meri tineri. Își întoarse privirile în față. Mașina neagră aștepta în același loc în care așteptase mereu. Aceleași geamuri fumurii ascundeau de ochii lunii secrete de suflete interzise. Un câine dormea lângă roțile din spate, în timp ce o melodie lentă se auzea dinăuntru. Copaci uriași o apărau de fantasmă ale trecutului.

Deschise ușor portiera și intră în mașina cufundată în obscuritate. El îi zâmbi dulce, iar ea se așeză lângă el, privindu-l. Purta un tricou negru îmbibat în parfumul lui atât de cunoscut. Tatuajul de pe brațul drept ieșea în evidență de sub pânza neagră, subțire, iar cercelul din urechea stângă strălucea ușor. Zâmbea la fel de șiret și periculos ca prima dată când îl văzuse în acel restaurant...

Era o după-amiază ploioasă de vară. Ea era la masă cu câteva prietene. El fugea de ploaie. Intrase în restaurant vorbind la telefon și zâmbind în felul lui superb. O cunoștea pe prietena ei, Ruxandra, și se așezase la aceeași masă cu ele. Era frumos, însă nu-i spusese nimic, nu era genul de fată care să zâmbească oricui. Se prezentase, sărutând pe fiecare fată pe obraz. Îl chema Marius și purta și atunci un cercel în urechea stângă. La fel ca atunci, era prieten foarte bun cu Ruxandra.

– De când te cunosc eu pe tine? o întreabă, zâmbindu-i dulce.

– De aproape patru ani, răspunse ea, cuibărindu-se într-un colț al mașinii.

– Nici nu mă gândeam că o să mă înțeleg așa bine cu tine. Ești cea mai bună prietenă a mea. Și nu sunt minciuni, să știi!

„Nu sunt minciuni, sunt vrăjeli ieftine și originale!” se gândi ea, zâmbind amuzată. Îi plăcea când spunea astfel de lucruri, părea atât de sincer și preocupat de relația lor de prietenie, însă, în realitate, nu era așa. Îl cunoștea prea bine ca să mai creadă în orice ar fi spus el. Spunea că sunt cei mai buni prieteni, dar în fața prietenilor o considera pe Ruxandra așa. Se lăuda că ea ar fi fost singura fată cu care nu i-ar fi fost rușine, dar ieșea cu Ruxandra sau cu alte fete la plimbare. Îi spunea multe povești, însă lumea nici măcar nu știa că ei doi vorbesc. Era un secret al lui și cel mai mare secret al ei.

Nu îi era greu să-și mintă prietenele, cel mai greu îi era să-și mintă sufletul. Să-și spună în fiecare zi că el nu era decât un simplu amic și că ea nu era destul de potrivită și de frumoasă pentru el, era cel mai mare chin pentru sufletul ei. Câteodată avea impresia că are o relație cu

el și că toate lucrurile spuse și mesajele trimise erau adevărate, însă de fiecare dată un telefon din partea Ruxandrei prin care îi spunea că se întâlnise iar cu el sau o nouă poză cu alte fete pe facebook o făceau să-și piardă încă o fărâamă de încredere. Și o durea. Și cu fiecare durere, câte o frântură din sufletul ei se ascundea într-una din sticlulele de parfum scump din dulăpiorul negru. Nu mai putea să ajungă la ele niciodată. Se ascundeau în parfumul crud și se dizolvau în durere aprinsă mult timp.

Avea același aer relaxat când povestea și aceeași privire intensă care ardea tot ce prindea în cale. Ar fi vrut să-l cuprindă și să-i spună că ea chiar ține la el, însă ceva o oprea. Voia să fie indiferentă, dar să fie a lui. Da, își dorea să-l aibă doar pentru ea, chiar dacă era doar pe timpul nopții. Și nu putea să-i spună că ține la el. I-ar fi spus că minte sau ar fi râs, așa cum face el mereu. Nu i-ar fi spus înapoi că și el ține la ea. Nu ar fi făcut asta, pentru că el știa doar să fie iubit, nu știa să iubească.

– M-am obișnuit cu tine, îi spuse el, ținând un telefon negru în mână. M-am obișnuit să vorbesc cu tine despre orice.

„Și ce grav e când oamenii se obișnuiesc cu ceva!” își spuse, voind să lase capul în jos, dar își păstră zâmbetul. „Ce grav e când oamenii nu mai știu să prețuiască altceva la o altă persoană decât obișnuința!”

– Să vezi, continuă el, respingând un apel insistent, am intrat azi într-un restaurant să mănânc ceva și m-am întâlnit acolo cu fosta. Era acolo cu prietenul ei. Se uita insistent la mine, am salutat-o. Să vezi ce insistent se uita și el.

„Nu spune nimic despre ea... Cu ea nu se obișnuise, pe ea o iubise...”, gândi ea, privindu-l cum visează cu ochii deschiși câteva momente. Cunoștea atât de bine povestea „fostei”. Se despărțise de ea cu câteva zile după ce îl văzuse Isabela la restaurant. Ea își găsise pe altcineva când aflase că el se întâlnise cu altă fată. „El încă nu a învățat că persoanele la care ții se prețuiesc până la sfârșit și nu le dai amintirea pentru nimic nou...”, își spuse oftând.

– De ce oftezi? o întrebă, oprindu-se din povestit.

– Mi-e somn, minți ea.

– Azi m-am întâlnit în oraș cu o fată. Cea mai tare de acolo! Dar nu am vrut să ies cu ea.

„Să te cred?”

– E frumoasă și de treabă, dar nu-mi place că vrea să fie prietenă cu toți...

„Știi foarte bine ceea ce vrei tu, însă nu mă faci geloasă cu asta. Am nevoie de mult mai mult ca să mă supăr.”

– Tu ce ai mai făcut?

– Am stat acasă zilele astea, am fost bolnavă. Măine plec la școală din nou.

– Nu mi-ai spus. Ești mai bine acum?

– (Când să-ți spun, dacă răspunzi la telefon doar când ai nevoie de mine?) Da...

Marius se apropiase de ea. O îmbrățișase ușor și o sărută pe frunte. Îi șoptise numele printre firele de păr prea scurte pentru a putea fi prinse în coadă. Nimeni nu mai spunea „Isabela” atât de simplu și atât de scump.

Recunoștea... Era superb și ținea la el. El fusese cel care o învățase să mintă atât de ușor și să zâmbească atunci când Ruxandra îi spunea că el sărută atât de bine. Nu știa când el minte, dar știa că nu mai credea în nimic, deși spunea lucruri atât de frumoase.

O sărută lung, în timp ce gândurile ei zburau la lucruri prea frumoase. Nu putea să-și imagineze o ieșire în doi cu el. Știa că dacă vreuna dintre prietenele ei ar fi aflat că ei doi vorbesc, toate prietenii s-ar fi stricat, iar el nu-și putea permite asta. El nu putea să renunțe la toate fetele pe care le cunoștea doar pentru ea. El era superb, iar un suflet superb cere rezistență și indiferență. „Dacă aș spune că mă întâlnesc cu el, ar spune că sunt o mincinoasă. Ar nega în fața mea.”

– Tu ești foarte, foarte frumoasă! îi spuse privind-o în ochii negri. Nu am mai spus nimănui asta. Anei îi spun că e drăguță, simpatică, dar ție îți spun adevărul: ești foarte frumoasă!

„Cât de mare e diferența dintre foarte frumoasă și cea mai frumoasă...”

– Ana începe să mă enerveze...

„Dar tot te întâlnești cu ea...”

– Are pretenții... Îmi place de tine, pentru că nu pui întrebări și dacă te-am supărat vreodată, îmi cer scuze.

– Nu m-ai supărat cu nimic! (Nici nu ai avea cu ce... Ai uitat că suntem doar amici? Fără implicare, fără gelozii.)

Își luase rămas bun de la el după două ore de povești și sărutări pierdute în noapte. Pășea pe drumul spre casă mai greu ca niciodată. Auzise cum îi vibra telefonul aruncat pe scaunul din față. De câte ori, oare, îl sunase ea, iar el era cu altă față și ignorase apelurile? Știa că nu face bine ceea ce face. Își mințea prietena cea mai bună, se mințea pe ea, pentru că se credea adorată de el, îl mințea pe el, pentru că îl făcea să creadă că nu-i pasă și că găsise, într-un final, o fată care nu voia implicări emoționale de slabă calitate. Totul era o minciună.

Însă nu putea să-și ia la revedere de la el. Era ceva prea greu pentru sufletul ei deja spart în mii de bucăți. Își amintea de primele clipe petrecute cu el, de primul sărut, de primele minciuni. Era totul atât de îndepărtat. „Chiar ținusem la el... Chiar țin la el și acum... Sau îl iubesc?”

Trecuseră doi ani de când își spuse că nu are niciun rost să se spele iar și iar în aceeași apă murdară cu visuri și dorințe spulberate, însă nu făcuse decât să-și închidă pe jumătate

sufletul în fața deciziilor indiferente pe care el le lua. Poate îl iubise sau poate doar ținuse foarte mult la el, însă își dăduse seama că lucrurile dintre ei doi nu constituiau o relație. Nu ai o relație cu o persoană doar pentru trupul ei, nu cauți o persoană doar pentru întâlniri, nu te întâlnești cu o persoană doar pentru a fi sigur că ai pe cineva atunci când altcineva te va părăsi. Pur și simplu, nu.

„Of, poate într-o zi voi învăța să fiu eu, cea care îmi doresc să fiu. Poate într-o zi îi voi spune că plec și chiar dacă va zâmbi la fel de senin, eu voi ști că roata se va întoarce. Și nu vreau să se întoarcă împotriva lui, vreau doar să se întoarcă o dată și pentru sufletul meu... Vreau să simt adevărul o dată. Nu vreau iubire. Vreau adevăr. Dar cum pot să-mi doresc eu adevăr, dacă tot ce las în urma mea sunt minciuni arse de nesimțire? Poate viața mea este așa pentru că sufletul meu e prea putred de minciună ca să primească altceva...”

O lacrimă îi curse din ochiul negru, spulberând rimelul întunecat. Simțea cum lacrimi fierbinți îi spălau obrazul tânăr, simțea cum sufletul mai primește încă o lovitură. Își șterse repede chipul cu mâneca hanoracului vișiniu. „Plâng pentru ultima dată. E ultima dată!” își spuse, grăbindu-se spre patul mototolit care era prea rece pentru rănilor ei fierbinți, prea rece pentru focul minciunilor aprins în trupul ei mic.

A doua zi Ruxandra, venise în vizită. Îi povestise Isabelei despre întâlnirea cu Marius ce avusese loc cu două seri înainte, chiar de ziua ei. Îi dăruise un buchet de 17 trandafiri roșii după ce se distraseră într-un club din oraș. Ruxandrei îi plăcea mult de Marius și credea cu adevărat că el avea de gând să-i propună să fie împreună. Îl considera un bun prieten și cel mai mult o impresiona sinceritatea pe care o avea față de ea. Isabela râse, dar nu-i spuse nimic. Știa că nu era sincer cu Ruxandra, așa cum nu era sincer nici cu ea. El nu era sincer cu nimeni. Probabil aceasta era cea mai mare calitate a lui, ceea ce îl făcea superb.

Isabela se mai întâlnise o singură dată cu el. Era la fel cum era de obicei. Se prefăcea că totul este bine și că nu minte pe nimeni. Și poate chiar așa era... Poate el chiar se simțea bine să știe că multe fete îl plac și că poate ieși cu ele în același timp, fără relații. Pentru el era normal să spună aceleași lucruri mai multor fete. Îi cunoștea prea bine strategia și o durea atât de tare. O durea atât de tare că nu era potrivită pentru el, că rămânea mereu o amintire a nopții pentru el, o simplă amintire târzie.

După ceva timp de la ultima lor întâlnire, Marius nu mai răspunse la telefon și nici la mesajele pe care Isabela i le trimise, așa cum făcea de obicei. Așteptase o seară întreagă cu ochii pe geam, pentru a vedea dacă trece cu mașina pe drum, pentru a ști dacă el este bine sau dacă mai trăiește. Îl văzuse abia după trei zile cu o fată, timp în care nu mai vorbise deloc cu el.

Simțise aceeași piatră grea care apăsa grav sufletul ei deja spart în mii de cioburi de durere. Își amintea perfect momentul în fiecare noapte înainte de a adormi... Mașina neagră era parcată în centrul satului, el îi zâmbea atât de dulce, la fel cum îi zâmbise și ei odată. Ea era frumoasă și simplă și îl privea de parcă nu mai văzuse un băiat mai frumos niciodată. Și Isabela îi cunoștea atât de bine frumusețea demonică... Își întoarse capul pentru câteva secunde și îl privi în ochi. Era departe, însă îi simțise apășarea fierbinte a privirii de smarald, apășarea amintirilor unor nopți vechi...

O sunase a doua zi dimineață, dar ea nu mai răspunsese. Îi trimisese mesaje dulci, minciunile lui frumoase, dar Isabela știa că dacă voia să sfârșească acea minciună trebuia să o facă în acele momente. Îl ignorase, la fel cum el făcuse cu ea.

Se întâlni într-o după-amiază ploioasă de început de mai în restaurantul din sat cu prietenele ei. Se așezase la masa lor mare de lângă ușă și începu să povestească cu fetele, în timp ce zeci de amintiri cu el îi inundau mintea și sufletul. Nopțile reci în care luna plină lumina bancheta din spate a mașinii negre, nopți fără stele, în care întunericul le șoptea povești uitate, nopțile lor...

– Mi-a fost dor de voi, fetelor! spuse Camelia, roșcata cu ochii verzi.

– Ce-ai mai făcut, Ruxandra? întrebă Andra.

– Mai nimic...

– Cum mai e cu Marius? se interesă Alexandra.

– E din ce în ce mai bine.

– I-a dat flori! interveni Isabela.

„Chiar îmi lipsește. Da, chiar îmi lipsește zâmbetul lui!” gândi ea, regretând că renunțase așa ușor. „Dar trebuia...”

– E clar, deliberă Camelia zâmbitoare. Poate ne plimbi și pe noi o dată cu mașina aia...

– Încă nu e nimic sigur, le liniști Ana, însă cred că sunt șanse.

– Eu cred că e sigur, spuse Isabela ironică, deși știa că niciuna dintre fete nu va observa tonul amuzat.

– Atunci, trebuie! insistă Alexandra.

După câteva minute bune de povești, ușa restaurantului se deschise zgomotos. Marius împreună cu doi prieteni ai săi intraseră. Isabela închise ochii pentru un moment. Ar fi vrut să se poată teleporta acasă, nu-l mai văzuse de prea mult timp, îl evitase de prea multe ori, îi șterse de prea multe ori numărul de telefon, deși îl știa pe de rost. Însă își păstră zâmbetul simplu și indiferent și își propuse să se comporte așa cum el o învățase.

El salută toate fetele pe rând, sărutându-le pe față și se așeză pe scaunul din fața Isabellei. „Este atât de frumos! Și încă îl iubesc. Încă îl iubesc, deși nu voisem asta niciodată!” își spuse, mirosindu-i parfumul

scump. El făcea glume și povestea împreună cu ceilalți, ea rămase tăcută în colțul ei de masă, în fața paharului cu ceai rece.

– Isabela, mi-a fost dor de tine, spuse el din senin, zâmbindu-i șiret.

– Avea de ce să-ți fie dor? întrebă ea ironic.

– Nu avea, ai dreptate, răspuse râzând.

Isabela râse și ea, privindu-i zâmbetul superb. Era frumos și nu putea să ignore asta și cu atât mai puțin imaginile care-i reveneau în minte de fiecare dată când el spunea ceva. Era ironic și încerca să o rănească cu asta, însă el nu știa că o rănise doar cu simplul fapt că intrase în restaurant și se așezase la masa lor.

O privea din când în când și chiar dacă o privea mai puțin de cinci secunde, putea să simtă cum fiecare particulă din corpul ei era analizată de ochii lui. Se pricepea să o facă să se simtă incomod și părea că îi citise gândurile. Se trezise din visare când telefonul albastru sună insistent. Ieșise pe hol, era o colegă de școală.

Marius ieșise după două minute și el. Îi luă telefonul albastru și închise apelul. O privi în ochi, păzind cu atenție ușa închisă a sălii.

– De ce faci asta? o întrebă, încercând să-i pună mâna pe față.

– De ce faci tu asta? Nu te credeam în stare să ieși după o fată...

Unde ți-e orgoliul mult lăudat? îl întrebă cu dispreț, îndepărtându-se de el.

– Termină cu vorbele astea! De ce nu ai răspuns la telefon când te-am sunat?

– Când am văzut că pentru tine am fost doar o joacă, am decis că e mai bine să pun punct...

– Credeam că suntem prieteni...

– Credeai, dar nu am fost niciodată.

– Sunt patru ani, Isabela... Crezi că eu chiar nu țin la tine?

„Nu-mi mai rosti numele așa! Nu o mai face!” gândi, în timp ce o lacrimă rece încerca să-i alunge indiferența din suflet.

– Au fost patru ani, Marius. Patru ani în care ți-a fost rușine de mine, rușine de ceea ce era între noi. Altceva nu pot să cred.

– Dacă îmi era rușine, nu mă mai întâlneam cu tine deloc.

– Nu mai spune ceea ce nu crezi!

– Ssst! Mai încet puțin.

– Eram sigură că tot îți va păsa de ce cred alții, spuse râzând. E gata, Marius. Te iubesc pe tine și m-am săturat să mă prefac că totul este bine și că nu-mi pasă. M-am săturat de indiferența ta și de felul superficial cu care privești totul. Nu mai vreau să mă trezesc dimineață și să sper la un mesaj frumos, vreau să mă trezesc și să-l citesc!

– Nu sunt pregătit pentru o relație.

– Nici nu ți-am cerut asta. Nu ți-am cerut niciodată nimic... îi spuse, întorcându-se în sala gălăgioasă.

Își înghiți sentimentele din nou și se așează la locul ei. Primise după câteva minute un mesaj. „Te aștept în mașină. Nu mă interesează ei, vreau să vii!”

Blocase ușor telefonul și se ridică de la masă. Ceilalți credeau că merge să vorbească la telefon. Coborî ușor scările restaurantului și se îndreptă spre mașina neagră, parcată lângă gardul de lemn. Urcase tăcută în spate, așteptând un cuvânt. Însă el pornise cu viteză pe drumul pietros de munte, spre un loc pe care Isabela nu-l cunoștea.

Oprise în fața unei case părăsite de pe vârful unui deal, privind înainte. O melodie lentă se lipea strâns de pielea pătată cu păcate a scaunelor mașinii. Isabela aștepta un zâmbet, aștepta o vorbă.

– Nu știu de ce fac asta... spuse el, începând să plângă cu lacrimi mari.

Plângea. Și pentru prima dată îl văzuse plângând. Nu credea că avea să-l vadă vreodată îngenunchat, mort sufletește, distrus... Nu credea că avea să-l vadă vreodată sincer. Își ștergea lacrimile-i străine cu tricoul alb, larg și nu spunea nimic. Plângea cu capul în mâinile lui mari, cu gândurile trântite pe parbrizul murdar al mașinii și nu scotea niciun sunet.

Isabela nu știa de ce el face asta. Nu înțelegea rostul acelei scenete tragice, nu înțelegea de ce el riscase, de ce o chemase când toți erau de față. Nu înțelegea nimic.

El se oprise din plâns după câteva minute. Ieși din mașină și trânti portiera mai tare ca niciodată. Se așează pe capota spălată de stropii reci ai ploii. Coborî și ea, așezându-se lângă el.

– Nu știu de ce fac asta... repetase, evitându-i privirea. Nu știu de ce...

– Dar de ce ai făcut ceea ce ai făcut?

– Nu mă aștept să înțelegi...

– Dar vreau să-mi spui!

– Ești cea mai frumoasă, Isabela!

„Câtă diferență e între cea mai frumoasă și foarte frumoasă! Și câtă diferență este între ziua de azi și nopțile naive”, își zise ea, zâmbind. „Aș vrea să fie adevărat, Marius... Dar nu te mai cred, nu mai vreau, nu mai pot.”

Îl cuprinse cu brațele ei mici și fine și îl sărută pe frunte, așa cum el făcuse în nopțile reci. El se lăsă îmbrățișat, sărutându-i brațele de porțelan.

„Aș vrea să-ți spun că țin la tine... Of, cât aș vrea, însă acum mi-e frică... Mi-e frică de ceea ce poți face cu cuvintele mele!”

– Mi-a fost dor de tine în tot acest timp. Ești prietena mea cea mai bună, mi-a fost frică să nu te pierd...

„Dar m-ai pierdut... Eram prietena ta cea mai bună, acum sunt doar o străină care nu mai crede în vorbele necunoscuților.”

Plânse prea mult din cauza lui pentru a mai accepta zâmbete false și oftase de prea multe ori în fața geamului aburit, pentru a mai respira vreodată parfumul minciunilor.

– Vreau să fii a mea! îi spuse, îmbrățișând-o.

Însă ea se ridicase de pe capotă și intrase în mașină, zâmbind șiret. Simțea că tot ce spune el e adevărat, dar nu mai putea să pună virgulă acolo unde punctul își făcuse deja apariția, nu mai voia să sară în aceeași baltă noroioasă care aproape se uscaseră sub razele unui soare târziu. Simțea că el știe că ea nu mai credea în cuvintele lui. Lacrimile lui fuseseră adevărate, însă trecutul indiferent era prea strâns de sufletul ei transparent, pentru a-l lăsa să mai plece o dată pe calea păcatelor, pe aleea părăsită a durerii.

Mașina neagră porni pe drumul strâmt de munte. Isabela nu-i spusese nimic tot drumul, îl privea. El îi spunea că îi pare rău pentru toate zilele în care se întâlnise cu alte fete. Îi promisese că avea să fie prima și ultima greșeală și o voia înapoi, voia să fie din nou a lui.

După câteva minute, mașina neagră oprise sub copacii bătrâni, pe ulița murdară. Isabela îi privea chipul frumos, temându-se de clipa când avea să-i spună că ea nu mai voia nimic.

„Îl iubesc, dar trebuie să renunț. Nu mai vreau să-i suport deciziile și să-i înghit greșelile. Nu am încercat niciodată să-i spun nimic, nu i-am reproșat niciodată nimic, credeam că își va da seama mai repede. Acum îi zâmbesc dulce pentru că este primul băiat pe care l-am iubit și pentru că el va rămâne cel mai frumos, indiferent de timp și de lume, însă trebuie să se termine. Nu mai vreau secrete și minciuni. Vreau o perioadă de liniște sufletească, o perioadă în care să-l salut când îl văd pe drum cu altă față și să-mi spun că a trecut și că împreună cu el am avut parte de cele mai frumoase clipe.”

– Am plecat, Marius! îi spuse, sărutându-l pentru ultima dată.

Niciodată buzele lui nu fuseseră mai aproape și niciodată mâna lui prea mare nu o strânsese mai aproape de trupul lui perfect. Ar fi vrut să rămână, să-l strângă mereu în brațe și să-i sărute tatuajul atât de cunoscut. Ar fi vrut să rămână a lui și să-i atingă cercelul din ureche de fiecare dată când s-ar fi văzut, însă sufletul nu o mai lăsa.

– Ești sigură? îi auzi vocea groasă, superbă.

Îl auzi mai clar și mai dur ca niciodată. Nu-i răspunse. Deschise portiera și ieși în noroiul uliței, mângâiat de razele târzii ale unui soare bolnav de după o ploaie amară. Pășii înainte spre casa ei, spre parfumurile și cremele deja irosite. Nu întoarse privirea, nu voia să regrete nimic.

PETRIA PAUL GEORGE

Colegiul „Henri Coandă”, Bacău

Prof. coord. Cupaş Carmen Nicoleta

Veninul patimii

Se spune că, de omul n-ar iubi, n-ar mai exista fericirea de o viață pe care mulți o au, și mai mulți o vor avea. Adevărate sunt aceste cuvinte, când vin din gura unuia ce nu a pățimit vreodată, pentru că iubirea nu se înțelege bine cu patima. Așa a pornit și povestea pe care doresc a v-o spune.

Curând, în preajma Paștilor, în Sâghica, un sătuc uitat de lume în inima Moldovei, oameni care mai de care, gospodari sau nu, începeau a-și deretica ogrăzile, fiecare după putere și știință, că așa e obiceiul românesc. Numai un om, fără de care toate lucrurile ar fi orânduite corect în sat, nu se obosește a văruii pomii, a întări gardul, a spăla ferestrele, ci șade fără de rost la cârciuma satului, privind pe cei ce urcă la deal, pe cei ce coboară la vale, comentând, în sinea lui, lipsa de hârmicie a altora.

Acesta era Titi Piciorlung, un om de nimic, dar cu pretenții mari, ai cărui ochi nu scăpau nici cămașa boțită a cârciumarului, nici ciorapul găurit al învățătorului. Sâghienii nu se puteau feri de ochii ageri ai Lunganului, căci așa îl strigau sătenii, om care nu era lung de-a binelea, așa cum îi spunea numele, ci rămăsese cu un picior mai scurt de la un accident din tinerețe. Anii trecuseră peste Lungan, fața lui nu mai arăta bunătatea dinainte, ochii îi erau adânciți, buzele crăpate, picioarele schilodite, de parcă toate relele ar fi trecut peste el.

Titi a fost și el om gospodar și dârz în tinerețe, dar toate acestea s-au dus odată cu patima băuturii, pe care o căpătase încă de pe la treizeci de ani. Toată dezordinea din viața Lunganului s-a pornit odată cu moartea nevestei, care s-a aruncat în fântâna curții de frica lui și de amarul vieții, după cum spunea el. Multă lume din sat spunea că el ar fi bătut-o până la moarte și ar fi aruncat-o în fântână, deoarece o prinsese în fapte, nu tocmai creștinești, cu preotul satului, care era știut printre săteni pentru marea sa iubire de aproape.

Așa a rămas Titi cu doi copii, Nuțu și Costică, copii fără mamă, lăsați în voia lor și în paza Domnului, pentru că Lunganul nu prea obișnuia să dea pe acasă, ci o privea din fața cârciumii. Bordeiul, care numai a casă nu arăta, se afla în vârful dealului, lăsându-i cale să pândească în toate curțile satului. Uite așa treceau zilele ologului, fără să dea înainte, dar nici înapoi.

Toate acestea urmau să fie deranjate de pătrunderea lui Dumnezeu în viața Lunganului. Căci și Dumnezeu are milă și nu lasă omul să se scufunde în pierzanie încă din timpul acestei vieți, ci îl mai trage la suprafață, din când în când, în diferite feluri. Speranța Lunganului venea din niște ochi iubitori, ai Anei, o femeie simplă, ce umbla mereu acoperită de un batic negru, de parcă ținea o jelanie continuă. Jelanie era în viața Anei, căci bărbatu-său murise cu trei-patru ani în urmă, lovit de cal în vârful frunții. De atunci, Ana căpătase mare frică de Dumnezeu, nu îndrăznea nicicum să iasă din voia Lui.

Gândurile Anei se opriră de mult la Titi, căci îl vedea om bun în adâncul sufletului și știa că băutura era o pătură care-i ascundea blândețea. Știa Ana să caute omenia acolo unde era ascunsă mai bine și știa că prin întoarcerea lui Titi la fața Domnului, avea să capete un om cum rar se găsește.

Toată ziua se plimbase Ana, ba la deal, ba la vale, și greu își făcuse curaj să intre în vorbă cu Titi, ai cărui ochi nu erau nicicum mișcați de frumusețea femeii, ci priveau în gol, așteptând trecerea timpului.

Astfel se opri Ana în fața Lunganului în cele din urmă, căutând vorbă cu acesta:

– Tu nu obișnuiești a te pregăti de Sfintele Paști?

– Obișnuiam și eu, când aveam o nevastă. Acum, că s-a dus, nu mi-o-i găti casa doar de dragul ochilor mei.

– De dragul Domnului, căci lenevia e păcat mare.

– Domnul tău și-a întors fața de la chipul meu de mulți ani, iar eu n-o-i striga la el să se întoarcă.

Titi o citise pe femeie încă din primele vorbe, căci om prost nu era. Multe îi spusese Ana, dar toate treceau pe lângă urechile Lunganului, ca o adiere de vară. Tot aștepta Titi ca Ana să își desfacă sufletul în fața lui, simțise că vorba pe care o purta cu el avea altă socoteală decât pierderea de vreme.

Ana nu era nici ea o femeie oarbă, dar frica de Dumnezeu nu o lăsa să-i zică Lunganului vorba dreaptă, încerca mai degrabă a-l lua pe ocolite.

– Tu ai nevoie de mână de femeie în casa ta, omule, iar eu simt că pot face om bun și drept din tine și nu mint când spun că de mult timp am prins drag de tine, căci ochii tăi ascund o blândețe ce nu des se găsește.

Lunganul amuți la auzul acestor vorbe, îi era și lui dragă femeia, dar cum să aducă el chip de femeie în fața copiilor?!

– Tu mergi de-ți fă treburile, Ană, iar eu m-o-i gândi la cele ce mi-ai spus, căci am și eu drag de tine și nu mi-ar prinde rău femeie la casa mea.

Se tot gândi Lunganul ce-or zice copiii, cum s-or înțelege cu fata Anei, căci ghinionul a făcut ca și Ana să rămână cu o fată după moartea soțului. Toate aceste gânduri îi trecură lui Titi, căci se plictisise și el de viața asta de nimic și simțea că Ana avea să îi schimbe soarta. Astfel că numai ce se înserase și Lunganul o primi pe femeie la casa sa, îl apucase neliniștea ca nu cumva femeia să se răzgândească. Ana fu fericită căci prinsese dor de bărbat și îi era urât singură cu fata în casa rămasă de la soț.

Cum intrară Ana și Ilinca în casa omului, ochii tuturor se ațintiseră la fată mai mult decât la mamă, care era ba mai frumoasă, ba mai isteată pe zi ce trecea. Nuțu, băiatul ăl mai mare, prinsese foc de Ilinca încă din prima privire, dar știa că de-acum or fi frați vitregi, iar socoteală de așa ceva nu mai era. Costică o plăcu și el pe fată, căci era frumoasă, dar dragul lui nu era ca al lui Nuțu, căci el era încă mic și nu știa de dragoste, se bucura la gândul că de-acum are cu cine să se mai joace prin bătătură.

În seara aceea, Ana și Titi stătură de vorbă până târziu, iar Ana se gândi să îl aducă pe Titi la biserică, deoarece preotul avea nevoie de un clopotar. Prea se săturase dascălul să fugă din biserică la tras clopotele și invers. Însă Titi prinsese ură de preoți, chiar dacă cel prins în fapt fugise de frica sa, iar acum el nu mai putea suporta ochi de popă. A reușit Ana cu duioșia-i să îl convingă în cele din urmă, dar inima tot aprinsă îi stătea lui Titi la gândul că va vedea față de popă în fiecare zi.

A doua zi, toate erau aranjate, Ana și Titi la biserică, pentru că intrară în săptămâna patimilor, iar biserica trebuia și ea gospodărită. Copiii aveau să rămână acasă pentru a mai potrivi ce se mai putea, pentru sărbătoarea cea mare.

Iaca, mare fu bucuria lui Nuțu când auzi ca rămâne singur cu fata, abia prinsese și el mustăcioară și începuse să îi placă chipul fetei. Luând-o drept, și Ilinca avea plăcere la vederea băiatului, căci nici el nu era urât și îl mai văzuse pe la horele din sat cum învățea femeii în toată firea cu mare pricepere. Nuțu își făcu inimă și o luă de braț, spunându-i:

– Ce faci, surioară?

– Mă uit, frățioare, la casa asta, că tare greu mi-e să încep de undeva.

– A fost frumoasă odată casa asta, pe vremea când mama îl mai urnea pe tătuca din loc, că tare e gospodar când are femeie în spate. De-aia mare mi-e bucuria că ați venit la noi, nu credeam să-l mai văd pe tata ieșind pe poartă și luând altă cale decât pe cea a cârciumii.

– Și eu mă bucur, că mă prinsese frica să mai rămân în casa aia de la marginea satului. Mama toată ziua e la biserică, iar eu singură, acolo, nu mă simțeam prea bine.

– O să-ți treacă urâtul acum. În casa noastră e mereu cineva care să scoată locul ăsta din tăcere.

Din vorbă în vorbă, tinerii prinseseră drag unul de altul, căci niciunul nu mai avusese parte de vorbă serioasă cu altul decât părintele lor, iară neștiința îi ducea pe un drum greșit. Toată ziua, Ana și cu Titi erau la biserică, Nuțu și Ilinca peticeau casa, iar Costică mai fugea prin sat să caute joacă.

Așa rămâneau cei doi singuri și dragul le creștea mai tare, dar ei nu-și dădeau seama că asta nu e iubire de frate, Nuțu o tot pupa pe obrazii roșii pe față, care mult se alinta la atingerile băiatului. Nimeni nu putea vedea că între cei doi nu era altceva decât focul primei iubiri, foc ce nu le lăsa copiilor loc de a-nțelege.

Pe zi ce trecea se apropiau cei doi, acum nu se mai pupau gingaș, ci se țineau de mână și se sărutau arzător în spatele casei, sub ascunzișul salciei, ce se apleca spre ei gonindu-i parcă de acolo. Cei doi își dădură seama că dragostea lor nu e ceea ce credeau, dar nu le păsa, se iubeau cu patimă, orbiți parcă fiind de o dragoste cum numai o dată poți simți.

Treceau zilele patimilor Domnului, se aropia Vinerea Mare, iar cei doi îndrăgostiți începură a ticlui un plan, mult mai vroiau să stea o seară singuri, în ascunzișul întunericului. Lucrul ăsta nu fu greu de aranjat, nimeni nu îndrăznea a gândi că cei doi frați nu se iubesc tocmai frățeste.

În seara Prohodului, Ana și Titi îl luară la biserică doar pe cel mic. Ilinca și Nuțu au spus că sunt obosiți și că pe ei îi va cuprinde somnul la slujbă, așa că rămăseseră acasă. Nuțu și Ilinca nu erau nicidecum obosiți, ci ei voiau să rămână singuri, în veghea nopții.

După ce rămăseseră doar ei doi, începură a se dezmiarda unul pe altul, încercând fiecare să-și arate iubirea cât mai mult. Întâmplarea nu se putea isprăvi aici, Nuțu trase cu ochiul la cei doi părinți și văzu lucruri pe care niciun copil nu ar trebui să le vadă, așa că începu a dezbrăca fata, iar păcatul fuse făcut.

– Ilincă, eu te iubesc pe tine, iar dacă părinții noștri nu ne-or lăsa în pace, sunt gata să fug cu tine chiar și mâine.

– Tare-mi ești drag, Nuțule, dar noi suntem frați, buni sau nu, tot frați rămânem, iar eu simt că nu e bine ce facem.

– Cât timp nu suntem de-un sânge, eu nu simt că greșesc cu nimica, le-om spune că ne iubim și nu-mi pasă de-or înțelege ori ba.

Păcatul copiilor rămânea neștiut, dacă pe Costică nu l-ar fi apucat somnul, trăgându-i pe cei doi părinți acasă mai repede decât ar fi trebuit, sărind peste predica lungă pe care preotul o ținea la sfârșitul fiecărei slujbe. Iar cum nu este adunare de oameni fără beție, pe Titi îl prinseseră din urmă cele două butelcuțe cu vin pe care le isprăviseră, căci nu se numește sat moldovenesc, de cârciuma nu s-ar oglindi în ferestrele bisericii de peste drum.

Titi striga mai din urmă pe nevastă-sa să îl aștepte, însă Anei nu îi plăcea nicidecum purtarea pe care o avea bărbatu-său în vreme de beție. Ana, hai cu băiatul de mâna, mai repede și mai repede, Titi, hop prin pietroaiele ce parcă se adunau toate dinaintea lui.

Iaca numai cum intrară pe ușă, și cei doi rămăseseră înspăimântați. Lunganul își frecă de vreo două ori ochii, cu mâinile bătătorite de frânghia clopotniței, căci vederea nu-l mai ajuta, și imediat sare orbește asupra băiatului, lovindu-l în neștiință. Lovea Titi la băiat, dar în beția sa, nu multe lovituri mai ajungeau la fața lui, așa că, într-un moment, acesta îl împinse pe olog și fugi afară.

– Eu te-am făcut, eu te omor, neobrăzatele! strigă Lunganul, ieșind după băiat, care fugise în grădină.

Numai rușinea l-a oprit pe tânăr să fugă de acasă. Gol pușcă, nu avea ce cale apuca. Titi începu a-l alerga prin grădină, dar cum Nuțu era tânăr și sprinten, iar Titi, olog și beat, nici vorbă de a-l prinde. În acea noapte, Dumnezeu și-a luat mâna de pe Lungan, căci arătase batjocură, iar în fuga sa oarbă, ologul se împiedicase și căzuse, cum numai ghinionul a făcut, cu gâtul într-o sapă cu care Costică se jucase de dimineață prin grădină.

Ana rămăsese împietrită în pragul ușii, privind la corpul din care curgeau șiroaie de sânge. Degeaba au încercat ei să îi oprească sângerarea, moartea s-a abătut asupra lui încă din momentul în care a înghițit primul pahar. Om blând și bun era Titi atunci când nu punea băutura în gură, și-a iubit familia mult, dar patima îl făcuse neom.

Mult a mai fost plâns Lunganul de către ai săi, chiar și săghienii simțeau lipsa gurii ce le pricinuia rușine. Ana nu i-a putut lăsa singuri pe copiii Lunganului, ci a rămas în casa lui, de unde nimeni nu avea cum să o alunge. I-a lăsat pe cei doi copii să își petreacă dragostea, căci și ei îi era drag să îi vadă cât de mult se iubesc, iar moartea Lunganului nu era din vina lor, ci băutura l-a împins în mormânt și mulți alții vor mai fi împinși de ea.

JURNALUL SINGURĂȚĂȚII DIN DOI

În bezna singurătății

Încep să scriu lucruri de acum, de altădată și de nicăieri, așa cum îmi vin sub condei, pentru că el este singurul care poate gândi și mai poate simți din întreaga mea ființă.

E târziu. Luna de rubin însângerează cerul, plopii și camera mea, părăsită de tine... de mine... și aștept. Aștept, dar nici nu știu ce mai aștept.

Gândurile mi se izbesc sălbatic de pereții aștia, care mă agită, mă terorizează prin simpla prezență. Simt ca m-am pierdut. Încerc să mă caut, dar e atât de greu când sunt încuiată în camera asta. Ușa este deschisă și aș putea ieși oricând, dar camera asta nu mai este de mult o simplă cameră. E un adversar strategic, mă încuie în propriile mele coșmaruri și mă lasă să mă lupt cu ele, chiar dacă forțele mele nu mai pot fi numite de mult forțe.

E noapte, o noapte vulgară, ce mă privește fără discreție. S-a așezat comod pe fiecare obiect din camera asta. Sufletul meu ține și el greutatea aceasta a nopții, care tocmai s-a așezat peste el. Se sufocă. Nu vrea să se complacă în întunericul de pe obiectele lașe. Se zbate în mine și mă roagă cu milioane de țipete să aprind lumânarea de pe masă.

Mă simt ca o trădătoare. Mi-am trădat propriul suflet. Acum nu mai sunt eu, sunt doar o ostatică lașă a unei nopți jalnice. Îmi sprijin capul pe mâinile lungi, pe degetele subțiri, devenite perfecte sub infernul nocturn. Nu mă pot mișca. Mă simt ca într-o închisoare fără gratii. Ba nu... gratiile există, doar că s-au transformat în acești patru pereți. Oare de ce camera asta nu-și arată gratiile sau patul mizerabil pe care stă un om? Vrea să mă sfideze prin acest aspect monoton, de unde ai impresia că poți scăpa oricum. Ușa, ușor deschisă, mă privește cu un rânjet sfidător, mă provoacă să merg într-acolo, ca apoi să mi se închidă în față. Sau poate că sunt doar coșmarurile mele, în care m-a încuiat noaptea de când tu ai plecat și ai uitat ușa întredeschisă. Mă plimb prin cameră. Mă simt atât de curajoasă că pot face asta. Simt că mă urmărești. Simt cum te apropii de mine, cum îți strecori mâinile prin părul meu lung...

Nu mai gândesc. Doar condeiul ăsta vechi mai gândește. Noaptea a făcut ca niște adevărate coșmaruri să se amestece cu unele dintre cele mai frumoase vise. Vreau să ies din mintea mea agitată. Vreau doar liniștea de care nu am parte.

E iarnă, o noapte de iarnă în care ninge cu propriile-mi soapte, ce tulbură oceanul limpede... care am fost eu. Aud cum mă strigi de afară. Glasul tău se aude ca un concert de pian prin zăpezile cristaline. Mă privesc în oglindă. Nu știu de ce o fac tocmai acum în lumina asta inexistentă, ușor roșiatică. Îmi zăresc tenul rece... și atât. Nu știu dacă încă mai sunt om sau poate că nici nu am fost vreodată. Nu știu ce sunt și de fapt nici nu știu de ce îmi doresc să știu asta.

Trupul meu s-a liniștit. Gândurile însă, îmi sunt amare. Luna înroșește întregul cer în vâlvătai de foc, iar eu privesc cum îmi arde parcă degetele subțiri și condeiul din mână. Acum nimic nu poate crea din nou pe expresia mea un zâmbet, așa cum nimic nu-mi poate crea lacrimi. Sunt doar un trup inexpressiv. Doar gândul la tine mai stârnește un gest nevăzut aproape nici chiar de mine. Mi-e dor de tine ca de propria-mi copilărie.

Sunt încă la fereastră. Ascult glasul tău, sunetele tale care apasă violent pe clapele unui pian, formând acest genial concert ce-mi vuieste în sufletul încătușat de întuneric. Mă simt singură. Cândva credeam că e minunat să mă simt singură. N-am crezut vreodată cât de agresivă poate fi singurătatea. De aceea sunt acum un spectator umil al concertului tău de pian, al propriei tale vieți pe care o privesc de pe fereastră, chiar dacă tu ești departe.

Tăcerea asta din jur e așa de violentă! Am nevoie de liniștea ochilor tăi negri, despre care credeam că sunt veșnic negri. M-am înșelat, ei au luat foc la fel ca și noaptea. Gândurile îmi fug departe. Le caută încă pe ale tale... și noi care spuneam că iubirea-i eternă... Timpul a încetat de mult să mai curgă prin clepsidra pe care o agit acum fără efect. Doar nisipul mai curge. Timpul mă privește palid, vrea să vadă cum sufăr. Îi place și parcă ar vrea să stea o veșnicie. Mereu mi-am dorit ca timpul să stea în loc. Credeam că asta mă va face veșnic fericită, dar acum, când timpul a încetat să mai alerge spre viitor, sunt la fel cu eram și ieri... fără tine. Dar cât timp voi rămâne așa? Nu mai aștept aproape nimic sau poate că doar liniștea. Așteptarea e dureroasă. E cumplit când știi că ești îngropat în singurătate și că nu poți să aștepti ca timpul să curgă, pentru că el s-a plictisit să mai facă asta. E cumplit să știi că nu mai ai ce să aștepti. Eu îmi focalizez așteptarea pe liniște, chiar dacă sunt conștientă că nu o pot obține, cel puțin acum. Dar când mă gândesc că acest

„acum” va dura o veșnicie, realizez că nu mai am nimic de așteptat. Minteaa mea e o geantă cu un fermoar strâns tare, aproape rupt de gândurile mele violente. Sufletul meu este pe alocuri rănit, dar în ansamblu este... doar gol.

Mă îndrept către pat. Pare că el ar putea să îmi ofere liniște sau măcar așa sper. O liniște surdă îmi inundă mintea și îmi îneacă toate gândurile. Șoaptele tale devenite un concert nebun de pian au luat sfârșit. Mă simt în continuare singură, însă sunt liniștită. Se pare că timpul s-a săturat să dezlege hieroglifele din mintea mea și s-a hotărât să-mi ofere liniștea pe care o așteptam fără speranță.

Iubirea este doar un simplu foc, două lemne ce ard împreună. Cerul a încetat și el să mai ardă odată cu luna, pentru că e aproape dimineață. Cad în genunchi lângă focul ce moare, care-mi lasă în palme o caldă cenușă... și cerul a fum și-a păcate miroase. (...)

RĂILEANU SIMINA-ANDREEA

Colegiul Național „Nicolae Grigorescu”, Câmpina, Prahova

Prof. coord. Merca Oana

Alegerea

Existau în jurul meu tot felul de întrebări, unele puse de mine, altele puse de altcineva, altceva. Aceste întrebări se materializau și erau uneori singurele care mă scoteau din somnul meu fără vise și fără odihnă.

Cine eram eu? Ce anume eram eu și unde mă aflam erau întrebările puse în mod constant de mine și la care eu nu eram în stare să răspund. Unii dintre cei care erau lângă mine au aflat răspunsul și întrebările lor erau deja mai avansate: „De ce sunt aici?”, „A fost totul o minciună?”, „Când o să se termine?”, însă nu și eu și cei nou-veniți care nu aveau întrebări, ci se plimbau fără noimă și fără scop cu speranța de a înțelege vorbele pe care le-au auzit, când au ajuns prima dată aici.

Aceste vorbe le-am auzit și eu, încă de când am „pășit” în această lume: „Nu veți fi ajutați de nimeni, nu veți ști nimic, doar căutați”, aceste vorbe mi-au întrerupt șirul gândirii, o gândire care știa ce am fost, ce am făcut și chiar unde mă aflau, însă vorbele au căpătat atâta importanță în încercarea mea de a le înțelege, încât acele gânduri au fost uitate fără voia mea.

Aceste vorbe erau atât de importante pentru mine și toți ceilalți, încât deveniseră singura noastră lege, nescrisă, care ne-a îndrumat spre o călătorie solitară. Fiecare căuta, nu știa însă ce anume, fiecare se întreba și continua să meargă, fără vreo destinație anume.

În afară de aceste vorbe, nimeni nu știa altceva. La început, totul era un pic diferit și ciudat, simțeam că era diferit de ceea ce trebuia să fie. Eram înconjurat de mai multe sfere de diferite culori și mi-a luat ceva să mă prind că acele sfere produceau acele întrebări care se materializau în urma lor. Văzând că eram înconjurat numai de aceste creaturi, am bănuț că și eu sunt un acest ceva, așa că mi-am adresat întrebarea „chiar și eu?” și am privit cum se materializează în spatele meu.

Aceste întrebări nu erau scrise, nu erau rostite, dar le puteam percepe. Erau acolo, la fel de enigmatice ca cei ce le-au adresat. Am descoperit, mai apoi, că întrebările erau singurele

considerate destul de importante pentru a fi proiectate, deoarece orice alt gând era păstrat în intimitatea existenței noastre.

Din când în când, liniștea era curmată de câte un plâns, apoi una dintre sfere își întrerupea întrebările și dispărea. Stadiul al treilea al întrebărilor era „Când o să vină plânsul care o să mă facă să dispar?”. Acest stadiu era cel mai ciudat și dura cel mai mult, întrucât atunci când îl atingeai, deja îți răspundeai la primele întrebări și, după ce te chinuseși atât în rezolvarea lor, aflai că tot nu aveai răspunsul mult dorit, singura salvare devenind acel plâns care parcă nu mai venea. Acele vorbe au căpătat în sfârșit un sens, acum știam că ceea ce trebuia să căutăm era plânsul, și pentru asta nu avea nimeni cu ce să ne ajute, întrucât numai noi știam ce căutăm.

În fiecare secundă deveneam din ce în ce mai disperat, fără acel plâns nu puteam fi eu, nu știam nimic, nu puteam să fac nimic, așa că-l căutam din ce în ce mai amarnic, tresărind la fiecare altul care se ridica neașteptat și totuși atât de dorit de un altul.

Căutarea a durat mult, foarte mult și a venit exact când disperarea m-a îndemnat să gândesc că voi deveni una dintre acele sfere antice care există în această lume de atât de mult timp, încât nu mai au nicio întrebare. Acele sfere care și-au pierdut culoarea și au căpătat un frumos negru.

Nici eu nu eram departe de acea culoare. Deja întrebările începeau să fie simțite mai slab și albastrul meu devenea din ce în ce mai închis, dar a venit acel plâns, a venit, și atunci mi-am dat seama de tot.

Plânsul era cel al unui copil abia născut, un copil care plângea pentru prima oară. Mi-am adus aminte că murisem și ajunseseam în lumea asta în care singurul scop e căutarea, dar, cel mai important, mi-am adus aminte de viața mea trecută, știam acum din nou ce făcusem, gândisem și simțisem vreodată, știam și de ce doar întrebările reușeau să iasă din mine pentru a putea fi simțite de toți ceilalți.

Erau întrebările singurele care ne legau unii de alții, singurele pe care le aveam în comun din moment ce toți am avut vieți diferite și trăiri diferite, dar întrebările și îndoielile erau singurele care erau mereu la fel în fiecare viață.

Întrebările sunt cele care ne controlează fiecare decizie, de la „Oare să o iau pe scurtătură până acasă?” până la „Te măriți cu mine?”. Doar întrebările ne rămân chiar și pe patul de moarte, când te întrebi dacă ai făcut ceva în viață sau dacă le-ai oferit copiilor tăi chiar tot ce ai putut.

În cazul meu, tot cu o întrebare mi-am găsit și prima dragoste. Pe vremea când aveam 15 ani, am întâlnit un băiat. Întâlnirea noastră a fost cu totul o întâmplare, o coincidență binevenită pentru amândoi.

Acest băiat stătea pe o bancă în parc și plângea. Faptul că un băiat plângea, nu era la fel de ciudat ca faptul că absolut nimeni nu își întorcea capul, arătându-și curiozitatea, și acest lucru mă făcea să cred că eram pe punctul de a mă amesteca în probleme care nu sunt ale mele. Nu am putut însă să plec și mi-am petrecut minute întregi pe banca de vis-a-vis de el, întrebându-mă dacă ar trebui să mă duc, să văd de ce plânge sau ar trebui să mă grăbesc acasă, unde mă așteptau profesorul meu și vioara. Curiozitatea m-a răpus, așa că m-am dus și m-am așezat ușor lângă el.

Nu cred că mă simțise, pentru că vocea mea l-a speriat și întrebarea parcă se pierduse fără a fi auzită. M-a privit pentru câteva secunde, la început speriat, apoi uimit că cineva l-a observat, apoi fără să mă mai vadă, lacrimile inundându-i din nou ochii.

S-a întors la plânsul lui tăcut, fără a mă mai băga în seamă, și eu deja grăbită, am plecat acasă încet. A doua zi, întorcându-mă de la școală, mergeam încet, fără a mă grăbi să ajung acasă, fără a alege un drum anume și fără a avea un anumit motiv de a fi indiferentă. Acest drum s-a dovedit a avea ca destinație parcul în care îl întâlnisem pe băiat și, fără să-mi dau seama, eram deja lângă banca cu pricina. Spre mirarea mea, băiatul era tot acolo, îmbrăcat cu aceleași haine, așezat exact în aceeași poziție.

De data asta, m-am așezat pe bancă direct și m-am asigurat că o să mă vadă, nevoind să-l mai sperii. S-a întors spre mine și mi-a zis că nu e bine, răspunzându-mi astfel la întrebarea de ieri. Dorința mea a pierit astfel repede, între noi așezându-se aceeași liniște care mă împiedica să aflu ceea ce mă interesa cel mai mult. În loc să-mi fac curaj să-l întreb, am fugit de acea responsabilitate și l-am întrebat dacă vrea să ia cina la mine acasă.

Nu știu ce m-a împins să invit un străin acasă, dar mi-am spus repede, pentru a mă face să mă simt mai bine, că oricum nu aș fi vrut ca el să mai rămână singur încă o noapte în parc și, ca neliniștea să nu crească în mine și mai mult prin umilirea de a fi refuzată, am încercat să-l atrag spunându-i că mama este o bucătăreasă desăvârșită, iar tata nu e mai prejos.

Pe drum, m-am gândit că indiferent de problemele lui, nu era bine să se mai gândească la ele, așa că m-am apucat să vorbesc de toate banalitățile din viața mea. I-am spus că sunt singură la

părinți și că ai mei s-au dedicat exclusiv educării mele, lăsând munca pe plan secundar. I-am mai spus și că asta nu era o mare problemă din moment ce ambii erau moștenitorii unor averi imense, deținând fiecare mai multe acțiuni care aduceau un profit mare.

Până să ajungem acasă, aflase deja că am învățat să cânt la vioară de la 4 ani și că doream să particip la cât mai multe concursuri, într-un final, visul meu era să devin un profesor desăvârșit, asemenea profesorului meu.

Alăturarea aceluia băiat și a viorii m-a făcut și pe mine să dispar din acea lume și m-a transferat într-o alta, în care îmi erau prezentate două vieți diferite și anumite evenimente importante din acele vieți. Am realizat imediat că una dintre ele nu putea să fie viața mea, din moment ce era un altul care trăia în ea.

Viața care nu-mi aparținea era a unui băiețel născut într-o familie iubitoare, la 6 ani urma să înceapă cursurile de vioară, la 16 ani prima dragoste, la 25 termina Conservatorul, la 27 se căsătorea, murea la 65, avându-i alături pe cei doi copii și trei nepoți.

Cea de-a doua viață era tot a unui băiat, născut într-o familie bogată, singurul lui vis era să devină medic, își găsea dragostea la 22 de ani și își petrecea toată viața cu ea, având două fete, murea însă înainte ca nepotul său să se nască.

Se părea că trebuie să aleg, dar de ce să aleg o viață care nici măcar nu-mi aparținea?

Când Aron i-a întâlnit pe părinții mei în acea zi, starea lui s-a schimbat instantaneu. A devenit activ și fericit, dezvăluindu-se încetul cu încetul. Era pasionat de medicină și dorea să ajungă un chirurg renumit, ceea ce-l atrăgea pe tata, care era de părere că e greu să mai găsești un copil dispus să-și petreacă toată viața studiind și străduindu-se să facă totul cât mai bine.

M-am bucurat când l-a acaparat pe tata, însă când i-a arătat mama cunoștințele sale în bucătărie, orgoliul meu de copil singur la părinți a ieșit la iveală și am vrut să-l dau afară, dar mi-am adus aminte de ce l-am adus acasă.

Părinții mei l-au plăcut atât de mult, încât îl invitau zilnic pe la noi, mama îl învăța rețete noi, iar tata îi prezenta prietenii lui profesori la facultatea de medicină și chiar chirurși. Eu rămâneam din ce în ce mai singură și mă simțeam abandonată.

După două săptămâni petrecute în acest ritm, profesorul meu de vioară s-a întors din vacanță și era gata să mă pregătească pentru un nou concurs, așa că i-am lăsat pe cei trei să-și petreacă timpul împreună și m-am abandonat plăcerii de a cânta. Era o

melodie grea, ca toate melodiile lui Paganini, dar era o melodie deosebită, mi-a luat destul de mult să-mi dau seama ce trebuie să exprime, dar îndrumată de profesor, am reușit, să cânt primele note. La finalul orei, Aron mă aștepta în sufragerie. Mi-a spus că a fost atent la ora mea și că și-a dat seama că nu-l întrebasesm până atunci ce se întâmplase, eu însă eram prea mândră ca să las curiozității puterea de a întreba și i-am zis că nu mă mai interesează.

Se pare însă că nu asta era răspunsul dorit de el și a început din nou să plângă, vorbind repede și parcă fără vreun sens anume, dar m-am chinuit să-l înțeleg și am aflat că sora lui murise în acea zi. Cei doi erau apropiați, fiind gemeni, și aveau grijă unul de celălalt, dat fiind că părinții lor erau amândoi ocupați cu serviciul lor și erau prea rar acasă. Sora lui murise din cauza unui accident, iar cel care l-a provocat a fost considerat nevinovat, judecătorul spunând că a fost vina ei. În acea zi era frustrat că părinții lor nu și-au făcut timp nici măcar să o viziteze o dată cât timp ea a stat în spital, chinându-se să trăiască. Era enervat că cel care a omorât-o a scăpat și era distrus că singura ființă care-l înțelegea și-l iubea a murit.

Șocul relatării m-a lovit, de când l-am întâlnit, îmi făcusem o impresie despre el care nu mă ajuta, decât să mă facă să par o victimă, nu m-am gândit că victima era el nici măcar pentru o secundă și vina m-a smuls din procesul de autocompătimire, făcând loc pentru sentimente față de Aron.

Nu știu ce m-a făcut să mă confesez Marei în acea zi, dar ce știu este că dacă nu o făceam, sansa ca iubirea noastră să înflorească nu ar fi existat. Acea zi a stat la baza multor alte zile petrecute împreună, zile pline de fericire, zile în care mă simțeam din nou întreg. Iubire, într-adevăr, noi ne iubeam. Nu știu dacă mi-a fost așa ușor să o iubesc, pentru că aveam nevoie de iubire pentru a mă întregi sau pentru că toată ființa ei îmi aducea aminte de Ioana.

Adoram să o privesc pe Mara cântând la vioară așa cum adoram să o privesc pe Ioana, îmi plăcea la fel de mult să mă plimb cu ea exact cum mă plimbam cu sora mea. De multe ori mă gândeam că Mara este o prelungire a Ioanei, care îmi dădea mie posibilitatea de a trăi, cum eram eu obișnuit.

Când am realizat că nu această latură a ei mă atrăgea pe mine, am înțeles și că o iubesc. Nu iubeam la ea doar acele plimbări sau doar acele ore în care îmi cânta, iubeam la ea totul, felul în care se enerva când voia să demonstreze că ea are dreptate, felul în care își demonstra. Iubeam râsul ei cristalin, când îmi zicea bun venit

acasă și mâncarea ei, mâncare pe care o făcea doar ca să ne arate mie și părinților ei că poate să gătească, mâncare care nu era nici pe departe la fel de proastă pe cât mă așteptasem eu la început să fie.

Prima dată când Mara a gătit pentru mine a fost ca să sărbătorim intrarea mea în familie, deoarece părinții mei s-au mutat în altă țară, lăsându-mi doar un bilet pe care erau scrise codurile de la cardurile de credit, părinții ei m-au luat în casă, oferindu-mi astfel familia mult dorită. Deși o iubeam și știam că și ea mă iubește, nu ne-am mărturisit dragostea decât prea târziu, când admiterea la facultate m-a făcut și pe mine, și pe ea să ne mutăm în țări diferite. Despărțirea urma să fie dureroasă pentru amândoi, așa că am hotărât ca unul din noi să plece fără să-l anunțe pe celălalt.

Cea care a plecat a fost ea, a plecat la facultate fără să-mi lase un bilet sau un mesaj prin părinții ei, un bilet pe care aș fi putut să-l păstrez mereu, am luat în schimb un stilou, acel stilou cu care ne-am jurat în febra iubirii noastre că o să ne iubim mereu, în viața asta și în oricare alta.

Am revăzut-o după foarte mulți ani, în condiții nefaste. Eram amândoi bătrâni deja, iar eu eram pe moarte, se pare că un oncolog nu poate muri decât de cancer, asta, ca o pedeapsă a sorții. Era o boală în care eram specialist, o boală care nu mă putea păcăli, știind exact la ce să mă aștept. Știam că o să mor când am rugat-o pe soția mea să se ducă la unul dintre concertele Marei, să aștepte până la final și apoi să-i spună că am nevoie de ea. Uimirea ei nu a fost mică atunci când a aflat că o cunosc pe Mara, dar s-a dus.

Spre surprinderea mea, Mara chiar a venit și, pentru doar câteva ore, am avut din nou parte de convorbirile noastre pline de iubire și mi-am dat seama că nici ea nu m-a uitat, că nici ea nu a încetat să mă mai iubească, Am murit alături de ea, zicându-i că în următoarea noastră viață eu voi fi violonistul, i-am spus că e rândul meu.

*

„E rândul meu”, această vorbă mă bântuia. Nu știam unde o mai auzisem și nici cine a spus-o, dar era în capul meu și nu o puteam face să dispară. Nu știu cât am avut în față cele două vieți, nu știu cât am avut șansa să aleg, dar eu eram prea ocupat să-mi dau seama de unde știu acea propoziție. Am continuat în ritmul acesta mult timp, până când ceva a perturbat liniștea. Locul rămas vacant ca sufletul-pereche al băiatului violonist a fost ocupat și tabloul cu viața lui se făcea din ce în ce mai mic. Știam că urma să dispară și că urma

să nu mai pot alege, ceea ce m-a liniștit, nu mai trebuia să fac o alegere imposibilă.

Nu a fost însă să fie așa, când nu mai era decât un petec din acea viață, profesorul de vioară l-a întrebat pe băiețel de ce vrea să devină violonist, iar el i-a zis că nu știe cum și nici de ce, dar că vrea să fie violonist pentru că era rându lui. Abia atunci am realizat că Aron al meu alesese această viață din multe altele pentru a putea fi cu mine, iar eu am pierdut atâta timp degeaba și acum pierdusem ocazia de a fi cu el.

Vedeam imaginea cum dispare și teroarea mă cuprinsese, singura mea dragoste era acum luată de alt suflet, urma să iubească pe altcineva așa cum mă iubise pe mine, fără ca măcar să-și aducă aminte de existența mea, iar eu nu puteam accepta asta, așa că am ales și eu viața în care era el, exact în ultimul moment.

O altă așteptare a început, din nou nu știam ce sunt, știam totuși că nu eram om și că nu venise încă timpul să apar în viața lui. Simțeam că momentul era din ce în ce mai aproape, simțeam acea căldură în interiorul meu ca atunci când vorbeam cu el sau când doar stăteam împreună fără a zice sau face ceva anume.

Când momentul mult așteptat a venit, mi-am dat seama că nu am intrat în persoana pe care el o va iubi, dar am intrat în ceea ce el va iubi cel mai mult. Alegerea mea a făcut ca noi să fim împreună chiar și fără să ne vorbim, ne-a permis să ne arătăm dragostea doar prin faptul că ne simțeam unul pe celălalt.

Poate alegerea făcută nu a fost într-un totu cea mai bună, am lăsat pentru altu o viață de medic, una plină de succese și împliniri, dar a fost cea care m-a făcut să-mi păstrez dragostea pentru el, singurul pe care l-am iubit cu adevărat și sper și acum că vom avea până la urmă o altă șansă să fim împreună, amândoi persoane, poate nu în viața asta, nici în următoarea, dar știu sigur că iubirea noastră nu va putea fi ruptă, deoarece ne vom căuta unul pe altu mereu și mereu ne vom găsi într-o formă sau alta.

SLUJITORU GEORGIANA

Colegiul Național „Barbu Știrbei”, Călărași

Prof. coord. Mihai Simona-Oana

Cum să salvezi o viață

Îl priveam absentă și mirată. Avea pe față un zâmbet cu subînțeles. Îmi era imposibil să cred că tot ceea ce îmi spusese era adevărat, însă el era serios. Mi se părea o glumă și așteptam să înceapă să râdă din secundă în secundă. Însă, după un moment de tăcere, m-a privit cu ochii albaștri și pătrunzători, iar privirea aceea mi-a zdruncinat întreaga existență. Mi-a ajuns în cele mai adânci colțuri ale inimii, străbătându-mi trupul cu o nepăsare dureroasă. Simultan, un sentiment rece și-a făcut repede loc în sufletul meu. Totul era real. Și limpede: nu mă mai iubește.

– Te rog să ai grijă de tine și să fii fericită! Viața merge înainte! îmi spuse.

Și a plecat. Mi-a întors spatele fără să aștepte vreun răspuns și a plecat hotărât, sigur, rece, lasându-mă singură în răcoarea dimineții. Cu fiecare pas, îmi călca pe inimă, apăsând-o brutal, iar distanța din ce în ce mai mare care ne despărțea îmi înfiora sângele. Lacrimi fierbinți au început să se scurgă pe obrajii palizi. O amețală cumplită a pus stăpânire pe mine, iar eu am simțit că nu voi mai suporta durerea pricinuită de acele cuvinte, de acea privire, nici măcar o secundă. Oamenii treceau pe lângă mine cu zâmbetul pe buze și eu aș fi vrut să simtă și ei ce simțeam eu. Parcul era mare și pe toate aleile vedeam părinți ce ieșiseră cu copiii să se joace, îndrăgostiți și bătrâni. Parcul era plin de povești nerostite.

Eram confuză. Mii de întrebări se încrucișau în mintea mea, cauzându-mi o durere ce creștea în intensitate cu fiecare respirație. Astfel, am realizat că soluția pentru a distruge această durere este una singură: voi înceta să mai respir. Nu știu cum și când, dar știu că lui îi va părea rău. Se va simți vinovat, iar eu nu îl voi ierta.

M-am așezat pe o bancă, privind în gol. Ecourile cristaline ale vocilor copiilor se izbeau de sufletul meu. Însă eu eram înmărmurită. Nu mai știam și nu mai voiam să știu nimic. Am stat acolo, abătută, ore întregi. Se înserase, dar nu mi-am dat seama când a trecut Timpul pe lângă mine. Mă simțeam de parcă pe acea bancă era toată viața mea, de parcă acolo am stat dintotdeauna și acolo voi sta veșnic. Nu voiam să plec. Nici nu știam unde să mă duc sau la

chine. Totuși, gândul care îmi alina cât de cât suferința, dându-mi, paradoxal, speranță era viu în mintea mea, deși... gândul morții mă înspăimânta cu adevărat. Mă gândeam că îmi va fi extrem greu și că voi cauza și eu la rândul meu durere, dar altă soluție nu exista... Eram descurajată, fără pic de speranță. Eram doar eu cu durerea mea.

În tot acest timp, lacrimile continuau să curgă, ceea ce probabil i-a atras atenția unui bătrân. Era mărunț, trecut de 60 de ani. Mergea greu și, privindu-i chipul, am știut că are câteva povești de spus. Și el avea ochii albaștri, același albastru, asemenea celor care m-au schimbat pentru totdeauna. Mi-a zâmbit. Apoi s-a așezat lângă mine, tăcut.

Nu i-am spus nimic până în momentul în care tăcerea a devenit cu adevărat apăsătoare. Nu puteam să mai tac. Trebuia să vorbesc, aveam prea multe de spus. Totuși, el a fost cel care a vorbit primul.

– Obişnuiesc să vin zilnic în parc... De câteva zile, pe această bancă stăteau *două* persoane. Doi tineri frumoși și plini de speranță. Acum, totul s-a schimbat din toate privințele... Trist...

Nu avea niciun drept să îmi spună cuvintele acelea. Aș fi vrut să plec, dar nu aveam putere. Știam că în momentul în care mă voi ridica de pe bancă, prăbușirea va fi iminentă. Și... am tăcut. Am tăcut, pentru că nu voiam să deschid acest subiect. Rana era proaspătă și încă sângerândă și orice cuvânt nu ar face decât să o adâncească. Am tăcut, pentru că mă dureau carnea, oasele, sufletul, ochii, gura. Mă durea totul. Bătrânul însă insista. Voia probabil să mă facă să vorbesc cu orice preț. Mă întreabă:

– Prima iubire?

– ... și ultima, am continuat eu încet, cu o privire de gheață.

Abia m-a auzit. Aceste cuvinte au fost mai mult un geamăt. Dar el le-a înțeles. A început să râdă zgomotos, iar râsul lui a fost asemenea unei pungi de sare care s-a spart deasupra unei tăieturi din care încă țâșnește sângele. Am simțit cum în suflet îmi răsare încet, dar sigur, un sentiment de dispreț pentru omul de lângă mine.

– Ultima zici? Ooof, draga mea, să te ferească Dumnezeu de un așa blestem! Roagă-te să nu fie cum îți dorești, pentru că atunci chiar vei avea motive să plângi. Mai distrugătoare și mai dureroasă decât suferința cauzată de iubire e suferința pricinuită de absența ei. Sunt oameni care în toată viața lor nu au vărsat o lacrimă din iubire și nu vrei să afli pustiul din inimile acelea fade. Tu... Tu ești norocoasă.

Mi-am dat seama că nu avea de gând să plece prea curând.

Și mi-am dat seama că nu aveam cum să îl opresc. Așa că am acceptat provocarea. Omul acela își va fi dorit să nu se așeze niciodată lângă mine:

– De fapt, dacă mă gândesc mai bine... Într-adevăr, sunt norocoasă. Știi de ce? Pentru că, slavă Domnului, mi s-a dat dreptul de a decide ce să fac cu viața mea... Și am decis.

– Asta e bine. Și m-aș bucura dacă mi-ai spune care este alegerea ta... Nu de alta, dar mi-ar plăcea nespun să te ajut. Și, cum îmi place mie să cred, nu am trecut prin viața asta degeaba... Poate îți voi putea da vreun sfat folositor... Nu vreau să crezi că o fac pe deșteptul, dar de obicei deciziile luate în astfel de momente nu sunt cele mai sănătoase.

L-am privit. Am fost izbită de blândețea ochilor... Nu, m-am înșelat când i-am asemănat cu alți ochi albaștri. Și i-am spus hotărâtă:

– O să mă sinucid.

A tăcut, dar i-am putut citi pe chip șocul. Nu se aștepta la un răspuns atât de drastic. Dar... și eu am fost la fel de șocată... Aceste cuvinte, spuse cu voce tare, m-au înfiorat. Aveam impresia că visez. Oare e adevărat? Oare chiar o să fac asta? Spre surprinderea mea, bătrânelul de lângă mine nu a început să îmi țină un discurs interminabil despre cât de frumoasă este viața și nici nu a încercat să mă convingă să nu renunț la ea. A tăcut puțin timp și mi-a spus blând:

– Rămân la ideea că prima decizie este întotdeauna greșită în momentele de criză sufletească... Nu îți pot spune decât să te gândești bine la ce vrei să faci. Din nefericire, defectul vieții este că ea se află în mâinile noastre întotdeauna, chiar și în momentele în care noi ne pierdem rațiunea, învinși de durere. Totuși, mai lasă-mă să îți spun că dacă tu vei iubi viața, îți garantez că și ea te va iubi pe tine. Acum, te rog, ascultă-mi povestea... O să îți povestesc despre alegerea mea. Despre prima mea iubire... De-am putea să învățăm și noi din greșelile altora... am suferi mai puțin... Dar, se pare că trebuie să ne lovim singuri cu capul de pragul de sus pentru a înțelege și a aprecia tot ceea ce ni s-a dat.

Și a început să îmi povestească cu emoție una dintre cele mai dragi secvențe ale vieții lui. Glasul îi tremura, se juca cu degetele îmbătrânite, lipsite de culoare și mă privea atent... Îl ascultam. Nu aveam altceva mai bun de făcut...

*

„Se întâmpla acum aproape cincizeci de ani: același parc, aceeași bancă, aceiași tineri plini de speranță, îmbrățișându-se pătimaș... A durat un an. A început într-o primăvară ploioasă și s-a terminat într-o altă primăvară rece... Maria. Așa o chema. Avea 15 ani, părul negru și ochii verzi... ca tine. Și... deși era micuță, când o cuprindeam între brațele mele simțeam că tot universul se află acolo. Ea era lumea mea.

Timp de un an a fost complicea visurilor mele. Știam că într-o zi, împreună, vom reuși tot ce ne propusesem. Aveam idealuri mari pentru niște copii săraci, sufocați de o societate traumatizantă. Dar viața s-a jucat cu mine și mi-a demonstrat că, de fapt, nu știu nimic. Ooof... Cum e viața asta!... Mi-a spulberat toate visurile într-un moment... Eu încercam să pun un pas înaintea celui alt, iar ea mă împingea egoistă înapoi...

În prima sâmbătă de la începutul lui martie stăteam singur pe bancă asta și o așteptam. Hm, săraca bancă! A suportat atâtea durere, a înăbușit atâtea secrete și totuși, uite-o! Rezistă!... Iartă-mă, revin: Am așteptat-o mai mult de două ore și nu a venit. M-am speriat rău. Știam că odată cu pierderea ei mă voi pierde și pe mine. Când am simțit că nu mai rezist, când așteptarea a început să își înfigă brutal unghiile în carnea mea, mi-am făcut curaj și m-am dus acasă la ea...

A fost cea mai proastă decizie a vieții mele. Nu m-am gândit nicio secundă la consecințe. Nu puteam să gândesc. În fond, eu eram victimă. Acolo mi s-a spus pe un ton rece că Maria era plecată cu Radu. La teatru. Radu era student, și făcea parte din spuma orașului. Avea mulți bani...

Știi sentimentul ăla în care ai vrea să urlai de durere, dar nu o faci pentru că pur și simplu nu mai ai glas? Asta am simțit atunci. Am revenit pe banca asta și am început să plâng ca un copil. Atunci, mi-am spus și eu, la fel ca și tine, că o să mă omor. Asta va fi cea mai grea pedeapsă pentru Maria... Și i-am spus și ei a doua zi.

Stăteam uite aici, în stânga copacului. Ea stătea rezemată de bancă și eu tremuram înaintea ochilor ei verzi. I-am spus că îmi voi lua viața din cauza ei și am plecat. I-am întors spatele și am plecat tremurând. Dar ea m-a oprit speriată. A început să vorbească repede, luându-mi mâinile reci într-ale ei și sărutându-le apăsate... Am rămas indiferent. Orgoliul pusese stăpânire pe mine în totalitate. Apoi, apropiindu-se și mai mult de mine, mi-a șoptit la ureche cu vocea ei caldă, că nu îl iubește pe Radu, ci părinții ei sunt cei care își doresc

ca pe viitor ea să se căsătorească cu el... Acela... Acela a fost unul dintre puținele momente din viață în care m-am supărat pe Dumnezeu. Nu mă așteptam. Și am fost și mai speriat în momentul în care m-a cuprins un sentiment chiar mai înfiorător decât moartea: *speranța*. Mă durea acea speranță. Totuși, nu am crezut-o. N-am crezut nimic din ce îmi spunea, nu puteam să mai am încredere în ea, nu voiam să mai cred nimic. Am continuat să fiu dur și voiam cu orice preț să mă răzbun pentru tot ceea ce îmi făcuse. Mi-am desprins cu dispreț mâinile din ale ei și i-am spus că vom vorbi altă dată, dacă viața ne va da ocazia. Și i-am întors din nou spatele. De data asta, am plecat fără să privesc înapoi. M-a strigat, dar nu m-am întors. Eram hotărât.

Și pentru că viața a vrut să îmi demonstreze că trebuie luată în serios, mi-a dat cea mai tulburătoare lecție pe care să nu o uit niciodată. În ziua următoare, Maria era moartă. Lăsase doar un bilețel: *Nu vreau să crezi vreodată că eu nu te-am iubit. Maria Și atât. Copila aceasta, care abia acum începea să pășească pe cărările vieții, murise. Pentru mine. Din vina mea. Deși nu a specificat, știu că bilețul acela a fost pentru mine. Și, draga mea, este cumplit să trăiești cu o așa vină... Te distruge pentru totdeauna, te arde pe dinăuntru... așa cum moartea Mariei ne-a legat inseparabil.*

Credeam că nu o să îmi mai revin vreodată. Dar, copilă dragă, toată tragedia asta a avut și o parte bună: alungasem cu desăvârșire gândul sinuciderii când am simțit parfumul putred al morții. Aveam să trăiesc. Însă scopul meu nu a fost să fiu fericit. Scopul meu a fost să rezist... Trist, îndurerat, tot ce aveam de făcut era să supraviețuiesc. Și credeam că nu voi mai putea să iubesc pe nimeni...

Mă hrăneam cu iluzii, iar *visul* era singura mea alinare, pentru că aveam impresia că *ea* era tot timpul lângă mine... îi auzeam vocea, îi simțeam îmbrățișarea... Zâmbetul ei era mângâierea mea. Asta, până când am realizat că viața înseamnă mai mult decât atât. Pentru că acum, draga mea, o să te dezamăgesc: Timpul e cu adevărat cel mai bun doctor. El aleargă departe cu griji, cu durere, iar oamenii uită. Durerea scade. Oamenii se vindecă, nu e nimic peste care nu pot trece în viață, dacă îți dau o șansă și Timp. Mai mult sau mai puțin. Poți trece peste o iubire pierdută, poți trece peste o copilărie nefericită, peste o moarte. Peste orice. Dacă tu vei muri, oamenii te vor uita, așa cum au uitat-o și pe Maria. Ei vor merge mai departe, pentru că, deși a devenit un clișeu, este cât se poate de adevărat: viața merge înainte! Totul este trecător. Uite-mă, sunt aici

capabil să zâmbesc!

Destinul mi-a adus în cale o altă femeie, alături de care am cunoscut și fericirea. Deși nu am căutat-o, ea a venit singură la mine. Când alergi după fericire ești orb. Nu poți să vezi că ea se află chiar lângă tine... Nu am uitat-o pe Maria și nu am încetat niciodată să o iubesc. Este prezentă mereu în sufletul meu. Însă, ce vreau să îți spun este că e incredibil cât de multe se pot schimba cu timpul... Așa că acesta este sfatul meu: acordă-ți timp! Iartă! O să vezi că o să fie aproape magic când vei ajunge la concluzia că ești capabilă să iubești din nou. La fel de intens...

Se spune că prima iubire nu se uită niciodată. E adevărat. Nicio iubire, dacă într-adevăr e Iubire, nu se uită... Știu că îți e greu... Dar ești tânără. Viața asta îți va da multe palme și tu va trebui să rezisti. Nu ai de ales.

E important totuși să vorbești cu cineva. Să spui ce te doare, chiar dacă nu știi exact ce e. Eu pot să îți fiu prieten, dacă dorești. Toți oamenii au la un moment dat în viața lor nevoie de ajutor. Fiecare persoană are nevoie de o altă persoană căreia să îi pese de ea, să aibă grijă de ea, să se asigure din când în când că este bine.

Oamenii au nevoie de dragoste. Asta îi leagă. Pentru totdeauna! A, și dacă vreodată vei vedea vreun tânăr plângând pe o bancă în parc, oprește-te și zâmbește-i măcar. Poate așa vei salva o viață.”

STANCIU DIANA MIHAELA

Colegiul Național „Ferdinand I”, Bacău

Prof. coord. Stanciu Florentina

Poveste fără sfârșit

Stăteam în fața lui și nu mă puteam mișca. Eram fermecată de genele lui pe care orice femeie și-ar dori să le aibă. Eram fermecată de acei ochi verzi plini de magie, care mă admirau... într-un mod pe care nu îl cunoscusem până atunci. Eram probabil foarte murdară de ciocolată și asta îi stârni un zâmbet ștregăresc; ori asta, ori faptul că eram foarte ciufulită din cauza vântului. Oricum, zâmbea. Zâmbea și se uita la mine. Copacii din jurul nostru sunt sigură că le văzuseră pe toate, dar totuși le atrăsesem atenția și acum parcă și-ar șopti bârfe, spre a nu se plictisi la gândul că vor asista la călătoria unui nou cuplu.

– Zâmbește! îmi șoptește un copăcel.

Puțin stresată de cum ar arată zâmbetul meu de copil prostuț cu o bucată foarte mare de ciocolată care mi se topea pe mână, îi întorc ștregărescul surâs. Se apropie de mine cu pași înceteți, fiind neobișnuit de calm, dar mie îmi vine să o iau la fugă cât se poate de repede. Mă salută rădicând mâna, moment în care mă simt datoare copacilor să îl salut în același fel.

– Andrei, încântat de cunoștință, mănătoare mică de ciocolată.

– Micaela! Încântată de asemenea.

Ce o fi cu vocea mea? Tremură mai tare decât de obicei.

– Mă însoțești la o plimbare, Micaela?

– Desigur; nu aș putea refuza o asemenea invitație!

Mă întorc pe călcâie, urmându-l. Rochița mea pictată în flori de primăvară se ridică, aranjându-se la loc odată cu părul meu uimitor de castaniu. Iese soarele, iar mie mi se pare că nu a strălucit niciodată mai frumos. Mă asigură printr-o strălucire orbitoare că totul va fi bine.

– Micaela, te-ai răzgândit?

– Vin imediat, stai o secundă.

Mă întorc la loc, le zâmbesc copăceilor și le fac din ochi, iar ei se scutură ușor, în semn de prietenie.

Mergem unul lângă altul și mâinile ni se ating, legându-se în diferite părți, ca și cum ar forma un vals. Numesc acest joculeț

„Invitație la vals” și încerc astfel să continui mișcărilor tandre.

– Mă gândilă mângâierile jocului nostru. Nu ar fi mai ușor să mă ții de mână?

În momentul acesta, este mai mult ca sigur... sunt surprinzător de îndrăgostită de băiatul din dreapta mea, care îmi zâmbește și îmi întinde mâna. Tremură la fel ca mine. În loc să mă prindă, mă trage spre el și mă lipește de pieptul său cald. Inimile noastre bat la unison și mi se pare că răsună în fiecare colțisor al parcului. Se simte o bătaie în fiecare floare și în fiecare fir de iarbă. Odată cu noi, totul a devenit altfel.

– Te simți bine? Ești foarte tăcută.

– Mă bucur doar de aceste momente. Îți mulțumesc.

Ne plimbăm împreună, tăcuți, respirând și gândind probabil aceleași lucruri. Ziua asta va dura o veșnicie, pentru că nu mi-aș dori vreodată să se termine.

Totul pentru iubire

Ce este iubirea?

Un copil de 7 ani ar răspunde probabil că „Iubirea este atunci când un cățel te linge chiar dacă toată ziua ai fost plecat”.

Un bătrân ar răspunde că „Iubirea este acel lucru pe care îl simți cu adevărat în momentul în care pierzi persoana de lângă tine și nu poți face nimic ca să o oprești să plece. Simți un fior care te lovește în inimă. Abia atunci simți ce este.”

Un adolescent ar răspunde că „Iubirea poate fi ceva măreț, ceva uimitor și ceva surprinzător în același timp.”

Ce aș răspunde eu?

Iubirea este acel lucru care te macină pe dinăuntru în fiecare moment. Dacă vrei să simți iadul în cel mai frumos mod, îndrăgostește-te. Ca să simți iubirea, trebuie să treci prin fiecare clipă alături de persoana aceea care se plimbă pe coridorul liceului și căreia nu te poți abține să nu îi zâmbești. Este acel sentiment curat, pur și neatins de lipsa de respect a celor din jur. Ca să realizezi ce este, trebuie să plângi, să râzi, să suferi, să strigi în noapte târziu la geamul lui/ei și în final să te trezești cu vreun tată nervos la ușă. Nu știi ce aș putea spune despre acest cuvânt. E complicat, greu de identificat, zburător și de-a dreptul neiertător. Iubirea te lovește când te aștepți mai puțin. Te face să te îndrăgostești nebunește de o persoană probabil neînsemnată pentru restul, dar care pentru tine

poate reprezenta lumea întreagă. Fiecare simte iubirea în modul lui, probabil din cauza asta suntem toți atât de diferiți.

Urăsc când cineva încearcă să îmi spună ce este iubirea, de parcă nu aş avea de gând să aflu singură. Am aflat că nu există un anumit mod în care să te manifesti, nu există un mod corect sau unul greșit. Toate astea înseamnă povară. O povară pe care ești în stare să o accepți în fiecare moment.

Pentru cei pe care îi văd în jur, iubirea pare ușoară, plutitoare. Nu pare să îngreuneze pe nimeni, ca și cum ar fi jumătate aer și nimeni altcineva nu ar observa asta.

Simt un fior când mă uit la acele cupluri de bătrânei care se țin de mână. Cu pielea creată, părul alb și fața obosită de vremurile grele, de mult apuse. Mă gândesc câte încercări eșuate de a iubi se află în spatele lor. Mă gândesc cum a fost momentul în care s-au întâlnit pentru prima dată. Ce se află după ușa sufletului lor împovărat?

Cel mai probabil se află multe încercări. Se află un munte de idei despre ceea ce au simțit în tinerețe. Se află cu siguranță sute de zâmbete pierdute în soare, sute de lacrimi din care s-a format ploaia și foarte mult timp pentru a găsi calea cea bună.

Mă întreb de cele mai multe ori, „Oare marea s-a format din lacrimi sau lacrimile din mare?” Voi afla răspunsul ăsta odată cu înaintarea în vârstă sau odată cu informațiile pe care le voi primi de la propriile trăiri.

Știu că iubirea este înțeleasă în diferite moduri, dar eu prefer să nu aibă nicio logică pentru că, mai mult ca sigur, și-ar pierde farmecul! (...)

ȘOLOT ANCA-TEODORA

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Prof. coord. Stroe Călina

Prima iubire

– Lisa, Lisa! Unde ești? Vino înapoi!

Vocea băiatului era dusă de vânt, dezamăgirea și teama răsunau în codru. Spaima îi sfredelă sufletul cu o rapiditate sufocantă, bătăile inimii i s-au accelerat, nu și-a dat seama când pașii săi ezitanți au devenit pașii unui om pe fugă și nici când aceștia din urmă au devenit o goană. Fugea. Nu-i păsa că ramurile îi biciuiau fața, nici că iedera i se încurca între picioare, tot ce știa era că trebuia să ajungă la ea, la păpușa lui cu păr blond și ochi albaștri, mari și poznași. Simțea cum un fior de anticipare îi cuprindea măruntaiele, trebuia să ajungă la ea înainte să descopere acea prăpastie, înainte să se întâmple o tragedie. Se spunea că deasupra acelei prăpastii spiritele celor căzuți în uitare veghează și atrag călătorii spre pieire. Soarele cobora la asfințit, fărâmițând și ultima lui rămășiță de speranță.

Pădurea îi era total necunoscută, dar din păcate, Lisei nu. De când era mică, tatăl ei a adus-o aici, în acest lăcaș al vieții, unde ea și-a petrecut mare parte din copilărie. Pentru tatăl ei, pădurea era cea mai mare provocare și aceasta era foarte adâncă. Se spunea că exista și acum trei veacuri, că a fost martoră la schimbarea lumii, la venirea unei noi epoci. Ziua, pădurea fremăta de viață, era un spectacol de culoare, de umbre. Soarele se ascundea printre coroanele copacilor, iar ferfelite din razele sale luminau desigurile colindate doar de acesta. Noaptea, pădurea avea aerul unui teatru părăsit, unde generațiile de actori se reîntorc să joace ultima și eterna lor piesă. Amintirile, aici, țin o pânză groasă a trecutului, noaptea, orice sunet îndepărtat părea o chemare a celor care au părăsit acest pământ. Orice fremătat aducea neliniște în ființa celui neștiutor.

Pădurea este o provocare a celor slabi de îngeri. Iar David nu putea fi considerat un băiat foarte curajos. Dar vinovăția și dorința de a o vedea din nou pe Lisa cea zâmbăreată, pe Lisa cea specială, pe Lisa care mereu îl ajuta, îi dădea forță. Tatăl său spera că, odată înrolat în armată, această trăsătură jalnică va dispărea sau se va transforma în recunoștința pe care tatăl său vitreg nu o poate vedea în ochii săi mari și câprui. „Ha, recunoștință... niciodată nu o va găsi la

mine! Pentru ce ar trebui să îi fiu recunoscător, pentru că nu m-a dat afară din casă, pentru că nu m-a lăsat pe drumuri?” se întreba din ce în ce mai des.

Dar aceste gânduri i-au fost întrerupte de un țipăt. „Lisa!” A mărit ritmul, totul în jurul său era ceață, nu vedea decât umbre diforme a tot ce a fost vreodată. Minteă părea că îi este încătușată în groază și disperare, iar înăuntrul său simțea un imens gol, ca și cum cineva i-ar fi smuls sufletul. Trebuia să ajungă la ea! Se coordona după instincte, absorbise toată frica și neputința din țipătul Lisei în ființa sa, iar acestea două îi dădeau putere. I-a zărit întâia dată părul, în care toată lumina asfințitului se legăna. Toată lumea sa a prins viață, iar formele au început să se contureze și abia atunci i-a observat grimasa de pe față, ochii măriți aveau pupila dilatată, iar în fiecare fațetă de diamant albastru a irisului ei strălucea frica. Abia atunci și-a dat seama în ce poziție precară se afla. Se ținea strâns de rădăcina lemnoasă a unui stejar a cărui rădăcină cobora în prăpastie, avea capul afară și încerca cu toată forța să se ridice, dar fără succes. Un scârțâit înfiorător s-a auzit. Acesta l-a făcut pe David să acționeze. S-a apropiat de ea, a cuprins-o de mână, un mic tremur a răzbătut din ființa ei înainte să ridice capul și să se uite în ochii săi cu un sentiment de recunoaștere și încredere nestăvilă. A tras-o sus și a luat-o în brațe. Corpul ei micuț tremura, a strâns-o mai tare și a sărutat-o pe păr, au stat așa îmbrățișați până când timpul s-a oprit în loc, martor al destinelor strâns legate de acum înainte.

Neliniștea dispăruse, iar în locul ei, un sentiment liniștitor apăruse sub umbrele stelelor ce se distingeau din ceața roșiatică a apusului. Glasul lui spărsese armonia perfectă dintre suflet și natură.

– Lisa, să nu mai faci asta niciodată, m-ai speriat îngrozitor! Glasul îi era puțin tulburat, iar tonul dezaprobator putea răsună în urechile oricărui nepăsător.

Lisa remarcase supărarea din tonul său, dar, inexplicabil, a început să râdă. „Datorită șocului suferit”, se gândeau amândoi.

– O, micuțele, pădurea asta e casa mea, râse din nou.

Îi spunea „micuțele”, deși era mult mai înalt decât ea și cu doi ani mai mare. Se furișă pe sub ramurile unui stejar și fugi din nou.

– Lisa!

Era frustrare în vocea lui, dar și amuzament. „Ce-o fi având în minte?” Și alergă după ea, de data asta mult mai liniștit. Îi urmări râsul cristalin și părul care stătea liber în adierea vântului. A găsit-o sub un stejar, pe un pat de frunze fără viață. Era toamnă, în curând va

împlini șaisprezece ani și va fi nevoit să se înroleze în armată, peste doi ani, gândul îi dădea fiori.

Ea stătea tolănită, frumoasă și senină ca întotdeauna. Se uita cu ochii mari și melancolici la cei doi copaci din spatele lui, care aveau crengile încolăcite.

– E ca și cum le văd spiritele! Sunt atât de fericiți, acum, că s-au regăsit după secole!

– Poate că nici nu au fost despărțiți, îi spuse băiatul încă cu supărare și dezaprobare în glas.

– O, David, nu fi supărat pe mine, nu merit, zâmbi ea poznaș. Stai jos să le admirăm împreună sufletele.

– Ar fi bine dacă le-am admira de acasă, spuse așezându-se lângă ea și uitându-se la cuprinsul cerului, care era împăienjenit de lumina roșiatică a apusului. Se întuneca.

– Nimic nu e mai frumos ca pădurea noaptea, spunea ea răvășită de frumusețea celor din jur.

Pădurea absorbea roșiaticul misterios al cerului și accepta tăcută noua ierarhie a lumii. Mici proteste rosteau frunzele care cădeau pe pământ, dar vântul le lua suspinele și le ducea în nemărginita lume, unde piereau ca boabele de mărgean în valurile mării.

– Să nu mai fugi niciodată de mine, a spus el cu un glas voit amenințător, dar care a fost mai mult trist și părăsit.

– A fost doar un joc, iartă-mă! Acum hai să ne uităm la această minunăție a naturii, spiritele celor doi copaci s-au unit acolo sus, îi arată ea cerul.

– Chiar crezi asta? întrebă el sceptic.

– Da, răspuse ea uimită. Tu nu crezi în rai? Dragostea lor a fost de mult umană, dar acum e eternă, mereu împreună. Ca și spiritele de deasupra prăpastiei, spuse ea cu un mic suspin. Doar că ele se iubeau doar pe ele însele.

– Să stai departe de prăpastie!

– Bine, spuse ea zâmbind.

„Pentru o copilă de paisprezece ani are mintea plină de lucruri ciudate, atât de profunde și totuși atât de neimportante”, gândi el. „Nimeni nu o va putea aduce la realitate”, reflectă el cu satisfacție. Ce viață grea aveau amândoi, se gândea deseori David. Răceala serii cobora ușor peste desișul pădurii.

Lisa era cea mai simplă și complexă ființă pe care a întâlnit-o vreodată. Nu o putea caracteriza decât folosind cuvinte cu sensuri contradictorii. Avea o personalitate înflăcărată, era dornică de

cunoaștere, iubea animalele, în egală măsură ca oamenii, era o fire veselă, chiar dacă nu avea niciun motiv să fie fericită. Radia și împărțea bucuria ei tuturor celor care aveau nevoie de ea. Când ea era deprimată și nefericită, se simțea de parcă asupra soarelui său a coborât un nor de ploaie, negricios și amenințător. Fericirea ei însemna atât de mult pentru el. Era cea mai sinceră persoană pe care o cunoștea, spunea orice îi trecea prin cap, făcând discuțiile cu ea palpitante și imprezvizibile. Făcea un joc din orice, avea o fire foarte copilăroasă, prea copilăroasă, era ca și cum ar fi rămas în acea perioadă a vieții sale.

În viața lui, atât de scurtă și neexperimentată, a întâlnit atâta suferință și minciună, încât Lisa era ca un soare în bezna debusolantă, ea era lumina de la capătul tunelului, care veșnic te așteaptă. După moartea tatălui său, într-un accident stupid cu trăsura, mama s-a recăsătorit. A fost un sentiment frumos s-o vadă în rochie de mireasă în fața altarului, dar, din păcate, aici se oprea frumusețea acestui mariaj. Când s-a uitat în ochii tatălui său vitreg, a înțeles că acesta îl va urî toată viața. De ce? Nici el nu știa, dar în ochii săi albaștri existau durere, ură și tristețe. Săraca mamă a sa, a crezut că poate îndepărta toate acele părți întunecate ale trecutului omului cu care s-a căsătorit. Dar nu a fost așa. După o căsătorie atât de reușită și împlinită alături de tatăl lui David, un miner, nu a crezut că soarta îi va juca o astfel de festă. Dar, din păcate, soarta a făcut-o, soțul ei, un alcoolic cum se va dovedi mai târziu, a început s-o bată, să ia banii din casă, nemaiaivând niciun moment de liniște. Înțelegând în cele din urmă că sclipirile de tristețe din ochii aceia albaștri nu reprezentau tristețe, ci inconstiență, a încercat să fugă împreună cu David. Dar o ploaie i-a prins pe drum, iar mama, protejându-și copilul împotriva vântorii, a făcut o pneumonie severă și s-a stins. Ultima imagine pe care David o are întipărită în minte cu frumoasa sa mamă o arată palidă, trasă la față, cu ochii închiși și cu un zâmbet pe buze. „Zâmbea, poate, pentru că mergea la tata”, reflectase de multe ori David.

– Dacă ai admirat suficient spiritele pustiite și pe cele îndrăgostite, spuse el cu un zâmbet, dar și cu un ușor frison de anxietate, e timpul să mergem acasă.

Dar Lisa nu voia să se întoarcă în acel loc solitar, iubea natura. David îi înțelegea perfect gândurile și ezitarea, nici el nu voia să se întoarcă în acel loc împroșcat cu amintiri dureroase. O mângâie ușor pe păr și îi aminti că îi are pe tatăl său și pe el și, spunând acestea, o sărută ușor pe frunte, apoi îi sărută pleoapele, obrații și în

cele din urmă buzele. Lisa, uimită, își duse mâna la buze, el îi urmărise fiecare mișcare, neliniștit, îi era frică să nu distrugă prietenia lor, dar Lisa îi zâmbi.

– Da, cred că e timpul să ne întoarcem.

Și se întorc ținându-se de mână.

Se întorc la viețile lor...

*

4 ani mai târziu...

– Lisa, ai primit o scrisoare, îi strigă capabila și sufletista ei doică.

Fericirea, bucuria și speranța i-au năvălit în suflet, colorându-i obraji și făcându-i ochii să strălucească. S-a ridicat cu toată grația de care era în stare, din iarbă, unde acum două secunde se juca cu cei doi frațiori mai mici, și o zbughi în bucătărie. Unde doica o aștepta cu toată înțelegerea și compasiunea. „Dragostea, când ești tânăr, merită să fie savurată”, spunea deseori femeia, care i-a fost ca o mamă încă de mic copil.

– Sper, să fie de la acel locotenent, care ți-a luat orice brumă de judecată.

– Și eu sper să fie de la el, doică! Cu inima bătându-i nebunește, Lisa luă scrisoarea, o cercetă și, cu un zâmbet ce egala strălucirea unei întregi constelații, ieși fugind spre pădure, fiind parțial conștientă că femeia îi spusese să nu întârzie la cină.

Tatăl ei nu tolera întârzierile de niciun fel. Se îndoia că va ajunge la cină, se îndoia că va fi aceeași după ce va citi scrisoarea, undeva într-un colțisor al minții se gândea ce-i va spune tatălui său, pentru că acesta nu-l plăcea deloc pe David, tânărul ei locotenent. Se îndrepta spre mijlocul pădurii, afundându-se în desișul ei, dorind să ajungă la stejarul lor, acolo unde prima dată a sărutat-o, acel loc a devenit lăcașul lor, unde întotdeauna se întâlneau, unde veneau să cugete la viețile lor, împărțind prin frunzele sale temerile și speranțele unui nou început, unui alt debut în viață.

A fost atât de bucuroasă când i-a scris că a fost avansat, deoarece a salvat un colonel de la înec. Lisa, de doi ani, trăia numai prin prisma acestor scrisori, singura ei legătură cu David. Când acesta a împlinit optsprezece ani, iar plecarea lui devenise iminentă, simțea că ia ceva din ea, că îi răpește sufletul. David i-a spus că la fel simte și el, ca și cum i-ar lăsa ei sufletul lui. Atunci, găsind rezolvarea ideală, au făcut schimb de suflete, iar din acel moment, ea poartă sufletul lui, și el pe al ei. I-a promis că îi va scrie de câte ori

va putea și că se va întoarce la ea. Ea, cu lacrimi în ochi, i-a dezvăluit cele mai mari temeri ale sale:

– Dacă mă vei uita, dacă va veni o vreme când nici măcar o secundă nu îți vei întoarce gândul aici, la mine?

Atunci el, zâmbind și admirându-i onestitatea, i-a cuprins fața în mâini și a sărutat-o ca atunci în pădure, pe frunte, pe pleoape, pe obraji și pe buze, spunându-i că i-ar fi imposibil să uite măcar o secundă de ea și, rugându-o să nu-i apară în vise, pentru a nu-i tulbura delicata și jalnica existență, plecă.

Lisa știa că armata îl înspăimânta și că-i provoca o ură nemărginită, probabil datorită tatălui său vitreg, care întotdeauna l-a acuzat de lașitate și lipsă de respect, ceea ce Lisei i se părea o blasfemie. Pentru că David era un om minunat, bun, blând, iubitor, iubea animalele și copiii foarte mult. Și un zâmbet lumină fața sa, gândindu-se cum l-a întâlnit prima dată.

Erau mai mulți copii pe stradă, din vecinătăți și se jucau Baba-Oarba, dar nimeni nu voia să fie babă, așa că înainte să se pornească o ceartă, Lisa zări un copil singuratic, micuț și firav, blond și cu ochii mari căprui, care stătea pe margine, pe iarbă, cu coatele pe genunchi, scrutând cu privirea oamenii care treceau pe uliță și având o tristețe care i se potrivea pe chip într-un mod straniu. Se apropie de el și îl invită la joc. Lisa, la cei cinci ani ai săi, era foarte curajoasă. El nu-i răspunse, așa că îl întrebă din nou. Niciun răspuns nici de data aceasta, așa că îl întrebă din nou.

– Insistentă mai ești! Până când vei continua să mă întreb?

– Până când vei spune da, răspunse ea, făcându-i cu ochiul.

Băiatul izbucni în râs și o urmă la prietenii ei. Jucând Baba-Oarba, a prins-o o dată și, uitându-se unul în ochii celuilalt, s-au recunoscut, nu știau de unde, dar s-au recunoscut. Iar de atunci au devenit de neseplat, cei mai buni prieteni. Nu existau secrete pe care să nu și le fi spus sau jocuri să nu le fi jucat sau întrebări să nu le fi pus. Crescând, s-au îndrăgostit unul de altul. Când a salvat-o atunci în pădure, s-a îndrăgostit iremediabil de el. Când se gândea la toate poznele pe care le-au făcut împreună, când se gândea de câte ori i-a luat apărarea, inima îi creștea de bucurie.

Acum ținea scrisoarea cu o mână tremurândă, negăsind curaj în entuziasmul ei să o deschidă. Se uită la cei doi copaci împreună, stătea sub stejarul lor, decretat al lor după ce împreună au reușit să se urce până în vârf, și neliniștea i se instala în suflet, simțea că ceva tulbură rutina vieții. Că ceva chiar în acel moment se întâmplă. Și nu știa câtă dreptate putea avea... Dar a alungat cu un

zâmbet acest gând și a despăturit scrisoarea, simțind scânteii în suflet când i-a văzut scrisul ușor aplecat și buclele literelor, care erau o mărturie a caracterului său puternic, dar încăpățânat.

Își amintea de câte ori se certau pentru că aveau păreri atât de diferite asupra lumii. El era un om practic, vedea totul doar în alb și negru, nepermițând astfel slăbiciunilor sale să-l acapareze și să pună stăpânire pe viața lui, în timp ce pentru ea, viața mai avea și tente de gri, poate și un roz, dar era o eternă visătoare. Chiar dacă mama sa murise, ea a continuat să și-o imagineze ca parte din viața sa, când trebuia să ia o decizie mai importantă, își imagina că vorbește cu mama ei, iar din lucrurile pe care le știa despre ea, își închipuia ce i-ar spune aceasta. Moartea, pentru Lisa, constituise o legătură mai puternică decât viața, pentru ea și mama sa.

Dar certurile îi apropiiau și mai puneau încă un rând de lanțuri peste legătura lor tainică.

Gândindu-se la toate acestea a început să citească:

Iubita mea, Lisa,

Zgomotul sfâșietor al războiului este purtat de rafalele de vânt până aici, am senzația că fiecare adiere a vântului îl aduce mai aproape, stabilind întâlnirea noastră iminentă. Cu fiecare minut care trece mă gândesc la tine. La cât de fericit voi fi când te voi revedea, la cum, dragostea mea, te-ai schimbat și dacă inocența ta, care îmi mângâia sufletul acum un veac, că atât mi se pare că a trecut de când nu te-am văzut, s-a prefăcut într-o incertitudine agonizantă sau a fost distrusă de încercările acestei vieți, dar îți promit că nu va trece mult și te voi proteja de toate acestea. Mi-e dor de glasul tău mieros, care în toată această învălmășeală de tunuri, arme, suferință și țipete de durere, care își pierd intensitatea cu fiecare picătură care se scurge din trupul presărat cu urme ale războiului, este singura mea alinare, singura mea scăpare. Gândindu-mă la tine, atât de strălucitoare și blândă în comparație cu violența de aici, mă trec fiorii că fiecare clipă poate să fie ultima.

Luna viitoare vom pleca pe mare, trebuie să ajungem pe frontul de sud al Antaliei. Eu conduc expediția, o responsabilitate de care cu mare bucurie m-aș putea lipsi, dar nu pot să-mi nesocotesc ordinele. Soarele răsare și...”

*

„... apune odată cu tine, îngerul meu”, gândea David. Zâmbea uitându-se la urmele pale ale stelelor care se întrezăreau pe

cer. „Am devenit atât de bun, iar șefii mă laudă, colegii mă invidiază, dar eu nu simt nimic, Lisa, știi doar că datorită unui ordin de-al meu viața a mii de oameni se poate sfârși, că și eu sunt responsabil pentru miile de corpuri reci care stau ca simboluri ale războiului pe pământul hrănit cu sângele lor sau din care viața se scurge încetișor, neputând face nimic pentru a le izgoni durerea sau pentru a-i aduce înapoi.”

Marea era liniștită, nicio urmă a unui apropiat zburcium sau a unei dezlănțuiri a naturii. Nava se legăna ușor, ducând viețile tuturor spre pierzania inevitabilă, la o depărtare de trei zile. Nimeni care ar vedea-o nu ar bănui că în cotloanele ascunse de întunericul profund al războiului, acolo unde lumina nu poate pătrunde, răceala tunurilor îngheța acel întuneric.

„Sufletul meu e la tine, iar al tău, la mine, așa că lumina ta mă va călăuzi întotdeauna, voi veni acasă cât de repede voi putea, așteaptă-mă.” i-a scris el. Acum, adevărul acelor cuvinte îi neliniștea sufletul, *acasă*, cuvântul producea un ecou în interiorul ființei sale, un ecou care se depărta de esența sa, dar care lăsa o căldură a împlinirii. Nimeni nu se aștepta la o furtună, dar el o simțea, energia ei infinită se apropia de a lui, se gândea că în două minute norii se vor aduna și vor împăienjeni cerul înnegriindu-l și aducând noaptea mai aproape. Dar venirea nopții îi dădea un înfiorător fior, nu erau pregătiți pentru o furtună, o știa prea bine, dar nici nu avea puterea să o oprească.

Prevestirea s-a adevărit. Mișcarea previzibilă a norilor i-a împreunat ca pe două suflete suferinde. Iar dezastrul a început...

Vântul puternic răsuna în univers, distrugând vibrația liniștită a vieții și aducând în locul ei agonie și panică. Pânzele, nerezistând presiunii acestuia, se sfâșiau ca și cum ghearele unui animal de pradă le sfârteca, scoțând sunete asurzitoare. Fărămițate de furia vântului, se ridicau ancorate încă de catarg, fluturând fără viață, arătând vulnerabilitatea lor în fața acestuia. Picăturile de ploaie cădeau cu furie, fiind atât de grele, și adânceau suferința echipajului. David țipa la ei, cu apa șiroindu-i pe față, să lase restul pânzelor jos pentru a le scăpa de la pieire. Oamenii săi fugeau de colo, colo aruncați parcă în nebunie de valurile care se spărgeau de lemnul corabiei. De asemenea, talazurile, cu un sunet profund și intens ca o conștiință etern prezentă, zdrobeau orice urmă de luciditate. David a fugit la cârmă, nevenindu-i să creadă că nu era nimeni acolo. A întors cu toată puterea vasul spre stânga, în încercarea de a evita un val uriaș, care ar fi inundat tribordul, dar un alt talaz uriaș pândeia din

dreapta. A intrat în el, a inundat babordul și prora, ajungând apă la depozitul de muniție.

– Scoateți apa din proră, comandă el, temându-se că vasul va fi inundat.

– Imediat, căpitane, îi răspunse un secund mic, îndesat și fără familie, fiind singurul fără obligații de pe acel vas.

Nu a auzit ce i-a spus secundul, în momentul acela se putea gândi doar la Lisa lui. Era departe, dar atât de prezentă în mintea sa, îi vedea chipul zâmbitor și strălucirea poznașă din ochii ei mari, albaștri și se gândea cu tristețe că nu o va mai vedea niciodată. Gândul a răzbătut prin toate terminațiile sufletului său, fără a pătrunde undeva, fiind imediat eliminat de înțelepciunea iubirii sale. Și a înțeles că nu va muri până nu o va revedea. Până și soarta îi îndreptătea. Un zgomot îngrozitor, prevestind începutul unui dezastru îl eliberă din învălmășeala de gânduri, catargul se rupsese și căzuse peste spardec, distrugând totul în calea sa. Prora era inundată, catargul rupt, vecele sfărâmate, dar hotărârea sa era luată, așa cum i-a spus și Lisei în finalul scrisorii...

*

„Îți promit că nu va trece nicio clipă fără să am chipul tău pictat în minte și sculptat în suflet. Tot ce voi face va fi doar pentru tine: te voi revedea, Lisa, indiferent de obstacolele pe care le voi întâmpina și de încercările la care mă va supune acest război, iar tu vei fi lângă mine să-mi vindecî rănile sângerânde. Te iubesc și nu uita că orice s-ar întâmpla, te voi iubi veșnic.

Al tău, David.”

Măinile ei au început să tremure, era ceva dincolo de acele cuvinte care nu-i plăcea și care i-a atins o coardă sensibilă a sufletului său, un indiciu al unei prevestiri înfiorătoare era ascuns printre acele litere, simțea asta cu tot sufletul. Roșeața apusului pătrundea prin norii denși și plumburii, o negură amenințătoare întuneca atmosfera și îi înfiora viața de câteva zile. Dar acum totul părea pașnic, neliniștitor de tăcut. Ultimele raze de soare se oglindeau în frunzele copacilor, care cunoșteau doar întunericul ce va urma. Păsările se adăpostiseră de mult în propriile cămine, povestind istoria acelei zile, iar ea simțea că este singura ființă rămasă să înțeleagă tainele nerostite din spatele unui cer întunecat.

„O, nu, cina, am uitat complet, tata nu va fi înțelegător!” Iar va trebui să curețe întreaga curte, dar nu-i păsa, spera doar că iubitul

ei David era bine. Și, neluând în seamă frunzele care se prinseseră de rochia sa, fugi spre casă, cu un gol în suflet, neliniștită și aproape îndurerată de întreaga situație. „De ce trebuie să fii atât de departe de mine?”...

*

Furtuna devenea cu fiecare clipă care trecea din ce în ce mai puternică, soarele dispăruse de mult, iar în locul său aducea acea beznă străpunsă doar de țipetele lui David și de urletele înfiorătoare ale furtunii. Era conștient că destinul său era în mâna Celui de Sus și că nu avea ce să facă mai mult de atât, dar nu putea renunța pur și simplu. Când căzuse catargul, aflase că doi dintre oamenii săi au fost grav răniți și că au leziuni, de parcă nu ar fi de ajuns că după furtuna aceea mulți vor muri de gripă și febră. A continuat să stea la cârmă, să ferească vasul din calea valurilor amenințătoare și să comande echipajului său. Simțea că ce a fost mai rău a trecut și că furtuna s-a mai domolit, spera să fie așa, dar în adâncul său știa că a trecut și peste acest obstacol. Vântul, cu o ultimă suflare, a răbufnit și a împrăștiat peste tot bucățile de lemn din catargul sfărâmat, iar apoi liniștea s-a așternut peste lume. Marea s-a liniștit, iar ridicând privirea, David a văzut un cer senin, plin de stele și o lună plină care îi dădea inexplicabil speranță: părea un nou început.

*

Lisa se uita îngândurată la cerul plin de stele, i se părea că niciodată nu au mai fost atâtea pe cer, erau infinite, ca și visurile și ambițiile ei. Era ciudat, dar starea de neliniște care a dominat-o toată ziua s-a ascuns într-un ungher al minții sale, așteptându-și prada, care nu a mai venit. Anxietatea ei de peste zi a dispărut, fiind înlocuită de liniște și pace, nu putea explica, dar înțelegea perfect simțămintele sale. Când a ajuns acasă, în seara aceasta, mâncarea era gata, iar tatăl și frații ei se pregăteau să se așeze la masă. Nu mai avea timp să se schimbe, așa că se scutură puțin și alergă prin hol, până în sufragerie, intrând prin ușa dublă din lemn masiv, uitându-se cu coada ochiului în oglinda care se afla deasupra scrinului. Văzu o față de optsprezece ani, cu părul răvășit, cu ochi scăpărători și cu obraji îmbujorați de la alergarea prin desișul pădurii. Nu ar fi fost nevoie să alerge, ajungea oricum, dar fuga i-a oferit libertatea de care avea nevoie în acel moment, libertate și jovialitatea pe care le simțea doar cu David, atunci când îi spunea secretele și gândurile cele mai ascunse.

Tatăl și frații săi, cei doi gemeni neastâmpărați, care îi făceau viața imposibilă, stăteau la masa din mahon într-o aparentă tăcere mormântală: se rugau. Dar gemenii, văzând-o primii, au început să-și dea coate și, cu zâmbetele atotștiutoare specifice vârstei de șapte ani, au început să mănânce. Lisa s-a apropiat, și-a scos scaunul de sub masă și s-a așezat, așteptând ca tatăl ei să-și înceapă cuvântarea, dar acesta nu a scos niciun cuvânt. Gemenii stăteau aparent impasibili, dar fata știa că așteptau și ei. Dar tatăl a continuat să tacă, Lisa luându-și lingura, a început să mănânce din delicioasa supă a doicii. Mai târziu, când băieții s-au dus la culcare, tatăl a chemat-o în biroul său, unde i-a ținut o lungă și interminabilă predică cu privire la atribuțiile și responsabilitățile unei domnișoare, dar Lisa nu a ascultat nici măcar un sfert, fiind din nou neliniștită. Dar acum stătea sub plapumă, găsindu-și liniștea pentru prima dată în acea zi și aruncând o ultimă privire stelelor, a adormit cu imaginea lui în minte, având o senzație de invincibilitate. Știa că el se va întoarce la ea.

*

David a adormit și el imediat, întâlnind-o pe ea în vis și știind că de acum încolo va fi protejat de dragostea ei pentru el și de iubirea lui pentru ea.

Au urmat încă doi ani de interminabile bombardamente. David, fiind recunoscut pentru curajul său și abilitatea în luptă, a fost avansat la gradul de căpitan, conducându-și trupele cu pricepere spre victorie, dar încercând în același timp restabilirea păcii între cele două state, Antalia și Prusia. A izbutit a treia oară, după ce a învins armata inamică, dar prețul, pentru el, a fost prea mare, a pierdut în luptă peste o mie de oameni și alți cinci sute erau răniți. În acea zi, la căpătâiul celor care au părăsit acest pământ, și-a jurat că nu se va mai întoarce niciodată în armată și s-a ținut de cuvânt până în ziua în care a părăsit la rândul său acest pământ. Pentru el, armata a rămas ca o rană adâncă în trecutul său.

A navigat zi și noapte, neîncetat, timp de o săptămână. Abia dacă a închis ochii, emoționat fiind de întâlnirea cu prima și singura mare dragoste a sa. Se preocupa de cum îl va vedea ea, dacă nu-l va recunoaște, dacă îl va găsi respingător. Și el se găsea respingător, arogant și înfumurat adesea, dar armata îl făcuse așa, dacă nu ar fi fost așa, nu ar fi rezistat și nu ar fi putut să se întoarcă la ea. Nu-i mai scrisese de o lună, îi era frică să nu-l fi mințit în scrisorile sale, neștiind că el se va întoarce. Iubea onestitatea și candoarea ei, îi era teamă ca acestea să nu fi dispărut odată cu timpul.

Când a ajuns în micul sat de care îi fusese așa de dor, voise să se ducă direct la ea acasă, să îi ceară mâna, dar parcă o forță necunoscută îl chema spre pădure, spre stejarul lor. Din depărtare, o putuse vedea: era tot ea, minunăția lui cu părul blond, ochii albaștri, cu bărbia ridicată, semn al încăpățânării ei. A zâmbit văzând-o cât era de concentrată. Scria, sprijinită de scoarța stejarului, iar în acel moment orice îndoială a dispărut, s-a evaporat: era a lui și rămăsese a lui. Lisa, simțindu-se privită, și-a ridicat ochii și l-a văzut: aceiași ochi mari, inteligenți și căprui, nu a avut niciun dubiu, era bărbatul pe care îl iubea. A alergat la el și i s-a aruncat în brațe. Erau din nou împreună, mereu, pentru totdeauna.

ȘULT LUIZA

Colegiul Național „Mihai Viteazul”, Ploiești, Prahova

Prof. coord. Neagu Mihaela

Dragostea nu este consolare

O alung când mi-e greu, când aș bea o cană de șampanie în brațele iubirii vieții mele, de parcă ar exista, de parcă amăgirea asta nu mi-e suficientă, și totuși a trăi o poveste de dragoste necondiționată ca într-una din cărțile lui Pino sau ale Violetei este un vis pe care nici măcar ei doi n-au putut să-l aducă în realitate, ce pretenție să aibă de la mine, ce știu eu ce e iubirea, ei se uită la mine, la buze, la picioare, ciorapi cu găurele, rochii scurte, lenjerie de dantelă, ei se uită, dar eu nu știu de ce se uită și îi privesc înapoi exasperată, sincer exasperată, fără să încerc să-i provoc așa cum face ea, cu privirea falsă, pe sub ochelari, pe deasupra, ce știu eu, nu mă cunosc cu ea, dar el, iubirea vieții mele o cunoaște și a fost iubirea vieții lui pentru o perioadă, așa am ajuns eu să-mi vopsesc părul negru și să-l privez de culorile cele mai nebunești, de vară...

Așa am ajuns eu să fac multe lucruri sau să nu mai fac, poze peste poze și locuri, da, locuri, Paris, ce știu eu ce baraje ciudate, apa multă și iar Paris, noduri în gât, rochie la fel, eforturi mari, consistente, susținute și el niciodată nu va simți aceeași beție de cuvinte în preajma mea, literele mele nu-s de ajuns, el are nevoie de poze, alte poze, mai de aproape, cu priviri aruncate care mai știe pe unde, în ce direcții, un fel de strabism conceput de mine ca să-i semăn, iar părul meu chinuit de ondulator îmi pică acum în cascade și rămâne pe perna lui, în locurile intime, pe cearșaf, pe haine. Părul meu nu avea nevoie de una că ea, eu sunt eu, dar nu am acceptat niciodată ce sunt așa, că mă regăseam în diverse alte identități.

Paris, îmi zicea el, ce oraș magic, plin de contraste, ce oraș perfect, plin de păcate, nu vreau să te mai aud, vreau să dorm lângă tine, să ne prefacem că ne iubim ca în romanele ieftine, spuneam istovită, dar voiam să îl aud, să-mi spună, să mă rănească, apoi să mă trezesc lingându-mi sângele de pe niște julturi pe care îl obligasem să mi le facă, spune-mi despre părul ei.

Eu l-aș smulge pe al meu cu ambele mâini și știi ce, nici nu ar fi nevoie să-l smulg, ar pica singur, pentru că oricum nu mai suportă chinul de a fi rotit în bucle, de a fi dat cu fixativ, cu vopsea,

cu șampoane de volum, are nevoie de o pauză, că și ochii mei, și ei au nevoie de o pauză, au privit prin lentile nepotrivite lumea asta nepotrivită, au privit Parisul, care la rândul lui zăcea obosit într-o poză.

Nu-ți mai spun, amenința el, nu vreau să te mai aud cum plângi, lacrimile tale mă obolesc, mă obosește să încerc să dorm lângă tine, suspinele tale îmi fac rău, nu înțelegi, nu o să înțelegi cum stomacul mi se contractă brusc de tristețe când te cuibărești lângă mine și mă privești ca și cum eu sunt vinovat pentru toate rănilile tale.

Cine-i Cătălina, întrebam obsesiv, iar el îmi răspundea nu contează, dar totuși aș vrea puțină sare, nu vreau să-ți dau nimic, era frumoasă, insistam eu numai să-l văd cum visează cu o clipă mai mult decât îi este permis la ea, la părul ăla superb, avea un păr superb, continuam, nu știu, nu mai știu, nu-ți mai răspund la nicio întrebare.

Atunci refuzam orice apropiere, mă dezgusta tristețea care-l măcina, o anume suferință la care nu aveam acces, care nu era despre mine, iar eu refuzam să cred că vreodată n-am existat și el a fost aici, unde puteam să fiu, sus, jos, poate chiar în Paris, de acolo vin, dar ei nu știu, nici eu nu știu care-i geneza sufletelor, tot ce au făcut a fost să se plimbe și să se iubească sub felinare, în restaurante, pe străzi neluminate, poate sunt ei părinții mei, din ei mi s-a născut anxietatea care-mi servește ca materie primă pentru suflet.

Parisul are nevoie de o pauză, conchideam eu repede, când simțeam că nu mai pot să îndur, are nevoie de o pauză de la destrăbălare și șampanie și artificii, are nevoie de o pauză de la condeii mei care lovește ritmic în el, de la vocea mea care-l rostește mai des decât este cazul.

Vreau să plec, gândeam atunci cu furie, cu lacrimi, cu tot ce aveam strivit pe dinăuntru, vreau să plec altundeva, nu în Franța, ce mediocru ar fi să mă plimb în același oraș, ce tipic mie, să mă răzbun pe ceva ce nu există, pe o perioadă în care nici măcar nu fusese scrisă în stele soarta mea, cine-ar fi știut de unde vin, unde mă duc, m-am născut în brațele lui, așa cum s-au născut și altele și m-a modelat barbar, m-a făcut să-mi arunc sentimentele cele mai pure, să o iau de la capăt îmbrăcată cu alte piepturi, cu alte fire de păr, cu alte priviri.

Lasă îngerii, m-a îndemnat, lasă îngerii și vino cu mine, eu te-am creat, o să mă îndrăgostesc de tine și o să mă numesc Pygmalion, pentru că te-am scos din o mulțime de note muzicale, te-am ales, te-am șters de praf ca pe un bibelou, dar nu știi tu oare că

bibelourile au nevoie de praf, intervineam, altfel devin total neinteresante, sunt acolo doar ca să gădesc de lucru când mă copleșesc gândurile. Taci, bibelourile nu vorbesc, bibelourile nici nu execută ordine și mi-am prins iar degetele în povestea ta fără noimă.

Unde te duci, mă întreba de fiecare dată când împachetam cu frenezie, ce ochi mari avea când era mirat, când aproape mă lovea, dar se abținea într-un scurt moment în care aveam timp să susțin o cuvântare întreagă despre lacrimi, despre iubire și durere, pe care o regretam la mai puțin de jumătate de clipă după ce terminam, mă duc acasă, cum acasă, ți-am dat voie să mergi acasă și pe urmă tu ai atâtea locuri pe care vrei să le vezi, ca Parisul, întrebam eu, iar el devenea livid la față, du-te unde vezi cu ochii, dar ia-ți altă valiză, să fie mică și goală, să încapă toate pozele despre care vorbești, cu necunoscuți, cu moteluri, cu sticle de vin, cu puțină dantelă, știi cât este de frivol să corupi oamenii să facă poze lângă dantelă, mai ales când nu le dai șansa de a o atinge pentru că tu ești a mea și nu te-ai da pentru nimic unor necunoscuți și mai ales când porți dantela mea preferată.

Nu-mi deschide cutia Pandorei, suspinam eu, dar am să-i forțez încuietoarea, voi da buzna în suferințele tale, în plăcerile tale, voi bea lămâie strecurată în alcool și mă voi parfuma cu Chanel, îmi voi scărda părul în smoală fierbinte doar ca să-ți aduc aminte că nimic nu se pierde, că ea trăiește în tine, că încerci să mă transformi, eu nu sunt ea, dar îmi doresc să mă uit pe deasupra ochelarilor cu nonșalanță, nici măcar n-am ochelari, vederea mea este perfectă, dă-mi să citesc, voi vedea în plus, chiar, dar niciodată nu voi rata.

Mă vei căuta, printre cărți, în poze, în pânțele clavirului și nu mă vei găsi, promit să plec departe, să iubesc și alte chipuri, să zâmbesc sincer după multe doze de bere, pentru că numai beată voi mai putea să zâmbesc altora în afară de tine.

Nu-ți mai ține mâinile sub cap, știi că este noapte, am nevoie de mâinile tale, să-mi fac un cuib la umbra lor, da, cuib, dacă n-am aripi asta nu înseamnă că n-am dreptul să dorm undeva, vreau mâinile tale să mă țină, picioarele tale să mă plimbe, spinarea ta să mă care, vreau tot, chiar și ochii tăi, ca să văd prin ei Parisul.

Degetele tale, vreau degetele tale să-mi cânte, cântă-mi odată, ce contează primul tău gând când ai atins pianul, ce contează pe cine iubești, ce ai pierdut, privește mereu jos, la diez și bemol, cântă-le, dă-le sens pentru o ureche nepricepută și obosită de atâtea isterie.

Când eram copil voiam să cresc, tu chiar crezi că voiam să

te ajung mai repede, să te strâng, să te adun din alte inimi și să te asamblez într-un mod ingineresc, apoi să te numesc „al meu”, ca și atunci când găsești monede pe jos, nu-ți aparțin, dar ești mândru de tine că le-ai ochit.

Tu ești moneda mea, te țin lângă mine cu o speranță aproape firească să nu te pierd, iar tu mă modelezi de parcă tu ai avea vreun drept asupra mea, sunt oare din lut și suflare de viață, sunt o amestecătură de ingrediente divine sau doar vene și oase?

Aruncă-mă, ți-am strigat atunci, aruncă-mă, dacă nu știi să-mi răspunzi, de-aia sunt aici și am picioarele pline de noroi, de mult n-am zburat, poate-am și uitat să zbor. Am scris cât n-ai fost aici, am scris pe pietre cu genele, pe râuri cu pieptul, cu astă inimă pe care credeam că niciodată nu o s-o fac să mai bată. Ei spuneau c-așa cresc aripile, din condei, și am continuat să scriu cu tot ce-aveam, o dată am scris chiar și cu o chitară. Tu știi că nu pot să cânt, degetele mele se pierd în apropierea notelor, corzile mele vocale amuțesc, știi că de-asta te-am iubit de la început. Că mi-ai cântat. Te-aș cere înapoi, dar n-am cui te cere, ți-aș țipa numele, dar am uitat cum te cheamă, niciodată nu te-am chemat pe nume, niciodată. Ei mi-au arătat apele botezului și mi-au promis că o să-mi amintesc numele tău, c-am fost acolo, că am privit de undeva totul, dar ei nu știu, nu știu că m-am născut odată cu tine, din aceeași cenușă, din același vid, același cer, același pântec de Dumnezeu.

Am fost copii împreună pe aceeași stea și am jucat șotronul, ne-am iubit pe aceeași cifre, am câștigat amândoi, apoi am primit bomboane pe care le-am împărțit *frățește* pentru că am fost odată frați. Cine pierde vreodată la șotron? Ai crezut că e prea ușor? Mi-ai spus că viața e un joc de noroc, iar eu am râs de clișeul ăsta și am continuat să-mi pieptăn părul fără să știu că eu, de fapt, am pariat pe tine. Cu toate celulele care mă compun. Cu toată muzica pe care o aud prin frunze. Cu tot ce-am crezut vreodată că iubesc. Iar tu nu m-ai învățat cum să joc, niciodată nu m-ai luat în lumea ta obscură, m-ai lăsat să învăț singură. D-aia mi-am luat drumul în spate, atât mi-a rămas. Drumul și soarele care izbucnește în culori când se apropie noaptea. M-ai privit cum cresc și *las în urmă*. Știai că o să vin înapoi târându-mă, că o să-mi țip neputința și slăbiciunea, că o să te implor să-mi cânți așa cum i-ai cântat ei, așa cum le-ai cântat lor și o să mă rog atunci să fie numai pentru mine. Să nu mă modelezi, să nu te joci de-a Creatorul, să nu mă faci ca ele! Trupul ăsta nefericit ascunde alte aspirații, alte imagini, alte gânduri. O să plângi la sfârșit, când o să rămân o umbră, când părul meu va fi ars, când corpul meu, ostentit

de nesomn și zvârcoliri nocturne, va ceda în alte brațe. Atunci o să uiți de orașul tău magic, o să-ți amintești numai de mine, cum născoceam din fiecare anotimp iarnă, cum îmi trăgeam sania chiar și pe iarbă verde. Cum răscoleam imagini halucinante din clorofila lor, apoi îmi smulgeam remușcărilor din aceeași conștiință, nepătată până să te am. D-aia te am.

*

Nu știi că ei te iubesc? Nu-i vezi cum roiesc în jurul tău, îți roagă privirea, își târăsc dorințele pe aceeași podea pe care calci. Nu vezi că ei mă urăsc? Nu vor să priceapă cât vreau să te las în urmă, să alerg pe poteci virgine, să râd la soare, să-l privesc pe deasupra ochelarilor. Nu vor trăi niciodată o dorință așa mare să se scalde în mări reci, să se odihnească sub copaci pitici. Nu vor fi niciodată așa legați de ură și resentimente, niciodată nu s-au lăsat scurși de singurele sentimente *pure*. Ei mă văd cum te resping și cum nu vreau să-ți întâlnesc privirea, dar n-au habar că durerea îmi erodează arterele, curge odată cu sângele. Ei nu știi că durerea mea e bivalentă și călătorește cu oxigenul, îmi umple plămânii și împreună cu ei, toată ființa. D-aia vreau să te strâng cu ambele mâini, să urlu că fără tine nu merg, că mă arde până și neaua. Să urlu că-mi ești salvarea și să arunc un pumn de țărână peste toate visele la care am renunțat și după care nu voi mai putea niciodată alerga. Cum să le cer să vadă supliciuul acestei minți? Cum să-ți cer să continui să-mi cânti, să-ți alunece din degete cântecul de dragoste al uitării. Să-ți alunece din degete toate trupurile pe care le-ai ținut. Pletele pe care le-ai mângâiat. Cum să-ți cer, când ții așa de mult la ele?

*

Întoarce-te. Vreau să te aud, vreau să-mi arunc eternitatea în tine, vreau să te strig și să-mi răspunzi viori, să îți explic, așa rar și răspicat, ca unui școlar, că nu pot scrie fără să te întreb dacă tot ce gândesc e adevărat, dacă mi-am imaginat, iar tu să-mi răspunzi că totul a fost doar un vis, așa cum tata mă asigura când eram încă o copilă, e doar un vis, îmi spunea, șterge-ți lacrimile și închide ochii, visele sunt o loterie, niciodată nu știi când îl alegi pe cel frumos. Spune-mi că mereu ai fost aici. Că niciodată brațele mele nu au strâns vreun străin somnoros înainte. Spune-mi că niciodată nu au călcat picioarele tale pe alte meleaguri în afară de mansarda mea, că te-ai născut lângă mine, că am trăit o viață *magică* și că ai murit beat de primăvară și de petale. Asigură-mă că n-ai mângâiat nicio coapsă,

niciun umăr dezgolit. Minte-mă că pe acest piept nu s-a odihnit niciun creștet de femeie. Poate așa îmi voi găsi liniștea, în sfârșit, în sfârșit nu voi mai umbla cu o foarfecă în buzunarul de la piept ca să tai plete, în sfârșit nu mă voi mai plimba pe străzi, pe lângă casa cu obloane roșii, voi sfârși așteptarea și ura, voi găsi pacea, te voi primi așa cum ești pentru că m-ai rugat, nu te mai uita în urmă, suntem doar noi acum, nimeni nu o să mă ia de lângă tine și te-am crezut pentru o clipă.

*

Dacă vrei, lasă-mă, mereu ți-am zis că cerul ăsta nu poate îndura speranțe deșarte, nu poate îndura să mai plouă, lasă-mă așa cum ai lăsat multe, așa cum ai căutat, cum ai distrus, cum ai părăsit, cum ai construit la loc, lasă-mă să zbier și să servesc drept exemplu tuturor care au pariat pe romantism și care cred c-au câștigat, lasă-mă să le rânjesc de jos, zdrobită, să le spun că nimic nu este mai dureros decât să desfaci niște cătușe pe care le-ai ținut la glezne după atâta vreme și să încerci să mergi singur, lasă-mă să-i distrug, imaginea mea să-i urmărească în somn, pentru că nu merită, nimeni nu merită să se distrugă pentru o clipă de plăcere. Nimeni nu are voie să-și mai arunce întreaga viață ca să încerce să stoarcă dintr-un trup sec un strop de dorință. Nimeni nu trebuie să-și facă lăcaș într-un piept în care s-au zbatut alte frici, un piept consumat, bătrân. D-ai-a, rogu-te, lasă-mă aici, îmi ridic acareturile și plâng, plâng pentru că niciodată nu o să vindec rănile astea, niciodată nu o să merg singură, o să mă leg numai ca să te simt încă o dată, dar tu vei fi departe atunci, prin alte țări. Părul meu va fi scurt. Părul meu veșnic drept, corpul ăsta prea tânăr, mâinile stângi, toate încercând să-ți facă pe plac, într-o veșnică metamorfoză. Toate se vor odihni mutilate, dacă mă vei lăsa, toate vor adormi împreună cu simțurile mele, împreună cu tot ce-am gândit, tot ce-am câștigat și-am pierdut.

*

Așa sună sfârșitul zilei noastre pe care nu vreau să-l apuc, pe care nu vreau să-l dezgrop și să-l șterg de regrete. Știi că nu vreau să curăț, nu vreau să pierd, știi că-mi notez visele atunci când mă trezesc, știi că te caut cu disperare să mă asigur că ești acolo încă, iar atunci când se întâmplă să te trezești și să fumezi o țigară, singur, intru în panică, refuz a deschide ochii numai să văd lângă mine un loc gol, îmi țin capul în pernă și mă rog, mă rog pentru încă o zi cu tine. Încă o zi pe care o cred ultima.

D-aia merg pe nisipuri mișcătoare, d-aia mă clatin chiar și când n-am băut nimic, d-aia nu dorm, d-aia port un tricou de-al tău când stau în casă, d-aia fumez câteodată. Ca să-ți simt gustul chiar când ești departe. Ca să mă conving că mintea mea neantrenată a reușit să iubească. Ca să te prind în scrieri scurte, în bilete, în scrisori. Ca să te iau cu mine peste tot și nimeni să nu știe că locuiești în brațele mele, că oriunde ai fi locuit înainte, aici te-ai așezat. Că sfidezi legile păsărilor migratoare, că le râzi lebedelor că pleacă iarna, că le șoptești pe limba lor că tu ai găsit un piept pe care să-ți odihnești gândul, un piept pe care să taci, iar tăcerea să nu mai fie un răspuns.

VASILACHE IULIANA

Colegiul Național „Ion Creangă”, București

Prof. coord. Dumitrescu Laurențiu

Iubirea ca exercițiu al realului

Ghiță este așezat la masa lui din berăria lui moș Fodor, ca în fiecare Duminică, înfundat până peste cap după patru halbe de bere și cu jumătate dintr-una, înțepenită undeva între gură și stomac. Fredonează un cântec, singur, și se leagănă în stânga și în dreapta, finându-se de burtă de parcă ar fi avut rău de mare. În berărie, intră și Mitică, prieten bun cu Ghiță, amator de bârfe pentru femei și glume deocheate.

– Ce faci aici? Cam matinal, nu crezi? îl întrebă acesta pe bărbosul ce se chinuia să stea drept pe scaun.

– Matinal, nematinal, nevoile nu se discută...mai ales cu „oricine”.

– Și ce nevoi ai tu? Surprinde-mă.

– Nevoi firești. Ce te doare pe tine capul?

– Îmi dai voie? arătă el spre scaun.

– Să-ți dau, să nu-ți dau... Ehh, nu mai contează. Dar tu să-ți plătești. Eu nu dau nimic.

– Cred că era și normal ca eu să-mi plătesc. Îi făcu semn unui băiat, să-i aducă una din ce avea și amicul său. Ai început tu, continui și eu cu tine. Uite astea sunt nevoi.

– Tu vorbești...dar eu nu te aud. E ceva caraghios la mijloc!

– Da' ce ești așa hazliu azi?

– Nu vezi? Îmi înghit amarul. Și ia ghici! E amar...

– Da. Ai dreptate. Chiar s-a întâmplat ceva. Și... Ca să nu mor prost, pentru ce Dumnezeu faci asta?

– Nu pentru ce. Mai degrabă pentru cine?

– Pentru cine?

– Vrei să râzi? Pentru Mirela. Mi-am spus gluma asta toată dimineața dar eu tot n-am găsit-o amuzantă. Poate tu ai mai mult noroc.

– Mirela?

– Demult, am căzut în cap ca orice alt copil cu o copilărie cât de cât stabilă emoțional, dar sincer, mi-e imposibil să-i înțeleg pe bărbații care zic că au la degetul mic, zilnic, o duzină de femei. O

haită întreagă, le numesc. Uite că nu înțeleg! Ce-o fi atât de uimitor? Să-ți zic eu. Mitică, să stai 14 ani cu o singură femeie e o chestie tare, mă!

– Este... Atât de mult? Ești sigur?

– Da! Nu-ți vine să crezi nu?

– Normal că nu.

– Și n-am înșelat-o.

– Deja începi să mă aburești, pufni el neîncrezător.

– Dacă-ți zic! Am fost băiat la locul lui. Băiat cuminte și finuț. Când eram mici, mi-a spus că mă va lua de bărbat. N-am crezut-o. Greșeală de amator. Prost am fost...

– Și n-ai înșelat-o cu nicio damă? ridică Mitică o sprânceană în timp ce-și examina vecinul.

– Cu niciuna! Îți dai seama? Realizezi ce-am făcut? Ce femei, ce bani, ce situațiune... Uite asta e realizare. Cine mai poate egala?

– Mă surprinzi, se strâmbă el plin de stupefacție. Atâta mândrie pe tine... Atunci ce ești așa supărat?

– N-am mai suportat.

– Hai nu zău! Nici c-aș fi crezut! Începu el să râdă.

– Ce știi tu? Primii ani sunt frumoși: „Dulceață”, „Iepuraș”, „Miticătelul mamei”... Ne declaram iubirea tot timpul și peste tot. Era o nebunie.

– Așa și sună.

– Iar după, se domolește. Nu brusc. Încet, încet. Au apărut pentru prima dată facturile, plătite și neplătite, datoriile și certurile în care, practic, mai aveam puțin și ne băteam. Dar n-am făcut-o. Oameni civilizați.

– Și apoi?

– N-ai auzit că ne-am certat?

– Ba da. După asta.

– Ei bine... Ea s-a dus la mă-sa acasă, iar eu, desigur, nu puteam să plec la ai mei. Ar fi fost penibil. Am rămas ca prostul în casa aia urâtă. Să vezi ce mi-a zis înainte să plece: „N-ai să mai găsești alta ca mine!”. Asta era și scopul meu. Totuși, am umblat după altele, dar să fiu al naibii că niciuna nu voia.

– N-ai căutat unde trebuie, zâmbi amețit, cu subînțeles, Mitică.

– Că știi tu mai bine, deșteptule!

– Doar nu voiai ceva serios?

– Am fost prost prima dată, dar după... Nu, Doamne ferește. Nimic serios. Un om nu repetă aceeași greșeală de două ori.

– Am înțeles. Doar pentru plăcere...

– Doar pentru plăcere. Plăcerea amorului meu rănit. Dar să vezi...

– Ce?

– N-a mers.

– Ce n-a mers?

– Am dus-o bine câteva zile și asta m-a cam costat la buzunar. Nu mai aveam un sfanț.

– Dacă ai vrut plăceri, plăceri primești.

– Da... Nu mai zic.

– Și de asta stai, bre, supărat?

– Nu! Mai rău de atât. Mergea bine și îmi și găsisem ceva de lucru. Ceva mic, dar se plătea bine.

– Dar...

– S-a întors Mirela acasă! izbucni disperat Ghiță cu fața în pământ.

– Și de ce plângi?

– Pentru că are un copil!

– Și ce-are copilul?

– Copilul n-are nimic.

– Atunci a pățit ea ceva?

– Da! Vrea să rămână de tot. Deja s-a instalat, și a început să facă curat.... Totul strălucește, Mitică!

Iubire banală

Radu îi face semn prietenului său cel mai bun, Marian, să vină până la el, dar acesta nu-i răspunde, concentrat pe jocul portabil din mâna lui, arătând că e teribil de ocupat. Nervos, Radu fuge până la el, îi smulge jocul, îl închide de la spate și îl bagă într-un buzunar în care trage fermoarul.

– Dar eram în mijlocul unei misiuni! Nu-i cinstit.

– Ți se pare că glumesc aici? Am eu față de om căruia îi arde de glume. Nu prea cred. Să fim realiști un pic.

– Despre ce vorbești tu acolo? se scărpină Marian în cap, nedumerit. Te superi că nu ți l-am dat și ție? Ce urât faci doar pentru asta...

– Cum despre ce vorbesc? Vorbesc despre prietenia noastră, omule! A noastră. Nu a altcuiva. Prietenia de care ție nici nu-ți pasă. E

normal așa? Spune că nu am dreptate! Contrazice-mă! Fă-mă să nu cred ce tocmai s-a întâmplat! se bătu disperat Radu cu pumnii în piept, arătând ca cineva care nu mai avea mult și începea să plângă.

– Te simți bine? Ce ți-a venit? Ce te-a apucat tocmai acum? Nu puteai să mai aștepți până terminam și eu nivelul? Acum trebuie să o iau de la capăt... Te simți bine?

– Mă bucur să văd că îți pasă atât de mult, „prietene”! Și nu e numai de acum! E de mult timp! Doar că ai fost prea ocupat de propria ta persoană pentru a mă mai vedea și pe mine în viața ta! Îți mai amintești acum câteva săptămâni când ai stat cu Victor în bancă, și pe mine m-ai lăsat cu ciudatul ăla de Piteșteanu? Îți mai amintești? Eu n-am uitat. Nu ți-am spus nimic, deoarece, am zis să fiu cu obraz și să te înțeleg și pe tine. Tu se pare că nu ai fost.

– Și de asta te-ai supărat? Pentru asta te-ai supărat? Ia amintește-ți mai bine. Atunci, Victor avea niște cărți noi Yu-Gi-Oh, din alea cu forță dublă în defensivă, și voiam să-l conving să facem schimb, să-i dau eu cartea cu putere specială. Dar n-am reușit. E și ăla fraier... N-am ce zice.

– Nu numai pentru asta! Pentru mai multe! De exemplu, de ce nu mai vii afară când te chem?

– Când m-ai chemat tu și nu am ieșit?

– Când am fost cu bicicleta! Ce ai avut de făcut atunci?

Spune!

– Am fost cu Ioana.

– Cu Ioana? Serios? Care Ioana? Fata blondă din clasa a cincea? Serios, frate, ai lăsat să intervină o fată între noi?

– Nu... O iubesc. Și știi de ea.

– Ba nu știu!

– Cum să nu? Eu ți-am spus. N-are cum!

– Era și de așteptat. Oricum, tu, de la un timp, nu-mi mai zici așa de multe. Acum o ai pe Ioana... Noua ta iubire. Bine...

– Eu chiar nu înțeleg! Ce sunt toate discuțiile astea? Ce-s cu atâtea întrebări? Ce ți-am făcut?

– Ai tupeul să mă întrebi asta?

– Dacă nu înțeleg, ce vrei să fac? Să stau așa și să dau din cap?

– Până acum asta ai făcut și ți-a ieșit destul de bine.

– Deja exagerezi.

– Eu? Țin în mine de atâta timp, și nimeni nu mă ascultă! Când vreau să vorbesc cu tine, te văd cu cutărică și cu cutărică. De când nu am mai stat noi împreună?

– Ce vorbești? Stăm tot timpul împreună!

– Prostii! Nu vezi unde a ajuns prietenia noastră? Nu observi? Atât de mult te-ai îndepărtat de mine?

- Sunt oare eu mai chior...
- Nu mai merge... lăsa capul în jos Radu, cu un oftat adânc.
- De ce vorbești așa?
- Pentru că aici m-ai adus! Nu credeam că va fi posibil...
- Dar nu e numai vina mea!
- Tocmai asta e problema. E vina mea! Dacă aș fi reacționat mai devreme, poate azi nu mai eram în situația asta, îl priveam el trist.
- Dar...
- Șhh... Nu cred că funcționează.
- Ce nu funcționează? se prefăcu băiatul, căruia îl fu luat jocul.
- Relația asta, frate! Relația asta nu mai funcționează ca înainte. Ți-ai adevărul.
- Ce vrei să spui?
- Cred că știi foarte bine despre ce vorbesc. Nu e nevoie să negi. Te înțeleg. Suntem deja în clasa a șasea, și nu mă simt cum ar trebui. Am nevoie de o relație serioasă, bazată pe încredere și susținere reciprocă. Ce se va întâmpla când voi avea nevoie de tine, și tu nu vei fi acolo? Va trebui să merg și eu la Victor și la cartonașele lui Yu-Gi-Oh? Mai scutește-mă cu ele, că de ceva timp numai cu el stai! Parcă ești posedat, dependent... E normal?
- N-are nicio legătură.
- Ba fii sigur că are! Mă simt trădat.
- Nu trebuie...
- Ba da! Se pare că, dintr-odată, am devenit cam inutil în viața ta.
- Nu spune asta, te rog...
- E adevărat. Adio. Ai fost un prieten bun.
- Stai! Unde te duci?
- La Mihăiță. Ne jucăm jocuri video. Te-aș fi invitat și pe tine, dar asta ar face lucrurile și mai complicate între noi. Sper că înțelegi.
- Înțeleg... Și eu mă duceam, oricum, la Victor.
- La Victor?
- Da... Ne jucăm pe echipe.
- Pe echipe? Cu cine?
- Doar noi doi. Facem strategii. Știi și tu...
- Sună bine. Ne mai vedem? îi întinse Radu prietenește mâna.
- Da... Cum zici tu. Ne mai vedem.

VLĂDĂIANU IONELA CAMELIA

Liceul Teoretic „Alexandru Odobescu”,

Lehliu-Gară, Călărași

Prof. coord. Cacerovschi Cornelia

Lamentare în vis

Există două tragedii în viața fiecărei persoane. Prima este pierderea celei mai mari dorințe a sufletului, a doua, dobândirea ei. Aș vrea să pot ironiza aceste cuvinte crude, să declar răspicat că nimic nu este adevărat. Am încercat toată viața, dar acum, la sfârșit, am ajuns la concluzia că tot începutul strălucește în întuneric, că nu poți înlocui ceea ce ai pierdut. Un străfulger simțit pe propria piele străbate, arde și doare. Când decizi că este șah-mat, te prăbușești.

Afară ninge. A nins neîncetat în ultimele zile și asta mă determină să mă întreb dacă va ninge și atunci când răsăritul va fi negru, când cenușa nu va avea culoare. Am mâinile zbârcite, mult prea obosite de vreme, iar corpul, odată puternic și tânăr, acum îmi tremură la fiecare mișcare. Picioarele îmi sunt grele, parcă ar fi umplute cu plumb, aș vrea să mă ridic ca odinioară, deasupra mulțimii, dar acum este mult prea târziu. Aș vrea să fiu tânăr din nou...

Ah, voi, amintiri ce nu părăsiți mintea, chiar dacă suflul nu mai este de mult. Și acum îmi amintesc, retrăiesc puterea care mă măcina când vedeam câte o pasăre răpitoare zburând deasupra mea, îmbătăta de propria-i libertate, iar eu, ca un copil naiv, întindeam mâna spre ea. (...)

Pe atunci aveam doar nouăsprezece ani, eram așa de tânăr și de inocent, râdeam zgomotos la fiecare glumă, trăiam ca și cum nu ar mai fi existat ziua de mâine, jucam basketball până la miezul nopții, până când ochii umflați de oboseală nu mai nimereau coșul... credeam în viață și în visuri, voiam să mă înalț, să stau drept în fața tuturor, să mă definesc și tânjeam să iubesc. Obsesia mea din copilărie pentru supereroi și benzi desenate mă atinsese grav, umflându-mi egoul și spiritul justițiar. Mă simțeam în fiecare zi ca un erou al lumii, dar mama, ah, buna mea mamă, era singura care mă trezea, bătând la porțile închipuirii mele. Ea era cea care îmi reda, poate doar pentru puțin timp, adevărata față a lumii.

– Ești un copil răsfățat și egoist. Dă-te jos din pat, în momentul ăsta!

Mama avea o colecție de inele grele pe care și le rotea zilnic

pe degete, un obicei pe care, pe vremea aceea, nu-l înțelegeam cătuși de puțin. Atunci când începea să arunce cu ele înspre mine – îmi imaginam că sunt niște stele de ninja – știam că o încurcasem rău de tot, iar acum, când stau și mă gândesc, îmi dau seama că poate acesta era modul prin care ea alesese să-și păstreze legătura cu realitatea și, totodată, să-și descătușeze mânia.

– Dar, mamă, nu am terminat nivelul cinci și trebuie să distrug acești zombi. Dacă într-o bună zi chiar or să distrugă lumea? Așa că ar fi bine să-i nimicesc acum, cât mai pot, cu puterile mele supra... AU!

Își scosese rapid un inel mare și greu și mă nimerise drept în moalele capului cu el, făcându-mă pentru o clipă să uit unde sunt.

– Ai nouăsprezece ani, pentru bunul Dumnezeu! Sora ta mai mare era deja angajată la vârsta ta. E vară, du-te și fă ceva util pentru tine! Nu îți irosi timpul degeaba.

Am privit-o pentru câteva secunde plictisit; părul blond și ciufulit mă făcea să par un copil care tocmai ieșise dintr-o încăierare ciudată, din care, mai mult ca sigur, câștigase o medalie, a minunatei ignoranțe.

– Dar, mamă, am început să mă vait, lăsând pentru o clipă consola din mână, sunt încă mic și sufăr. De ce nu înțelegi că singura mea preocupare este să protejez lumea?

Am văzut-o făcându-se așa de roșie la față, încât aș fi putut să jur că ascundea o bombă cu ceas care avea să explodeze din clipă în clipă. Era așa de amenințătoare, încât am simțit cum un fior rece mi se formează pe șira spinării. Ochii albaștri, pe care îi moștenisem și eu cu mândrie de la ea, parcă mai aveau puțin și îi ieșeau din orbite. Supărarea ei parcă înghițise fiecare colț al camerei mele, iar în secunda următoare aruncă cu alte două inele. Am încercat să mă feresc, dar, buimăcit și încă amețit de la ultima lovitură, nu mi-am putut coordona mișcările și am căzut din pat, direct pe dușumeaua rece și tare. Cearșafurile albe mi-au aterizat în cap, învăluindu-mă pentru scurtă vreme în întuneric.

– Îmi vine să te bat, Tom. Așa te-am crescut eu, să fii un leneș și să te joci toată ziua? Dacă nu găsești un loc de muncă, înscrie-te într-un program de voluntariat. Ia exemplu de la sora ta, ea chiar realizează ceea ce tu visezi, ajută oameni sărmani din comunitatea noastră și tu, tu ce faci? Stai aici, în întuneric, și mimezi că îți pasă de ceilalți, jucându-te ca un copil?

Mă lovi ușor cu papucu-i de blană, atât de mătăsos, peste picior, în timp ce eu mi-am dat ochii peste cap, ironic. Întotdeauna

vorbea despre sora mea mai mare, Ally, ca și cum ea ar fi fost cea mai minunată ființă din lume. Ally era cea mai responsabilă și cea mai cuminte, singura din familia noastră care, din perspectiva mamei, nu își irosea viața, dar eu, spre deosebire de mama, știam mult mai multe lucruri despre sora mea, care mă împiedicau să o văd în aceeași lumină. Mai aveam o soră, geamănă, Emy, cu care nu eram însă, în ciuda a tot ceea ce se spune despre gemeni, foarte apropiat. Dar aveam ceva care ne lega, în ciuda lipsei noastre de apropiere, eu cu ea eram leneșii familiei Ethan; noi aduceam numai probleme și nu eram deloc dornici să ne aruncăm în vârtejul lumii, să creștem și să ne avântăm pe aripile noastre.

– Dacă vrei să știi, am o surpriză pentru tine. Te-am înscris în programul de voluntariat al lui Ally. Cum ajută ea, poți să ajuți și tu pe parcursul verii, mai ales că visezi să salvezi lumea, să fii un supererou. Oricum nu faci nimic, bombăni mama, pe când încerca să adune cât mai multe dintre sticlele goale de suc care puseseră stăpânire pe camera mea.

Mi-am dat cearșafurile jos de pe cap, dar nu m-am ridicat, am rămas lungit, privind tavanul, ca și cum ar fi fost ultima mea sursă de speranță. În acel moment, pe neașteptate, am simțit cum ceva se schimbă în mine, îndemnându-mă să mă trezesc la realitate, să încerc, pentru că ajutând... M-am ridicat așa de brusc în picioare, încât mama, surprinsă, tresări, scăpând toate sticlele din mână. M-a privit cum ai privi pe cineva care a înnebunit pe neașteptate, iar atunci când m-am aruncat asupra ei, îmbrățișând-o, a scos un mic țipăt:

– Tom, ești nebun?

Am sărutat-o pe amândoi obraji și i-am zâmbit cu toată dulceața de care eram în stare.

– Te iubesc, mamă, am spus. Mulțumesc că te-ai gândit la surpriza asta!

I-am dat drumul, iar mama își ridică sprâncenele profund surprisă. Se vedea clar că nu se aștepta la o asemenea reacție de la mine, că fusese pregătită să mă înfrunte, să încerce să îmi înfrângă orice rezistență și acum...

Am ieșit repede din cameră, dar nu înainte de a-i auzi glasul care striga în urma mea:

– Tom, sper că nu ai vreun prieten care vinde droguri!

*

Știam că munca de voluntar nu este ușoară, că programul la

care mă înscrișese mama presupunea să îmi ofer sprijinul unor bătrâni care aveau cu adevărat nevoie de ajutor, de cineva care să-i îngrijească – trupul lor istovit nu-i mai asculta de multă vreme – și să le țină companie. Suflete părăsite, sfâșiate de amintiri, dornice de viața care li se refuza, averse după zâmbete și după bucurii. Eram un ipocrit. De atâtea ori declarasem cu tărie și convingere că vreau să-mi dedic viața celor din jur, că vreau să trăiesc pentru ceilalți, dar azi, când aveam șansa să ajut, mi se părea că e atât de greu, că sunt atât de obosit și de neputincios, chiar înainte de a porni la drum. Dar eram deja aici, așa că...

Ally mi-a dat o adresă, numele unei femei, și mi-a zâmbit, urându-mi noroc. Pe drum am încercat să mă pregătesc pentru întâlnirea cu prima femeie bătrână și duioasă, ce îmi fusese încredințată, pe care destinul mi-o scosese în cale pentru a-mi împlini visul. Însă, când am ajuns în fața unei case vechi, care, prin aspectul ei exterior m-a determinat să-mi ridic sprâncenele întrebător, îndoiala mi s-a strecurat din nou în suflet. Cu ce aveam de a face? Totul era un joc, o păcăleală? O casă așa de veche în secolul nostru? Era oare așa ceva posibil? Unde mă aflam?

Din ce se putea observa, casa fusese vopsită cu mult timp în urmă – poate un secol! – într-o culoare închisă, însă vremea o decolorase într-atât, încât o transformase în ceva deschis și spălăcit. Pereții erau scorojiți și străbătuți de crăpături adânci, ferestrele opace, întregul aer al acelei locuințe nu era prea diferit de cel al unei case părăsite. Dar priveliștea de dincolo de poarta ruginită părea să contrazică prima mea impresie. O grădină, ale cărei margini nu puteau fi intuite de unde mă aflam eu se desfăta în razele soarelui. Tufe mari de la trandafiri multicolori, lalele roșii și încă umede de rouă, magnolii înmiresmate și multe alte flori necunoscute mie, cel care mă obișnuisem mai mult cu răcoarea camerei mele decât cu prospețimea grădinilor, creau un contrast prea mare, aproape nefiresc, cu aspectul neîngrijit al casei. Degetele mele nu mai cunoscuseră niciodată acea dorință mistuitoare de a atinge, nasul meu nu mai simțise niciodată nevoia aceea de a miroși un parfum atât de îmbietor. Am deschis poarta și am pătruns în grădina ce îmi cucerise simțurile. Am atins și am mirosit prima floare care mi-a apărut în cale și, ca într-un vis, am simțit că ceva sau cineva m-a ciupit de mână. Am tresărit și mi-am ridicat privirea. M-am uitat în jur, dar nu am văzut nimic, eram singur, nimic nu trăda vreo altă prezență.

Atunci am văzut ușa deschizându-se și o persoană apărui în

prag.

– Dacă ai fi rupt-o, te-aș fi chinuit cumplit.

Era o femeie.

– Euuu, nuuu, nu aveam de gând să o rup, am spus, simțind pentru prima oară cât de puternice erau razele soarelui.

Femeia nu schiță niciun răspuns. Se încruntă și, pentru o clipă, mă analizează din cap până în picioare, iar eu, pentru prima oară în viață, m-am simțit extrem de jenat.

– Vinzi ceva? întrebă ea, pe un ton politic, chiar dacă chipu-i tânăr și palid spunea altceva.

– Ah, nu. Sunt de la centrul de voluntariat. M-au trimis să ajut o doamnă, pe nume... Alice Kaylan?

– Alice Kayleigh, spuse femeia scurt.

– Mda. Scuze, eram aproape sigur că am greșit, niciodată nu am fost prea bun la reținut nume.

Părul roșcat și lung al femeii era poate la fel de impresionant ca și grădina de lângă mine. Nu mai văzusem niciodată un roșu așa de aprins, așa de intens, de viu, o culoare a vieții sau a păcatului. Femeia părea desprinsă dintr-un tablou străvechi. Hainele ei păreau lucrate cu un secol în urmă, dar, cu toate acestea, îmbrăcau cu atâta eleganță și distincție trupul ei firav și subțire. Nu am apucat să o studiez îndeajuns pentru că, în clipa următoare, și-a ridicat mâna și mi-a făcut semn să o urmez în casă.

Absolut fiecare obiect dinăuntru părea fabricat cu secole în urmă, mobila era veche și crăpată, dar își conservase nota de eleganță; multe miniaturi în ulei – nu eram suficient de priceput pentru a-mi da seama dacă erau veritabile sau doar reproduceri – și încă și mai multe ceasuri acopereau în întregime pereții. Aerul era închis, dar totuși era impregnat de un miros dulce ca al tradafirului pe care-l mirosisem cu un minut în urmă.

Am urmat-o pe femeie până în bucătărie, minunat de tot ceea ce vedeam în jurul meu. Am remarcat faptul că toate camerele, chiar și bucătăria, erau pline de ceasuri.

– Cum te cheamă? întrebă ea, invitându-mă să mă așez, în timp ce se preocupa să toarne ceai negru în două cești.

– Tom Ethan. Pe dumneavoastră?

Femeia și-a întors capul spre mine, așa de brusc, încât nu am putut să nu mă întreb dacă nu cumva gâtu-i firav nu a avut de suferit din pricina acestei mișcări. Și-a dat ochii peste cap, cu un aer sarcastic.

– Eu sunt Alice Kayleigh, desigur. Ah, am uitat să-ți spun,

niciodată să nu te așezi pe scaunul ăla de acolo. Alice arată spre un scaun așezat într-un colț al camerei. Sebastian nu va fi fericit deloc dacă te va vedea făcând asta.

Am dat din cap în semn de aprobare, confuz, dar nu am îndrăznit să întreb cine e Sebastian și ce poate avea el împotriva acestui lucru. M-am așezat pe unul dintre scaunele care erau împrejurul mesei, iar Alice făcu același lucru, dar nu înainte de a pune ceștile pe masă.

– Nu te-am întrebat, scuze, sper că îți place ceaiul.

– Desigur.

Uram ceaiul, nu îmi plăcuse niciodată să beau acest lichid ce mi se părea vâcos, dar nu puteam să fac o impresie proastă și să refuz. Alice nu era persoana pe care eu mă așteptasem să o văd. Părea prea tânără, poate de aceeași vârstă cu mine. Chipul îi era poate prea palid și îi creia impresia că nu zâmbea prea des, dar nu își pierduse dulceața adolescentină. Cearcăne negre se puteau observa sub ochii ei căprui, dar păreau să fie mai degrabă rezultatul unei suferințe sufletești decât trupești. Oare chiar avea nevoie de ajutor?

– Nu e nevoie să întreb, spuse ea, privindu-mă insistent, parcă citindu-mi gândurile. Sunt bolnavă, nu știu niciodată când pot să cad și să pier. Sper doar ca moarte să nu mi se insinueze în pat, în timp ce dorm, spuse ea, răsând scurt. Nu vreau să am parte de o moarte plicticoasă!

– Dar nu arăți ca și cum ai avea nevoie de ajutor.

Am privit-o cu atenție, dar ea mi-a aruncat o privire scurtă, însă atât de mânioasă, încât m-a făcut să mă întreb cum poate cineva să-și schimbe starea așa de brusc.

– O zi sunt bine, a doua zi însă... a doua zi poate fi ceva cu totul diferit.

– De ce suferi? am întrebat, fără să mă gândesc. Imediat m-am simțit prost, dar, din fericire, Alice îmi zâmbi. Întrebarea mea nu părea a o stânjeni sau supăra.

– Cine știe? șopti ea, încercând să topească zahărul din ceai. Toată lumea spune că sunt doar depresivă, dar sunt zile când nu pot să merg, zile când nu pot să văd sau altele când nu îmi simt trupul și nu pot respira.

Am simțit din nou un gol în stomac și am ridicat ceașca, prefăcându-mă că sorb o gură din ceaiul al cărui miros îmi stârnea și mai mult dezgustul.

– Relaxează-te puțin. După aceea, am să-ți arăt ce ai de făcut.

*

Eram pasionat de interioare, cândva visasem să urmez cursuri de design ambiental, de aceea nu puteam să nu admit că mă bucuram să fiu într-o casă așa de veche. Îmi doream să hoinăresc în voie prin camerele prin care trecusem la sosire, dar nenumăratele ceasuri ce tapetau pereții mă înspăimântau.

După ce mi-a arătat camera în care trebuia să fac curat, Alice a plecat să-și ude florile, lăsându-mă singur; după ceva timp, am văzut-o pe verandă, jucându-se cu un cățeluș. Apoi, am pierdut-o din vedere, pentru a o regăsi din nou, puțin mai târziu, când a trecut prin fața geamului meu, îndreptându-se spre un grajd din spatele casei. De acolo a ieșit ținând de căpăstru un cal minunat și foarte impunător ca statură. Nu eram surprins. Până la urmă, aerul casei în care trăia nu intra în contradicție cu imaginea ei de amazoană, dar forța cu care părea a stăpâni calul acela mult prea mare pentru o femeie, mai cu seamă pentru una așa de firavă, care tocmai mărturisise că e foarte bolnavă, mă determină să mă întreb dacă nu cumva totul era o festă pe care mi-o juca propria-mi minte. Să fi fost de vină gura aceea de ceai pe care am sorbit-o aproape împotriva voinței mele?

M-am îndepărtat de fereastră, înainte ca ea să mă vadă și m-am apucat de lucru. Camera în care mă dusesese Alice nu era mare, dar diferitele obiecte aflate acolo, într-o neorînduială parcă anume calculată, făceau aproape imposibil de realizat sarcina mea. Cărți groase erau împrăștiate prin toată camera și niciun un obiect de mobilier nu trăda o posibilă întrebuițare drept bibliotecă. Unele dintre ele, foarte vechi, erau scrise în limbi pe care nu le puteam înțelege, altele erau despre grădinărit sau despre politică.

Am revenit apoi zilnic în acea casă. Sarcinile mele semănau cu cea din prima zi. Mă obișnuisem, îmi plăcea să fac curat în acele camere. Numai că aveam mereu un sentiment ciudat. De fiecare dată când treceam dintr-o cameră în alta, aveam impresia că cineva mă urmărește cu privirea și că ceasurile se opreau pentru o clipă, când simțeau acea prezență.

Dar nu casa era problema mea, nu ea era pricina frământărilor mele zilnice, ci Alice însăși. În afara faptului că părea cea mai puternică femeie pe care o văzusem în viața mea, în ciuda constituției ei fragile, era ciudată într-un fel pe care nu-l puteam descifra sau explica în cuvinte. De fiecare dată când mă opream să iau o mică pauză și eram atent la ceea ce era în jurul meu, o

descopeream, din senin, alături. Îmi dădea impresia că mă urmărea, că nu îi câștigasem încrederea și, de aceea, se străduia să fie mereu cu ochii pe mine.

Avea reguli stricte, dar extrem de ciudate. Toate lucrurile trebuiau aranjate exact așa cum le găsisem, nimic nu trebuia mișcat de la locul lui, trebuia să fac curat în camere într-o anumită ordine și, mai ales, să nu mă ating niciodată de pernele ei albastre. Muzica era interzisă în casă, pentru că o deranja. Prima dată când mi-a spus de această regulă, chiar nu am putut înțelege cum de m-a putut auzi când am încercat să fredonez o melodie, ea fiind în curte, la mai mult de o sută de metri depărtare de mine.

Ea mereu avea grijă de grădină și, uneori, când termina ceea ce avea de făcut, venea și se așeza în prag; rămânea nemișcată, fără să spună o vorbă, privindu-mă în liniște cum îmi fac treaba, până când apusul cădea. Câteodată încercam să înseninez aerul cu glumele mele. Așa am descoperit că putea să zâmbească și că părea așa de dulce și drăguță când fața i se destindea într-un zâmbet, dar, de fiecare dată, în secunda următoare se încrunta din nou și mă privea ca și cum eram un străin venit prin cine știe ce întâmplare direct în pragul casei ei. Dacă în prima clipă a întâlnirii noastre am crezut că Alice era doar o persoană care putea să-și schimbe foarte ușor starea, după ce am ajuns să o cunosc puțin mai bine, mi-am dat seama că de fapt ea era o femeie bătrână ascunsă în trupul unei tinere extrem de frumoase. Era așa de diferită!

Încă din prima zi am vrut să scap cât mai repede de acolo, să plec și să renunț la munca mea de voluntariat, să revin la camera mea și la visurile mele, să nu mă mai întorc vreodată acolo, dar, când am privit-o în ochi, am știut că nu puteam să renunț pur și simplu. „Un bărbat nu renunță niciodată”, îmi spuneam mie însumi, citând din memorie vorbele tatălui meu. (...)

Într-una din zilele ce au urmat, m-am trezit târziu, indispus. Am ajuns la timp doar cu ajutorul bicicletei lui Emy, pe care am împrumutat-o fără știrea ei. Ea era puțin ocupată, se ascunsese în spatele casei, pentru a fuma, fără ca mama sau tata să afle ceva. Mă gândeam că mama ar fi trebuit să fie mulțumită de mine pentru că nu mă apucasem de astfel de obiceiuri, dar chiar și așa eram tot nedreptățit.

De când Alice mi-a deschis ușa, mi-am dat seama că ceva era diferit în acea zi. Ea purta obișnuitele-i haine din alte vremuri, părul, nefiresc de roșu, îi era pieptănat ca de obicei, numai fața îi era mult mai palidă și părea mai slabă decât oricând. A rămas în casă pe

tot parcursul zilei, fără să iasă un minut afară să-și verifice grădina. M-am gândit că poate și-a propus să stea lângă mine ca să mă supere cu comentariile ei, cu remarcile ei rare, dar atât de usturătoare.

– Nu ai aranjat perna asta cum trebuie. Se vede că nu îți stă capul la ceea ce faci. De ce mai ești aici dacă nu te străduiești să-ți faci treaba bine? se auzi glasul ei, trezindu-mă din reverie și confirmându-mi parcă ceea ce gândeam.

Am oftat, simțind cum mânia începea să fiarbă în mine, pentru prima dată de când mă aflam în această casă, în preajma ei.

– Păi, nu a fost întru totul decizia mea, mama a avut grijă să îmi dea o ocupație, am răspuns printre dinți.

– Nu pari prea fericit.

Am mai scuturat perna de două ori, după care am încercat să o aranjez cât mai pe placul stăpânei casei. Nu i-am răspuns. M-am întors cu spatele și am mai aruncat o privire prin camera care părea destul de curată.

– Ai vrea niște clătite? Am și niște sirop de arțar, dacă nu mă înșel, spuse ea, încercând să pară cât mai prietenoasă.

Am simțit cum totul se învârtea cu încetinitorul. Alice s-a oferit să-mi dea un răgaz de odihnă și chiar să-mi pregătească ceva, ca pentru un musafir așteptat. Chiar dacă mi s-a părut ciudat, am acceptat și am urmat-o în bucătărie. Nu am mai muncit pentru restul zilei, am stat la masă și am discutat diferite subiecte, de la schimbările climaterice până la preocupările mele din timpul liber. În acea zi am descoperit poate ceea ce eu îmi dorisem atât de mult să descopăr, cealaltă parte a singurei persoane de sex feminin care-mi atrăsese vreodată atenția. Nu era cum îmi păruse la început, Alice era doar neîncrezătoare în oameni și în forțele proprii de a gestiona relațiile cu aceștia. Mi-a zâmbit mai mult ca niciodată atunci și am simțit zâmbetul ei adânc în suflet, luminându-mi acel gol care așteptase atâta vreme să fie umplut de cineva, să fie acoperit de aripa unui alt suflet. Eram fericit, și seara, la despărțire, am simțit un implus straniu și de nestăpânit de a mă apleca și a o săruta pe obraz, dar nu am făcut-o. Nu mi-am putut înfrânge teama. La o stradă depărtare de casa ei am simțit cum frigul mă străpunge până la oase și mi-am dat seama că îmi uitasem jacheta, așa că m-am întors.

Fiorul pe care l-am simțit în tot trupul când am intrat în curtea ei aproape m-a doborât. Florile, așa de sclipitoare și pline de viață la plecarea mea, acum păreau uscate și doborâte la pământ ca de o furtună misterioasă. Mireasma dulce a grădinii dispăruse, doar odoarea morții putea fi simțită în aerul prea rece pentru o seară de

vară. Am fugit, cum nu mai fugisem în viața mea, spre ușă, acum și ea îmi apărea mult prea neagră, sinistră parcă, și am bătut, dar nimeni nu mi-a răspuns. M-am panicat, iar urechile au prins a-mi țui de zgomotele produse de calul închis în grajdul din spatele curții, care parcă plângea.

Ușa era deschisă și am intrat fără să mai stau pe gânduri. Alice era în bucătărie. Era întinsă pe jos și plângea, ținându-se cu o mână de cap și cu cealaltă încercând să se ridice. Mi-am simțit mâinile tremurând, dar m-am apropiat.

– Alice, ce te doare? Ce s-a întâmplat? Voi chema ambulanța, bine?

– Capul... picioarele. Nu, nu e nevoie. Doar... pastila. Sertarul din dreapta.

M-am repezit spre sertar și, deschizându-l, am putut observa sute de pastile. Erau atât de multe, de culori și forme diferite, mărturisind suferința unui om condamnat.

– Cea roșie..., șopti ea.

Am găsit pastila și am ajutat-o să o înghită.

– O să chem ambulanța, o să chem ambulanța, am tot repetat.

Alice m-a privit și a dat din cap.

– Nu, te rog, nu, nu e nevoie, sunt mai bine acum!

Vocea ei era așa de fragilă. Imaginea suferinței ei mă distrugea, mă simțeam neputincios, nu știam ce să fac.

– Fără ambulanță, spuse ea. Încearcă să mă ridici, o să fiu mai bine dacă stau în pat pentru câteva secunde.

Am ridicat-o. Era așa de ușoară, nici măcar nu o simțeam în brațele mele, era ca și cum purtam pe brațe un copil. Inima îmi bătea cu putere, dar m-am îndreptat spre dormitorul de la etaj. Picioarele ei se mișcau într-un mod ciudat, ca și cum erau ale unei păpuși și, privindu-le, m-a încercat o senzație ciudată, care mi-a urcat un nod în gât. Am așezat-o în pat și ea se chinuie să respire de câteva ori.

– Ești sigură că nu ar trebui să chem ambulanța?

Mâna îi tremura îngrozitor de tare, așa că am luat-o și am așezat-o într-a mea.

– Da, sunt mult mai bine acum, mulțumesc.

Am simțit cum o mare ușurare îmi străbate ființa. Îmi fusese frică de ceea ce era mai rău. Alice mă strânse de mână, făcându-mi inima să se zbată în piept.

– Îmi pare rău că a trebuit să vezi așa ceva.

Corpul încă îi mai tremura puțin, dar simțeam că răul

trecuse.

– Nu te mai gânde la asta, am spus cu o voce care tremura la fel ca trupul ei. Tu chiar ești bolnavă, nu? Adică nu ai glumit deloc în tot acest timp.

Alice oftă și mă privi cu o urmă de regret în ochi.

– Bineînțeles că nu.

– Dar părinții tăi? De ce nu sunt aici, cu tine?

– Dacă ei ar mai fi în viață, tu nu ai mai fi aici, făcând muncă de voluntariat pentru mine.

Am înghițit în sec, dar am evitat să o privesc în ochi și m-am ridicat ca să aprind lumina.

– Ar fi trebuit să mor odată cu ei.

– Nu spune așa ceva!

Alice se ridică și se așeză la marginea patului. Câteva fire de păr i se lipiră pe frunte și, cu o mișcare ușoară a mâinii, le dădu într-o parte.

– De ce nu? Uită-te la mine. Am douăzeci de ani și datorii pe care nu le pot plăti într-o viață. Și oricum nu mai am mult de trăit.

M-am așezat lângă ea și am privit-o în ochi. Mă rușinam de mine, mă rușinam de mine în toate zilele acestea în care crezusem că totul este o minciună, că ea nu e cu adevărat suferindă, că doar se preface, că e doar răsfățată. Alice tăcea, dar ochii ei, plini de lacrimi, îmi șopteau o poveste pe care acum o credeam, pe al cărei adevăr dureros îl resimțeam adânc în mine. Am prins-o de mână, iar ea a început să plângă.

Am plâns amândoi atunci, nici nu știu pentru cât timp, ea pentru ceea ce pierduse, eu pentru ceea ce deveneam conștient că aveam să pierd. Nu puteam schimba nimic, nu puteam interveni, eram așa neputincios, un singur lucru rămăsese dureros de real în mintea mea. Iubeam, pentru prima dată în viața mea mă îndrăgostisem, iubeam pe cineva care era pe moarte.

*

După acea noapte, așteptam cu înfrigurare dimineața, așteptam clipa în care aveam să o revăd din nou pe Alice, aveam să mă asigur că nimeni și nimic nu mi-a răpit-o. Am început să lucrăm împreună și, odată cu aceasta, am observat cum atacurile, de acum mult mai dese, se întâmplau de obicei dimineața. Era așa de greu și înspăimântător când o vedeam că se prăbușește din senin sau când își pierdea cunoștința. Alice devenea de fiecare dată nervoasă și plângea și țipa la mine să plec, îmi spunea că nu mai suportă prezența mea

acolo, dar eu nu o luam în seamă, îi stăteam alături, o protejam, o feream de rău, cu toate puterile mele. La sfârșitul zilei întotdeauna își arăta recunoștința, îmbrățișându-mă de rămas bun sau sărutându-mă pe obraz. Era cel mai de preț lucru pe care puteam să-l primesc.

Alice devenise mult mai prietenoasă, o legătură se stabilise între noi, mult mai puternică decât oricare alta ce se putea forma.

– Asta este mama mea, îmi spuse ea, într-una din zile, arătându-mi o persoană feminină dintr-o fotografie. Și asta era gradina ei. Florile creșteau așa de frumos în Massachusetts!

Am zâmbit, privindu-o pe Alice, cea mult mai tânără, care se agăța de gâtul femeii blonde din fotografie. Grădina însă mă făcu să îmi arunc ochii pe fereastră.

– Dar... este aceeași grădină.

Câteva minute, liniștea învălui camera. Alice nu se mișca, privea fotografia din fața ei până la cel mai mic detaliu. În cele din urmă, mă privi, zâmbindu-mi trist.

– Străbunicii mei au crezut că și eu am murit în acel accident. Au vândut locuința din Massachusetts. Când m-am mutat aici, în casa lor, aveam nevoie de ceva care să-mi amintească de mama. Știi, mâine se împlinesc doi ani de la moartea părinților mei și nu le-am vizitat niciodată mormintele.

Lăsă albumul jos și se ridică. Chiar în acel moment, o idee îmi lumină mîntea.

– Ai putea merge acum. Aș putea să te însoțesc eu, dacă vrei. Azi e vineri, plecăm mâine și ne întoarcem duminică. Am o rudă în Massachusetts, care ne poate găzdui pentru o zi.

Alice se întoarse spre mine și mă privi ciudat.

– O călătorie de cinci ore cu trenul. E prea mult pentru mine. Imaginează-ți cum ar fi să am o criză de față cu alți oameni. Și, în al doilea rând, mama ta nu va fi niciodată de acord.

– Dar nu vei fi singură. Și vom lua tot ce este nevoie cu noi, vom lua pastilele. Cu mama, rezolv eu.

Mi-a luat ceva ore să o conving, dar, în cele din urmă, a acceptat.

*

Când am văzut nori negri, apăsători, apropiindu-se, nu am zis nimic. Am tăcut, pentru că suferința mută ce îi inunda chipul mă apăsa teribil. Ne-a luat ceva să găsim mormintele, dar Alice a avut, în sfârșit, ocazia de a se împăca cu sine. Nu a vărsat lacrimi, pentru că cerul a făcut-o pentru ea, a plouat ca și cum nu mai plouase

niciodată, picături mari și grele inundând pământul. Chiar și așa, ea nu a vrut să plecăm și i-am respectat dorința. Cu hainele ude, lipite de trupul înfrigurat, am rămas acolo câteva ore, iar ploaia nu a încetat decât după ce am părăsit cimitirul.

Apoi am urmat-o. Cunoștea regiunea așa de bine, deci nu îmi era teamă că aveam să ne rătăcim. M-a condus spre o casă luminoasă, pe care am recunoscut-o drept vechea ei casă. A admirat îndelung grădina ce se zărea dincolo de gard. Doar atunci a plâns.

Restul s-a petrecut într-un ritm alert și straniu, din perspectiva mea. Mătușa Jessie ne-a dat haine de schimb și ne-a găzduit pentru o seară, după aceea am luat trenul înapoi și, după alte cinci ore, am regăsit bătrâna casă în care am cunoscut-o pe Alice.

Alice era atât de fericită, nu o mai văzusem niciodată așa, zâmbetul ei îmi lumina sufletul. Era o minune să o descopăr astfel, parcă tânără din nou, ca și cum o mare greutate i se scuturase de pe umerii firavi și o eliberase. Doar tusea ei mă neliniștea, dar zâmbea ștregărește și mă tachina, spunându-mi că sunt prea grijuliu, că e doar semnul unei simple, banale răceli.

Am condus-o până acasă și i-am spus că mă voi întoarce a doua zi după-amiază.

– Nu veni mâine, relaxează-te, ieși în oraș! Oricum cred că o să dorm toată ziua, sunt așa de obosită...

Am râs, însă și eu puteam să-mi dau seama că acela nu era râsul meu normal.

– Nu ai avut nicio criză, poți să crezi asta? Ar trebui să călătorești mai des, se pare că îți priește. Oricum, o să te las să te odihnești acum și o să mă întorc mâine după-amiază.

S-a întors spre mine cu tot trupul și mi-a zâmbit, în timp ce ochii îi străluceau exact ca florile din curte și, pentru o clipă, am rămas fără cuvinte.

– Mulțumesc! A fost într-adevăr cea mai frumoasă zi din viața mea. Aș putea să mor fericită acum.

Nu am luat-o în serios și am râs.

– Ai grijă, să mori în pat, în timp ce dormi, e cu adevărat plicticos, am spus, amintindu-i de cuvintele rostite de ea la prima noastră întâlnire.

A râs și ea atunci și pentru prima oară râsul ei angelic a răsunat în fiecare colț al casei, umplând-o de fericire. Când m-am ridicat să plec, am observat că toate ceasurile au stat. M-am bucurat. Mă gândeam că e un semn bun, că totul se va schimba de acum înainte, că râsul ei a oprit timpul acela al tristeții, al așteptării

încordate, al dușmanului aflat mereu în umbră, la pândă și că vom porni împreună, eu și Alice, pe un nou drum. Eram plin de mândrie, aveam orgoliul de a o fi salvat. Mă simțeam supereroul visat, care nu a salvat întreaga omenire, dar a salvat-o pe femeia iubită. Cât de mult mă înșelam, ce lecție crudă avea să-mi dea viața, dureros de curând!

Am plecat și, după șase ore, Alice a plecat, singură, într-o nouă călătorie, de data aceasta definitivă. A doua zi de dimineață, vecinii care nu au văzut-o udându-și florile, așa cum făcea mereu, au înțeles că ceva nu era în regulă. Au bătut la ușă, dar nimeni nu a răspuns. Au găsit-o în pat, învăluită în cearșafuri. Mi s-a spus că nu s-a zbatut, că nu s-a agățat de viață, a acceptat cu seninătate, chipul rămânându-i luminat de zâmbet.

Ally a fost cea care m-a anunțat. Când am ajuns la casa ei, totul era pustiu, aproape toată mobila fusese mutată, iar casa părea acum desprinsă dintr-un joc prea sinistru.

– Îmi pare rău, Tom, spuse sora mea, îmbrățișându-mă.

– Unde este? am strigat, îndepărtându-mă de ea. Am fugit spre dormitor, dar ea nu mai era acolo, nimic nu mai era.

Ally m-a urmat.

– Unde este? am strigat încă o dată și am apucat-o strâns de umeri.

M-a privit calm, nu mi-a răspuns, dar îi puteam citi aceeași suferință în ochi.

– Dar eu trebuie să o văd, trebuie să mă despart de ea. Eu am iubit-o pe Alice, am iubit-o așa de mult...

– Nu poți să o vezi. Doar familia...

– Cine? Cine a decis asta? Nu poți să-mi spui că...

– Alice. Ea mi-a spus. Scrie și în testamentul ei. Tom, îmi pare rău, dar nu te pot ajuta.

Atunci am simțit cum mă pierd, cum mă prăbușesc într-un gol... Nu mi-am dat seama că începusem să tremur și să mă învărt în cerc în dormitorul ei. Ally m-a prins de mână și m-a condus jos, unde m-a așezat pe canapea. Acolo am început să plâng. Plângeam isteric și nu mă puteam opri. Sora mea m-a bătut ușor pe umăr, dar nu m-a luat în brate. Știa că aveam nevoie de spațiu.

– A vrut să plece singură, Tom. A vrut să-i păstrezi alte amintiri, nu pe cea a plecării ei, șopti Ally.

Un ceas în depărtare începu să bată din nou. Eram conștient că măsura un timp nou, al unei existențe triste și goale, al unei vieți pustiite de iubire.

*

Alice a fost acea persoană care a sosit în viața mea ca o ninsoare neanunțată, frumoasă, dar totuși primejdioasă. Ultimele două luni pline de fericire pe care le-am petrecut cu ea nu puteau șterge durerea gândului că nu aveam să o mai văd vreodată.

Mama voia să mă duc la facultate, cât mai curând. Nimeni, poate în afară de sora mea, nu îmi înțelegea suferința, dar în capul meu un singur nume era încă viu: Alice, Alice... Alice.

Toate persoanele cărora Alice le datora bani veniră și luară câte ceva din casă. După o săptămână, Ally a venit în camera mea și, cu forța, m-a luat, spunându-mi că vrea să-mi dea ceva. Am urmat-o și când am intrat în curtea lui Alice am observat cum florile, atât de proaspete altădată, acum se veștejiseră, sfărâmându-se în bătaia vântului care le ducea departe. Ally deschise ușa și îmi spuse că am voie să iau un singur lucru din casă, mic și fără valoare.

A fost ultima oară când am intrat în acea casă. Fiecare lucru fusese mutat, dar asta nu m-a împiedicat să mă așez în mijlocul camerei de zi și să îmi reamintesc toate clipele frumoase petrecute împreună. Închizându-mi ochii, puteam să simt mirosul ceaiului ei de dimineață, gustul clătitelor pe vârful limbii și atingerea buzelor ei pe obrazul meu. M-am îndreptat spre dormitor și de acolo am luat un singur lucru, mic, neînsemnat pentru alții, atât de valoros pentru mine: fotografia lui Alice cu mama ei, în vechea lor curte, învăluite de soare și fericire.

*

Alice și-a găsit pacea, însă eu... Eu nu am putut renunța la chipul ei, chiar dacă anii au trecut. Șaizeci de ani, în toată splendoarea lor, s-au revărsat peste mine, dar chipul ei încă mai este viu în inima mea, așa cum fotografia ei mă privește de acolo, de pe peretele camerei mele de zi. Poza a devenit ponosită și uscată de vreme, dar nu am mișcat-o.

Afară ninge, dar eu zâmbesc, în timp ce motanul meu dolofan se mișcă pe lângă picioarele mele. Am înțeles acum de ce la început a fost așa de ciudată și distantă cu mine. Știa că nu este bine să devii foarte apropiat de alții, pentru că atunci când vei pleca, ei vor suferi, și ea nu voia să răspândească decât lumină.

Alice, ai fost ca o floare din propria grădină, ai răsărit în fiecare zi proaspătă în inima mea! Mi-ai luminat calea ca să pot vedea în întuneric, să mă ghidez în câmpurile întinse ale vieții și, chiar dacă, uneori, ghimpii tăi m-au forțat să schițez un zâmbet de

durere, ai rămas alături de mine, alungând stâncile, ajutându-mă să pășesc peste ele. Te mai văd și acum, așezându-ți cana albastră de ceai lângă cana mea verde de cafea, cu mâinile tale firave, mult prea palide. Când furtuna s-a apropiat, trebuia să fugi înăuntru și să închizi geamurile, pentru ca ploaia, vântul și întunericul să treacă, fără să te atingă. Acum, acele locuri vor rămâne mereu pustii, pentru că tu nu vei mai înflori niciodată.

Dar nu-i nimic... Alice, nu te teme, eu sunt pregătit! Ne vom revedea curând, dulce floare a sufletului meu!

TEATRUL

NOSEA ADELINA

Colegiul Național „Ion Creangă”, București

Prof. coord. Dumitrescu Laurențiu

Trecutul primei iubiri

PERSONAJELE:

Bunicul
Bunica
Doamna Avram
Domnul Avram
Ilinca
Răzvan

*În sufrageria casei familiei Avram are loc o întrunire de familie.
Prezenți sunt bunicii, soții Avram și cei doi copii ai acestora, Ilinca
și Răzvan.*

Bunica (cu voioșie): Draga mea Maria, te-ai gândit foarte bine să ne strângi pe toți așa!

D-na Avram: Mamă, îți mulțumesc. Este o ocazie foarte bună să mai depănăm amintiri! Numai dacă ar ajunge și domnul Avram mai devreme de la serviciu... (oftă)

Bunicul: Ai încredere în Marius, fata mea. Face el cumva și ajunge. Nu ar rata așa ceva. (cu încredere)

Răzvan (cu aroganță): Și eu și Ilinca de ce suntem aici? Putem pleca?

D-na Avram: Ce parte din „întrunire de familie” nu înțelegi dragul meu? (râde) Generația tânără e bine să mai stea pe lângă generația cu experiență de viață mai bogată! (cu mândrie către bunicul)

Bunica (râzând): Draga mea, ne faci să roșim?

D-na Avram: Mamă, mai povestește-mi o dată cum tu și tata v-ați cunoscut! Ilinca, Răzvan să fiți atenți! (copiii oftară și se așezară mai bine pe canapea pregătiți de o lungă poveste plictisitoare)

Bunica (luându-și de mână soțul): Acum treizeci și doi de ani lucram la o croitorie și el lucra de partea cealaltă, la secția de pompieri. Într-o zi plecasem mai devreme de la muncă și m-am gândit să trec pe la cofetăria de peste drum, din apropierea secției de pompieri. Ceea ce a urmat mi-a marcat viața. Pe trecerea de pietoni era să mă lovească o dubă al cărei șofer pierduse controlul volanului. Exact în acel

moment cineva m-a tras cu putere și duba a intrat într-un copac de pe marginea drumului.

D-na Avram: Și acel cineva era...? (cu o nedumerire ironică)

Bunicul (râzând): Eu! Tocmai ieșeam de la serviciu să-mi cumpăr ceva de mâncare și am văzut din depărtare duba cum o tot lua ba în stânga, ba în dreapta. Tot ce îmi mai amintesc e că am văzut o femeie frumoasă, îmbrăcată într-o rochie galbenă cu floricele albe, pe trecerea de pietoni și am alergat cât de repede am putut și am reușit să o trag la momentul potrivit din fața dubei. (strângându-i mâna soției sale)

Bunica (râzând și strângând la rândul ei mâna soțului): Încă mă mai doare umărul de la smucirea aia!

D-na Avram (în culmea fericirii): Și după aceea?

Bunica (cu un zâmbet larg pe față): Și-a cerut scuze și m-a invitat la cofetărie să-mi facă cinste.

Bunicul (râzând): Și ea m-a refuzat! Mi-a zis că ea ar trebui să facă cinste că doar i-am salvat viața.

Bunica: Și-am început să ne certăm cine, cui să facă cinste. Nu am mai văzut un așa bărbat care să-și apere punctul de vedere cu atâta ardoare!

Bunicul: Și nici eu o femeie atât de puternică încât să reziste atât de bine în fața mea. (râde)

D-na Avram: Și până la urmă ce-ați făcut?

Bunica: Am mers amândoi la cofetărie și ne-am făcut cinste unul altuia. Și de atunci ne tot întâlneam din întâmplare și într-o bună zi și-a făcut curajul să mă invite la o întâlnire.

Bunicul: Și ea mi-a acceptat invitația numaidecât!

Ilinca (părând interesată): Și despre ce ați vorbit la prima întâlnire?

Bunica: Despre tot ce ne trecea prin cap. Nu aveam prea multe lucruri în comun, eu fiind croitoreasă și el pompier, dar găseam despre ce să discutăm. Ne mai și plictiseam, dar găseam imediat ceva de făcut. Era o aventură în fiecare zi! (râzând)

Răzvan (încercând să nu pară interesat): Bunicule, și cum i-ai zis bunicii că o plăci?

Bunica: Nu mi-a zis. Mi-am dat singură seama după felul în care mă privea. (Răzvan oftă dezamăgit)

Bunicul (râzând): Ca un obsesat. Îi trimiteam flori, îi lăsam scrisori, făceam multe ture pe lângă croitoria unde lucra și multe altele. După un an de nebunii asemănătoare, am cerut-o de soție și a acceptat numaidecât. (râzând). Era înnebunită după mine! (zice cu mândrie)

Bunica (dându-i o palmă peste mână): Tu erai mai înnebunit! (Toată

lumea râde)

Ilinca (prinzând gustul poveștilor): Mamă, tu cum l-ai cunoscut pe tata?

D-na Avram (își îndreaptă coloana și adoptă o atitudine serioasă): Lucram la o gogoșărie și tatăl vostru venea mereu și vorbea cu mine. Fiind polițist, mă ajuta cu niște acte și mă simțeam datoare față de el, așa că îi mai dădeam din când în când niște gogoși gratis. Trecuseră deja câteva luni și el tot venea și eu tot îi dădeam gogoși gratis. (Răzvan și Ilinca chicotesc). Nu-i de râs, copii! Șeful m-a concediat pentru treaba asta! (râde) După aceea, m-am supărat pe el, dar el mi-a găsit imediat un alt loc de muncă și ne-am împăcat. Atunci am început să ieșim împreună. Nu-mi dădea flori, nu-mi scria scrisori, dar vorbeam și el venea în fiecare zi la magazin pentru asta.

Răzvan (indiferent): Plictisitor.

*

(Exact în acel moment cineva bate la ușă. Domnul Avram intră în casă în grabă, ținând în mână un coș plin cu gogoși.)

D-na Avram (total surprinsă): Dragule!

D-nul Avram (gâfâind): Iartă-mă că am întârziat, iubire. (se îndreaptă spre canapea spre și își sărută soția) Acestea sunt pentru tine. (îi întinde coșul plin de gogoși)

D-na Avram (râzând): Nu trebuia să te deranjezi!

Bunicul (zâmbește își bate ginerele pe umăr): Asta da, dragoste dulce!

(Toată lumea râde, în timp ce d-nul Avram se așează și își trage sufletul, iar Ilinca și Răzvan se repezesc coșul cu bunătăți.)

D-nul Avram (dregându-și vorba): Am avut multă treabă la serviciu și de aceea am întârziat. Despre ce vorbești?

Răzvan: Despre cum tu și mama v-ați cunoscut.

D-nul Avram (surprins): Cu ce va mințit? (râse)

Ilinca: Îți dădea gogoși gratis și din cauza asta a fost concediată de la gogoșărie.

D-nul Avram (mirat): Dar nu lucra la gogoșărie. Sau gogoșerie? Cine mai știe? Pe atunci, lucra la covrigărie și rare ori îmi dădea covrigi gratis.

D-na Avram (ofensată): Adică spui că nu-mi amintesc cum ne-am cunoscut?

D-nul Avram (confuz): Eu așa îmi amintesc.

D-na Avram (jignită): Ai uitat cum ne-am cunoscut?

D-nul Avram: Cum aș putea?! Sigur lucrai la o covrigărie! Îmi

amintesc că tu erai motivul pentru care treceam pe acolo tot timpul!
(indignat)

D-na Avram (cu lacrimi în ochi): Nu pot să cred așa ceva! După atâția ani de căsnicie, cum să nu știi cum ne-am cunoscut?! (se ridică și fuge într-altă cameră)

D-nul Avram (șocat): Absurd!

Bunicul (râzând): Acum ai încurcat-o, Marius!

Bunica (oftând): Mă duc să o împac. Aveți răbdare. (se ridică și o ia pe urmele fiicei sale)

Răzvan: Tată, ai făcut-o lată. Sunt dezamăgit.

Ilinca: Ai făcut și mai rele, dar asta le întrece pe toate.

D-nul Avram (surprins de persecuția dată de propriii săi copii): În loc să mă susțineți, voi... (suspină)

*

(Între timp, în cealaltă cameră)

D-na Avram: Mamă. Nu pot să cred că nu știe cum ne-am cunoscut!
(se îneacă în lacrimi)

Bunica: Draga mea, dar ce-i atât de grav? Alte soții suferă că bărbații lor le înșeală, și tu plângi pentru atâta lucru?

D-na Avram: Dar mamă, relația noastră a început din acel moment. Toate clipele petrecute împreună parcă sunt o minciună.

Bunica (încearcă și calmeze fiica): Nu mai ai albumul nostru vechi cu poze din tinerețe? Parcă ți-am făcut o poză în prima zi de muncă.

D-na Avram (fulgerată de idee): Da, da, da, mamă! E chiar aici! (se grăbește spre un dulap, de unde scoate un album greoi cu poze)

(Între timp în sufragerie.)

D-nul Avram (lamentându-se): Să mă duc să-i cumpăr o cutie de bomboane? Sau să-i iau niște flori? Oare ce flori îi plac?

Bunicul: Calmează-te, fiule, fii bărbat! Așa sunt femeile, sensibile întocmai ca niște flori. O să-i treacă în timp. Așa am pățit și eu. Draga mea soțioară a stat o săptămână supărată pe mine că nu-mi mai aminteam care era melodia „noastră”! Am încercat orice, dar tot nu vorbea cu mine. Până la urmă, ea a venit la mine și și-a cerut scuze și mi-a zis că nici ea nu-și mai amintește cântecul. Am râs amândoi și ne-am ales un nou cântec. Asta a fost tot, dar îmi amintesc și acum cât de supărată și revoltată era. Maria seamănă întocmai cu mama ei. O să-i treacă.

Răzvan (sarcastic): Sau poate nu. Pariez că acum își face bagajele să se mute cu voi, bunicule.

Ilinca (îi dă o palmă pe spate fratelui ei mai mare): Răzване, cum

poți să spui așa ceva? Imposibil. O să-i treacă mamei.

Răzvan (cu neîncredere): Cum zici tu.

D-nul Avram: Dar parcă era covrigărie... sau gogoșeria de peste drum?! (vizibil încurcat)

*

(Între timp, d-na Avram pătrunde răsând în cameră, urmată de mama ei.)

D-na Avram: Dragule! (sare pe soțul ei și îl sufocă cu săruturi) Uite! (îi întinde o fotografie, iar d-nul Avram o ia și o analizează și începe să râdă zgomotos)

D-nul Avram (se oprește cu greu din râs): Patiserie?!... Serios? (râde iarși, în timp ce Răzvan și Ilinca se uitau peste fotografie, în care d-na Avram stătea cochetă în fața unei patiserii în prima ei zi de muncă)

Răzvan (ironic): Asta da, revelație! Aparent aveți amândoi probleme cu memoria.

D-na Avram (roșind): Îmi pare rău, dragule. Gogoșeria mea inexistentă nu este un motiv de supărare.

D-nul Avram (își stânge cu putere soția): Nici covrigăria mea abstractă nu contează!

Bunica (zâmbind larg): Un final fericit! Uite, dragă, sunt la fel ca noi în tinerețe! (își îmbrățișează la rândul ei soțul)

POPOVICI MARIA CLAUDIA

Liceul Teoretic „Onisifor Ghibu”, Sibiu

Prof. coord. Fotea Sorana

Discuția unor morți vii

Undeva. Patru pereți plini de postere cu formații ce erau în top acum 30 de ani. O canapea, o masă de cafea și alte lucruri inutile. Dintre perne se aude o melodie lentă ca soneria unui telefon.

ALEXA: Alo?

VOCEA DE LA TELEFON: Alexa?

ALEXA: Da. Rami, tu ești?

RAMI: Uite-o, și-a dat seama. Da. Ce mai faci?

ALEXA: Știi și tu. Nimic interesant. Nu mai fac nimic, decât să scriu, să cânt, să fiu ocupată și să mă plâng în sinea mea de toate astea. Ca de obicei, fac bine. Tu? Cum mai ești?

RAMI: Nicicum. Cred că mă plictisesc și așa avea nevoie de o discuție cu cineva. Ai treabă?

ALEXA: Nu, leneveam, spune-mi ce-ai pe suflet.

RAMI (oftează): Prima iubire.

ALEXA: Serios? De unde? De ce? De când? Cum? Cine e?

RAMI: Știi că am încredere în tine și n-ar trebui să fie o problemă să mă destăinui, dar e greu când cineva îți dă lumea peste cap și te lupți cu orgoliul.

ALEXA: N-aș fi crezut. Cel mai bun prieten al meu, orgolios, încrezut și îngâmfat, cel care face fetele să sufere și să plângă... acel om, se află acum, aici, cu mine, și recunoaște că inima lui e sfâșiată. Spune-mi mai multe, curaj!

RAMI: Nu e nimic interesant de zis. A fost mai rea ca mine, mai indiferentă. Știi cum se zice, o persoană cu mâinile reci are inima fierbinte. Ea avea și mâini reci și inimă de gheață. Și m-a făcut să mă îndrăgostesc ca orice om: ca un prost. Hah, cât de ciudat e. Noi doi n-am discutat niciodată despre dragoste, deși suntem prieteni de atâta timp.

ALEXA: Toate au un început.

RAMI: Chiar și nefericirea. M-am îndrăgostit și nu știu cum. Mă gândeam la ea tot timpul, voiam să o sun, să-i vorbesc. Voiam să o știu aproape de mine și ea era acolo foarte rar. Privirea ei era la fel de rece și când mă săruta, tot corpul meu era zguduit de o energie

bizară, răcoroasă, abstractă. Și buzele ei parcă erau presărate cu miere. Îi spuneam “Pot să spun un secret buzelor tale?” și o sărutam.

ALEXA: Cât de dubios! O fată cu un suflet rece, trup ca de om mort și totuși...

RAMI: Și totuși, ea m-a încălzit pe mine. Știu. Nici măcar nu am avut o relație adevărată. A fost doar o perioadă de o lună ce mi-a dat friguri și care m-a făcut să tremur. Apoi a plecat. Mi-a zis doar că pleacă. Și s-a făcut nevăzută și eu parcă eram încremenit.

ALEXA: Ce s-a întâmplat? A, ai găsit o fată care să nu fie ea îndrăgostită de tine și te-a învățat cum e să rămâi singur. Te-ai ambiționat să o ai și când ai avut-o, a făcut ea toate regulile și nici măcar nu ți-ai dat seama. Genial!

RAMI: Acel “genial” era ironic?

ALEXA: Mi-am construit o inimă de plastic, am devenit cinică și sarcastică. Da, era ironic. Singurul lucru genial din problema ta e că tu iubești. Ai descoperit prima iubire.

RAMI: Bine.

ALEXA: Lasă-mă să îți spun eu. Mă știi, doar. Rebelă, cu pași mari, tocuri și întotdeauna o cămașă. În general plictisită, moleșită și flegmatică. M-a pus cel rău să dau de el într-o tabără. Eu eram atunci cu Florin, aveam o relație de 4 luni și urmau să mai fie. Florin..., cel mare m-a inițiat în tainele amorului într-o noapte din octombrie. Lumânări și muzică. Clasic. Prea clasic. Într-o cameră roz, undeva la o căbănuță din afara orașului. Da, a fost momentul de maximă dragoste, momentul care ne-a rezolvat toate problemele. Ca și cum nimeni nu mai era, nu ne păsa de nimic, am uitat de muzică, de lumânări, de telefoane, de proiectele neterminate la școală, de problemele familiale și de tot. Și știam că nu aveam să fiu “încă una pe listă”, căci lista avea să înceapă cu mine. Apoi, nu cred că-i mai păsa. Nici acuma nu cred că îi mai pasă. Dar nici mie. Am rămas prieteni buni, după 10 luni de chin, de împărțit aceeași pernă și aceeași țigară. Eram cei mai buni prieteni, ne apăram ca frații și ne certam ca un cuplu de oameni căsătoriți. Vorbeam deschis și ne dădeam impresia unul altuia că va dura o eternitate, plus o zi. Eu desenam pe foi viziunea unei perfecțiuni, el desena pe retina ochilor lui căprui o fată ce-l iubea: pe mine. Eu presam într-o mare de cuvinte așternute pe paginile unui registru câte un trandafir: unul ce mi l-a dăruit de ziua mea, altul mi l-a dăruit pentru că era o simplă zi obișnuită de marți și celălalt pentru că merit. Mi-am dat seama că viața trebuie trăită după planul ei, nu după al tău. Și noi nu am planificat nimic. Într-adevăr, ne gândeam cum ar fi să rămânem

împreună, să ne mutăm amândoi, să avem copii..., să fim fericiți. Dar nu plănuiam să facem asta. Cred că a fost primăvara de vină. Ea m-a făcut să mă îndrăgostesc, să dansz în floricele, să simt cum e să-ți fie cu adevărat dor de cineva. Aveam cele mai bune poze împreună și nu era zi să nu fim amândoi. Simțeam că îmi e dor de el chiar și-atunci când era lângă mine. Eram legați cu zâmbetul unei inimi juvenile și stelele nu sclipeau așa tare ca ochii lui. Cele mai micuțe celule din corpul meu dansau pe ritm de salsa. Eu îi citeam neliniștea din comportament și parcă fiecare pistru de pe obrajii lui căpăta o față fericită, pentru că zâmbetul este singura linie curbă ce poate face toate lucrurile să meargă drept. Dar a fost o iubire de 3 anotimpuri. Când aveam nevoie de dragostea lui, pentru că afară era decembrie și era rece, el s-a decis să spună “STOP” la tot ce implica “noi”. La toate acele sentimente, la toate amintirile, la pozele împreună, la îmbrățișările calde, la prăjiturelele ce le mâncam împreună, la muzica ce obișnuiam să o ascultăm cu aceleași căști... Am avut o despărțire perfectă, ce a inclus un ultim sărut. Am fost tare. Nu i-am arătat cât de mult îmi pasă și nici nu am plâns de față cu el. Îi zâmbeam și îi spuneam că e totul în regulă, fapt care l-a făcut să se simtă prost. Nu se aștepta să fiu atât de înțelegătoare și deschisă. Voia să fiu supărată pe el, să-mi dau seama că nu are rost. Ce pot spune? M-am resemnat destul de repede și mă așteptam să fiu depresivă. Eram pregătită pentru nopți nedormite, zile nemâncate, perne sătule de lacrimi și stres. Dar de unde? Eu eram bine dispusă, nu-mi puneam întrebări, mâncam bine și ieșeam în oraș cu fetele. Recunosc, mă mai gândeam la el și aveam momente în care mi-era dor. Și mi-era ciudă, primeam zilnic mesaje în care scria locul și era descrisă noua lui iubită. Dar am pariat cu prietena mea cea mai bună că noua lui relație nu durează mai mult de trei luni și am avut dreptate.

RAMI: Tu duci o viață tare aventuroasă. Și cel din tabără? Mi-ai vorbit doar despre Florin.

ALEXA: M-am apropiat de el destul de mult după despărțirea de Florin. Mă consideră una din cele mai bune prietene ale lui. Nu am nici cea mai vagă idee despre cum a ajuns să facă parte din viața mea și cum ne-am apropiat. Știu doar că mă pierd în ochii lui, are un zâmbet care îmi conectează spiritul la fericire. Scrie corect gramatical, știe engleza la perfecție, îi plac pisicile, cântă la chitara, la tobe și vocal. Știe să gătească, are talent la desen, e spontan, citește mult și e organizat. Pe lângă toate astea, când îl văd, simt nevoia să îmi mușc buza de jos până la sânge. Simt nevoia să îi sar în

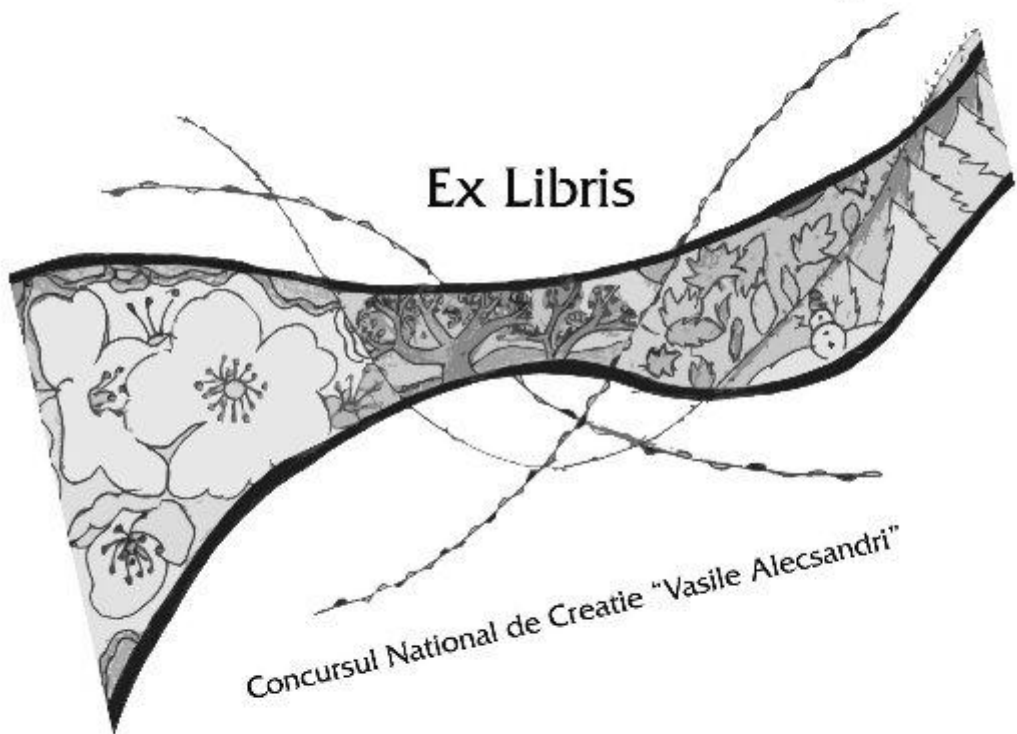
brațe și să dau drumul pasiunii care stă închisă de prea multă vreme. Dar nu știu ce vrea el. Parcă mă place, parcă ar vrea, parcă e indecis. Stai, chiar este! Am rămas cu o pasiune neîncepută și neterminată, cu o dorință ce mă macină și mă consumă și aproape că mă face să plâng. Sunt atât de disperată, încât orgoliul meu nu mă mai recunoaște. Aștept răspunsul unui băiat care așteaptă să știe ce vrea pe plan sentimental. Și amândoi așteptăm să împărțim ceva, cred. Eu aștept să ducem relația pe care o avem deja, cea de prietenie, la un alt nivel. El nu știe. Inima lui e într-o continuă luptă cu creierul, sufletul lui e îmbătat de gustul amar al melodiilor pe care le ascultă și trupul lui e neatins de griji. E cald, e special, are un parfum otrăvitor și eu sunt înconjurată de semne de întrebare, de vise, speranțe și gânduri ce fug în pantofi cu toc. E prima dragoste pe care nici măcar nu o pot numi așa în adevăratul sens al cuvântului. Mă face să rabd, să îmi tai părul, să mă schimb, să-mi arunc hainele și să dau drumul sălbăticiei și animalului din mine. Mă face să scrâșnesc din dinți, să închid ochii ca și cum aș aștepta sentința la moarte și m-aș gândi la o ultimă dorință. În același timp, mă sperie obișnuința pe care o am, să vorbim ca prieteni, să ieșim ca prieteni și atât. Mi-e frică de sentimentele ce ar putea fi mult prea puternice pentru o relație. Mi-e frică de tot ce aș putea face greșit, de faptul că inima mea bate în momente nepotrivite pentru omul nepotrivit și nu e niciun clopoțel cu destulă bunăvoință, încât să mă salveze de la înecul în fantezii și frici. Mi-e foarte teamă de faptul că nu sunt îndeajuns de bună și nu sunt conform așteptărilor. Mă intimidează și mă eclipsează și el nu știe nimic despre stările mele. Știe doar că îl iubesc de câteva luni bune în diferite moduri, conform dispoziției mele. Rami..., ai adormit?

Alexa zâmbește și pune telefonul pe masă.

LIMBA ENOLEZĂ

Ex Libris

Concursul National de Creatie "Vasile Alecsandri"

ANDRIEȘ BIANCA

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Coord., prof. Jugariu Oana / prof. Gavriloaia Ramona

729 over 0

729 degrees taken full of feelings.
729 lighten dreams dancing on the ceilings.
729 worlds, all put in mine and yours.
729 hopes of bloody, dear, love chores.
729 skylines dressed in coffee blues.
729 smiles of that God`s phone we use.
729 me and 729 you.
729 we and 729 of `Yes, we do`.
729 Russian nights beneath your cinnamon.
729 streets in your town at the arm of demon.
729 masks and mirrors drying from your way.
729 stages where I act: `Please, just stay!`.
729 trains breaking sculptures of bones and heart
729 scarlet letters and words taken apart.
729 hurts because it makes us feel, cry and... love.

The shining

Spin me through your freckles,
But let me drown in them, at first.
Spin me through your freckles,
While I crave your eye and thirst.

Spin me through you
And kill this sunset forever
Spin me through you
And don`t write to me love songs, never.

Spin me through
A beat, a blanket and some blues.
Spin me through
The graves of your toys and two moons.

Spin me
Like an island, before you mug my soul.
Spin me
So all the tremble won't exist anymore.

Spin.

The known

In the division of the bell
I heard of joy, departed.
I can't reach it now, I yell.
And so the dream left the S-hearted.

Beautiful stranger, how come?
I'm the cheek of Tango.
Come take me, just as numb.
Let me be the cast and you-Orlando.

We thought the sunrise can
Leave the mark of the enchanted?
Whisper me the ocean, steal me in a van
And give me your lips, just like haunted.

ANTOHI ANDRA GABRIELA

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Coord., prof. Jugariu Oana / prof. Andone Mariana

Alive

„Humans need a lot of things in order to feel alive: family, love, adventures. However we need only one thing to actually be alive. We need a beating heart. When our heart is threatened, we respond in one of two ways: we either run or we attack. There’s a scientific term for this: fight... or flight. It’s instinct. We can’t control it... or can we?”

“Matthew! Matthew, wake up!”

The screaming wouldn’t stop. She kept trying to pull him out of the black pit of numbness, but it felt like he didn’t want to come back to light. Why would he? Why would anyone trade numbness for pain? And there was a lot of pain...

“Don’t do this to me. I can’t lose you, too. You can’t leave me here alone!”

He flinched. She was right... she had lost way too many people and he was the only one who had ever truly understood her. As he was floating above the water, he could see his screaming girlfriend desperately clinging to his body. He watched her and began to remember the reason why she was holding on so tightly. She was his first and one true love. (...)

He never took the car to high school. That’s when she saw her.

“You’ve got to be kidding me!”

All her books were on the concrete and the coffee in her hands was now all over her colorful dress.

“Here, let me help.” He said politely. “You know, it’s better never to sip coffee with books in your hand. Been there, done that... certainly not the highlight of my life.” (...)

Her smile grew different with every day. Even the look in her eyes was changed. Deep down, he knew that it was because of him and he loved it. (...) He’d learned so much about her in just two weeks and somehow, it still felt as if he knew nothing. (...)

“I don’t let people in.” she once said (...)

“I stopped letting people in a long time ago. Everyone that I ever cared about never cared for me. After a while I just stopped

caring for anyone except my parents. They were the only one who had loved me for who I was.”

She stopped. Her eyes dropped on the beautiful boy sitting beside her. She looked like she was struggling to get the words out.

“Ten months ago, they died on a plane crash.” “I’ve been living with my brother ever since. You’ve mentioned it once... the look in my eyes.” She looked like she was about to cry. “That’s the reason. I don’t think I’ll ever recover from that. But, every day that I am with you, I can feel the walls I’ve been trying so hard to build crumbling and it’s really scary for me because they’re all I have left.”

“You have me.”

“Matthew?”

“I... wasn’t... going... to... die... you... know?”

“Good, because that would’ve been the worst break-up ever.”

CÂRJAN ANASTASIA

Colegiul Național „Matei Basarab”, București

Prof. coord. Neațu Roxana

Joy

The joy of our meeting,
The continuous amazement of our hearts
When saying “goodbye”,
The joy of your tenderness,
Forgotten like a sweet dream,
Continues to live in the moment and in the place
Where we both meet, again and again.
Dawns of day fill us both with joy.
Go happily hand in hand
And love and be good, so be with me forever
That is all I could ask for.
You are my first love and the last one,
The joy of love surrounds us.
It is so great that I feel so small.
But still I feel like the warm sun
That caresses your soul.

Friendship

Friendship, comprehensive sense
Of happiness, nostalgia and charming smiles
Enrich your whole life,
With a dear friend you did not waste yourself.
He is near you day and night,
At any time you no splits.
If you ever are in trouble,
He gives you the right advice
That helps you to get over everything soon.
The joy of having and
Embracing your friend immediately.
Childhood, happiness, appreciation-
Words that describe devotion,

A real lifetime friendship.
Love your friend forever
And you will find happiness

Ephemeral moment

Ephemeral moment which soothes my soul
Just a moment in life
I feel your painfully fine fragrance.

Ephemeral moment, you disappear like blackened smoke.
When the burning wood in the stove
Becomes ashes and memories.

Ephemeral moment, the happy shining of a day
Therefore you are solitude that breaks everything in its path,
Leaving behind a soul desolated by the prolific poison of love.

Daily struggles of life,
Attempts and crashes,
All endured for the fullness of the moment which is about to come.

COMORAȘU OLIVIA

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Coord., prof. Jugariu Oana / prof. Andone Mariana

Wilting Pages

It's not the first time this week when I have this kind of walk; drowning in thoughts, trying to survive in this battle with my memories, has become the norm for me! I didn't use to lose myself like this last week, or months ago when we first met (...) It all started 8 months ago. I was sitting, as usual, at my table in the university's library. Martha, the old librarian, just gave me a new book which, she said, it would make me forget about stress. It was difficult for me to be in the first year of studies, in a foreign country, away from my family, only with my two best friends! (...) Anyway, I was reading this book, (...) I was so absorbed that I didn't even notice that someone had entered.(...)

I couldn't see his face, since he was talking with Martha and standing with his back to me.

“Would you mind telling me who that was?” I asked Martha after he had left.

“Oh, him?” her eyes lit up and her cheeks turned red. “That was Martin!” (...)

“Martin is kind of a son to me. He came in London for studies a few years ago and now, he's in the last year. Just like you, he used to come here, and lose himself in books. That's how I met this lovely boy!” (...)

I'd been coming there for 8 months straight, but I had never seen him, and now, he was helping her with organizing the shelves and stuff like that? (...)

One day, he invited me to a music festival in London. We had so much fun. (...)

It was for the first time, when this had happened to me. Actually it was the first time when a boy liked me. I lifted my head. (...)

This is how the best part of my life started. Finally, I could feel the teenage years that everybody had told me about; the love that I was afraid to meet and which was now running everywhere in every particle of the air that I was breathing, in every tiny cell of my body. (...)

All those beautiful seconds, days and weeks spent together were fantastic. I wished I could freeze them and put them on a frame on my wall, so they could stay like that forever. My life was a masterpiece.

One day he told me that he was going to his hometown to visit his parents. He asked me if I'd like to come, but I was during the exam period and I couldn't. He left that weekend morning after we had met at the library and we had our cup of green tea. (...) I was reading when the postman entered and greeted politely and gave me a small note. I opened it excitedly and read it very slowly so I could enjoy every word. (...)

"I'm sorry! I should have told you!"

Nobody had told me that Martin was having lung problems. The night before I got the note he had had a crisis and went into coma! In the morning when I was at school, having fun with my mates, his soul went to the place where I thought I was with him. Now Paradise is an unknown place for me. (...) The only place where I could find him, were my dreams, and from now on that's where I have to go to see him.

FÂNU LAURA-RALUCA

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Coord., prof. Jugariu Oana / prof. Andone Mariana

You never forget your first love

I curled up in my bed, my bones aching in protest. I knew tonight was the night. The night I would leave everything behind but, oh, I would be gaining so much more. I loved my children, my husband, the life I lived. But it was all empty without him (...)

This is how it all started: Clearly, he was a troublemaker. (...)

"What are you reading?" (...)

"R-Romeo and Juliet," I answered.

That was only the beginning. (...)

"Hey, Sarah!" I turned around and a pair of warm arms were suddenly wrapping around my waist. I was staring at Jeremy Mason.

"What?" (...)

Then he leaned down and kissed me. It was the best kiss I had had all day. It was magical, magnificent, perfect, amazing. It was indescribable.

I pulled away gasping for air. He grinned. He knew he was a good kisser.

I closed my eyes, remembering. Jeremy and I had been inseparable since that day. (...)

I opened my eyes and glanced at my nightstand. There were so many pictures. My husband and I on our wedding day. I was in a beautiful white gown and he looked so handsome. (...)

"What's wrong?" he murmured.

"I was just...thinking," I sighed.

"About?"

"College." He sighed this time. (...)

"Sarah. This is going to work. I know it. I love you. I promise I'll never leave you." I sighed. He was so sure, that I had to trust him. A small smile spread across my lips and Jeremy grinned in response.

"I love you too," I said. "And I know we can work this out. I love you way too much to ever let you go." Jeremy grinned. (...)

It was only a few days before we were leaving for school.

We had spent all of our time together. We knew that this was going to be tough. We would be apart for so long.

We were going for a walk, our hands linked. Neither of us had noticed the car. We were just walking along on the sidewalk, minding our own business when it drove on the street.

"Sarah!" Jeremy yelled in panic. He shoved me then. The car hit him. I was just out of the way. It only hit him. He had pushed me out of the way and sacrificed himself.

"Jeremy!" I screamed. The driver got out of the driver's seat, clearly drunk. He took off. Not once did he look back to see the boy he had hit. Not once.

"Jeremy!" I yelled again. (...)

"Sarah," he groaned.

"Live... for me. Be... happy. Get... married. Have... children... grandchildren. Grow... old. Live."

HAJA ALEXANDRA

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Prof. coord. Arminia Aura

Beginning

You have the infinite as smile,
And in your eyes rest the secrets of the skies,
In your heart you hold the key,
From the castles of the sea.

If you could only look at me,
And raise your hands,
Saying: I want us to be friends.
Oh, you, my dear first love,
From my first dance.

Ultimatum

You're the shadow of the light,
An eternal useless fight,
A memory that's full of pain,
A sweet dream that's lost in vain.
Oh, you, ghost from my lost past,
Memory turned into dust,
Shadow of my joyful life,
In my heart you stabbed your knife.
That love...
For me was first and last,
Now I'm just reading letters
From my story past.

Simple things

An endless sea of butterflies,
A promise shared with the blue skies,
A sincere smile, a happy face,
A dance in rain: beauty and grace,
A rising sun on the ocean shore,
A reason to be cheerful for,
A given rose,
Two blushing cheeks,
Her golden hair,
A first sweet kiss,
An ice cream shared with my best friends,
A long walk, holding our hands.

Purity

I've looked at you for the first time
And in my mind just popped a rhyme,
A song of beauty and of youth,
A symphony beyond the truth.
You say I love you,
And I fly.
You say I need you,
And I try,
To be always there for you,
My little star,
My song, my view.
You're as pure as the first snow,
You're the swan and I'm the crow,
You're a rose in the green grass,
You're the wine and I'm the glass.

IVAN ALEXANDRA SIMONA

Colegiul Național „Costache Negri”, Târgu Ocna, Bacău

Prof. coord. Cîrcel Marian

The legend of Shousaku-onna

I recall being in Japan long time ago, a young man wandering the narrow streets of a gloomy, barely known to Europe, isolated village. (...) I didn't expect courtesy and I had left my country with this thought clearly formed so that I wouldn't be surprised at my arrival in Shousaku village. While I was walking down the dusky streets, I stumbled across a house which was bigger than the others and telling by its appearance, the trees, the flowers and the traditional Japanese fountain, it was nicely kept, a detail which made me think that it might be an inn. (...) I stopped and starred, being mesmerized by the view. While the sakura leaves were floating gracefully and swirling whenever the roaring wind would sing its epilogue, I came back to my senses and, through their elegant waltz, I started walking, heading towards the door.

Since I was a little child, legends and fairy tales have always intrigued me, feeding my imagination and expanding the boundaries set by lucidity as a gateway so that today's inner child wouldn't be harmed by the cynicism and pessimism of the actual society. Once in a while, you have to hide and pretend that you're one of them. (...)

I entered that building, doubting that I could possibly find somebody there. There was no furniture, only a chair, a painting hanging on the wall and a candle near the window. (...) I closed my eyes and I tried to get rid of this surreal and unpleasant sensation. It suddenly disappeared when a cold breeze touched my face. I widely opened my eyes and at the bottom of the stairs, a young, beautiful, pale woman dressed in a white kimono was looking at me. (...) Then she looked me in the eyes and said "Atashi wa... Shousaku-onna desu." which means "I am the Lonely-woman". (...) My body felt so heavy and numb at the same time as if days had passed, not hours. I closed my eyes and fell asleep. (...)

I revisualized what the witch doctor told me. He said that many years ago, Sayuri, a beautiful little girl from Osaka had been sold by her parents to an old nobleman (...). They used to call her Shousaku-onna, often comparing her to a goddess which led to

Sayuri being considered the patron saint of the village. (...) After her death, at her twentieth birthday, this beautiful woman became a spirit, powerful enough to control her dead body, but unfortunately not for too long, especially when she was all by herself in that empty building. So that's why she needed human souls, so she could maintain this bond she had with her corpse. Telepathically, she would trick men, making them fall deeply, madly in love with her and unable to resist the urge to come to Shousaku village. All men that fell in love with Sayuri committed suicide because of the horrible feeling of loneliness this woman left them with. (...) I am now 42 years old and I live in Shousaku village. (...) I know for sure that one day, Sayuri will manage to recover her human form. (...) One thing's sure, without each other we can't dare to exist. Our first love is also our last one.

LĂSCĂRACHE-ȚIFREA ANDREI

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Coord., prof. Jugariu Oana / prof. Gavriluță Ana

My first love

What is love? Nobody knows?” Love is not a habit, a commitment, or a debt. It isn't what romantic songs tell us it is. Love simply is”. To my mind love is: love, a four letter word, a profound feeling, but with no right definition. Everybody has their own point of view about love and everybody defines love in hundreds of different ways. (...)

Therefore, love is the greatest feeling ever and when the time comes, each of us will find out that love is nothing more than magic. If you don't believe that, let me tell you how I met love and how love found me. (...)

At eight o'clock my two friends had to go home and I remained with her. But suddenly she went away without saying a word. I looked after her and I saw her talking with 3 girls. She asked me to go with her to meet the girls, but I refused because I was the only boy there and I'm really shy with girls. She left me alone on the bench and after two minutes she came back to me with all the girls. I was really surprised about that. I remained speechless. (...)

That was it. Oh, yes, I have forgotten to tell you. When I think of her I forget everything. That night I met her. She was brown-haired, with blue eyes and she had such a beautiful smile. She got me instantly. It took me only one second to realize that I had fallen in love. As I was speaking to her, I was wondering how to behave. Then I said to myself : if she likes me, she will like me for who I am and I should be myself. So I did. But even being myself was hard in her presence. I didn't know how to talk to her without stuttering. I think she realized that I was a little bit nervous even if I tried hard to hide that. I should have been a magician to hide all my feelings inside. Finally, I started to act normally and I was really relaxed. I was surprised when I found out that we had so many things in common and that we liked the same things. (...)

Now I still talk to her. It has been only a week since we met so I must be patient. I think it is love at first sight. (...) She twisted my mind, turned my world upside-down and that's why I like her. It is so amazing how a boy, a real man and his manhood can be melted

only by a girl. That`s how a girl should be. That`s how she is.

This happened to me when I least expected. Now I realize that love doesn`t come when you expect the most, but when you are least prepared. Even if I was a magician and I could predict that, I wouldn`t want to know. It is more beautiful when you don`t know this kind of things, when everything you get is a surprise. (...) I can only say that I fell in love like a fool, but maybe I will be a winner. I won`t wait for the destiny to come, I will make my own luck even if I am not usually a lucky person in love.

This could be because I have waited for the destiny too much or maybe I haven`t opened my eyes wide enough. (...)

MÂNDRA ELISSA ANA

Liceul Teologic Adventist, Craiova, Dolj

Prof. coord. Stancu-Priciu Daniela

Introspection...

At first, it was just a childish game, he thought she was interesting and wanted to get closer, she was intrigued by all the attention, neither of them giving too much importance to the feeble thoughts of one another. They would ‘accidentally’ meet on the school hallways, he would say ‘hi’ she would pass along confidently miming a smile with the side of her mouth, but one day she found herself wandering in school for no reason hoping to meet him. She didn’t tell anybody but little by little she started to enjoy his little gestures and even expect them (...)

’Fate’ brought them together often in school activities and as days passed by they started spending more and more time together. Slowly these meetings became scheduled, both enjoying every minute spent together. He became more upfront asking her to come to a class celebration, or asking permission to sit next to her in the bus...they said nothing to each other but they assumed the other one knew what the intense atmosphere of which they were both aware of meant so, one night as they were coming home from a choir event in another city, as she was staying with her eyes closed she felt a light touch on her hand and her whole being filled with warmth and peace and she thought her whole world was there (...) she just smiled and fell asleep.

At first, people only talked about that one great love in life, but with time, they started experiencing the feeling more than once in a lifetime and so the concept of “first love” appeared. All kinds of myths have been placed around it and sometimes people say that nothing can compare with that feeling. (...) Mind it’s a very powerful thing, it can create moments that never happened, or various impressions of the moments we lived. So, when people think of their first love they tend to distort the reality to something magic, with fairy dust sprinkled on everything that happened. Seeing life in a golden aura it’s not bad if it doesn’t make you have unrealistic expectations. Thinking about your first love also brings you in a happy reality of your youth when you didn’t know that much about the world, you’d never been hurt so you’re not so scared like you are

now, you'd never been through this experience and every look, and every touch makes your whole body tremble in a pleasant harmony.

Do you remember how baffled Mowgly was when he first saw the girl taking water from the river? Spellbound by her appearance, he went and didn't look back leaving his friend, Baloo alone in the jungle (...) the comic innocence wherewith animated movies paint the "first love" experience is a sweet ingredient we like to find again when we grow up... long lashes moving up and down, big eyes trying to understand the other person, the caring touch that makes you feel protected or the suave smile that lets him know she's safe... all this makes the head-spinning experience a wonderful, memorable one.

MIHĂILIUC TUDOR ȘTEFAN

Colegiul Național „Petru Rareș”, Suceava

Prof. coord. Postolache Dana

She

As her soft footsteps circle round
The plane she walks alone,
I watch her with my eyes now bound
To what of her is known.
Her hair, her eyes, her silky skin,
Her tiny arms, she's like a queen.
Her thin, round waist, her silhouette,
A sight I can't ever forget.
She turns around and stares at me,
I see her in my destiny,
The ground is screaming "Run Away"!
But I don't listen and I stay.
Why are you doing this to me?
Imprisoned for eternity.
Why are you doing this to you?
My reasons I will tell them too...
I'm there to paint you in my tears,
I'm there to show you all your fears,
I'm there to watch you laugh and cry,
I'm there to love you, I must try.
That evil beauty, that cruelty,
That sodomy, that fluency...
That lack of soul, that jewelry,
That piece of madness inside me.
I'm there to please you in your dreams,
I'm there to kill you when you please,
I'm there keep you just for me,
Forever for eternity.

Epilogue

I feel that ticklish pain inside,
My mind feels empty - I reside
Behind my feelings that protect,
Behind the tears I can't forget.

I've now asked why a lot of times,
But no one's found any of the rhymes.
I feel confused, broken and sad,
I don't know if it's good or bad.

I lay down low and close my eyes,
I think of her, to my surprise.
I can't get her out of my mind,
I shouldn't let my feelings bind.

But I still care, I crave deep in,
To have her back, to cleanse my sin,
To hold her close to me again,
I sometimes wish I could explain.

It's over now, as I succumb,
To sadness, suffering - I'm numb,
I close my eyes again, and hope,
That I'll escape my feeling's grope (...)

PINTILIE BIANCA DUMITRIȚA
Liceul Teoretic „Spiru Haret”, Moinești, Bacău
Prof. coord. Mangu Ionela

Only Fragrance of Lilac

The lilac's matchless fragrance can change your life completely... You... He... The blossoming lilac. You fall in love!

I've never thought the magic is real... maybe in fairy tales but life is not a fairy tale at all. Life is a tremendous fight. I know it from the first time I entered my new high school. I was alone in a new city. I was living at my grandma's house in Milesfort, a pretty city through some beautiful and green fields with breathtaking views. My parents had got divorced and my mother had sent me to grandma. She had said I had to be quiet and found my peace. If she knew, I found magic, too.

My new high-school was a common high-school. But I was 16 years old and all seemed strange to me. I didn't like it very much and honestly, all my classmates seemed to be very selfish, like only they matter and the others were simply figures. I was only one of those figures. Maybe he was thinking the same. (...)

I was sure he never saw my big dark eyes or even my brown hair. But I... I saw him. And I saw him every day, his curly hair and his mysterious smile. He was fascinating me every time I saw him in the schoolyard (...) In my room, his smile was appearing in front of me every time I was closing my eyes. He was so gentle and handsome. When I first met him, the whole Universe stopped for a minute and all stars began to laugh. I was so clumsy that I stumbled... and he caught me before I fell downstairs. I blushed and he smiled (...) My heart was beating so fast that I felt it was a clock inside me. For some minutes my soul flew in his arms. But soon I realized I was dreaming with my eyes open. I simply said "Thank you" and I run away. Soon I stumbled again: I was only an ordinary clumsy girl. (...)

"Paul!" I said to him and I shook again his hand... It was warmer and warmer...

He stopped and looked at me. I was smaller than him, so I raised my eyes. His green eyes were smiling too. My heart was singing. Suddenly he put his hand in my hair.

"You have lilac flowers in your hair. You look like a

fairy... so beautiful... so fragile with your magic and mystery... You fascinate me, Vivian. I've never felt what I feel now for you. It's like the whole flowers in the world won't be enough for you... all would die at seeing you and feeling your special energy..." and his hand took a flower from my hair and put it in my hand.

"Paul... I've tried to tell you for months... but..."

"Vivian... Your eyes tell everything. Don't say anything."

And he kissed my forehead. The wind started to blow and suddenly an ocean of lilac flowers fell beside us. I felt like I could cross the endless sea only by looking in his eyes. My first kiss... My first love... Surrounded by fragrance of lilac... The lilac's matchless fragrance can change your life completely... You... He... The blossoming lilac. You fall in love!

RETEZEANU MĂDĂLINA

Colegiul Național „Ion Creangă”, București

Prof. coord. Dumitrescu Laurențiu

First love

It is well known to most people that their first experience of something is the most memorable. Since early days of your existence, the firsts made their importance persist. Even now, your parents can't forget the day when you first managed to walk by your own short, chubby feet and made your way in a giggly mess to embrace them. Also, remember your first words? Maybe you don't, but your parents sure do. As you were brought up in this world, people closest to you found happiness in every new little thing you were able to do.

Achieving happiness from these apparently insignificant details wouldn't be possible unless a certain lingering sentiment hadn't been there all that time. Have you guessed it yet? It is a feeling that one may travel thousands of miles to escape from, only to realize in the end that there is no way out. Since the first day, this world has been wrapped in the greedy embrace of this particular emotion. The earth may need 365 days to circle the sun, but this feeling needs a single moment to cross your heart. Have we got close to the answer yet?

Born from the deepest pits of one's mind and soul, the answer is love.

According to Nietzsche, "love is the state in which man sees things; most widely different from what they are". The entire world would be after all meaningless and empty, provided that it wasn't visited by this tumultuous feeling. Love makes one see the world with new eyes, ones that are overwhelmed by an unfathomable force.

But the main concept of this feeling isn't what matters now, but the two notions discussed as a whole, together. It is simple math: there you have love, and then you add first. The answer is one of the most special moments that you did or will encounter in your life.

The begging of such marvelous journey of one's heart is meaningful, One cannot become a fulfilled individual without learning how to love. To be able to muster the strength from your core to care for and adore somebody unconditionally, without being

told, is the ultimate proof you succeeded.

You love for the first time. You are human. You exist. This is why you should always remember it.

As we learn history at school, because we cannot proceed in the future without learning from the past, the same case is encountered in infatuation. Your first love will always be there, resembling an anchor, which reminds your still sailing ship where you came from. The first is a never-ending detail. There is no last without first. There is no death without birth. There is no light without dark.

The world is sewed carefully in unbreakable threads, so that one way or another, everything is connected. Like that, no matter how many times you fall in love on the way, you will always be linked to the start of the road. It is up for you to decide whether your first is a mistake or not. If one, it is your favorite, that's certain.

SBÎRNĂ SEBASTIAN

Colegiul Național „Elena Cuza”, Craiova, Dolj

Prof. coord. Smădu Silvia

First love

First love,
I still remember
How the story begins.
And I keep forgetting
How the story ends.

Love fall

The fall dwells so deep, that
The memories of our hands
touching
Are slowly falling off the
branches
Of my fingers.

Presence

If once upon a rainy evening
I shall cry on your shoulder
And you'll notice that your
dress gets wet,
Please don't think it's just the
rain
And try not to blame the
droplets
As they gently kiss your
eyes...

Mirage

It's such a pity
That your fingertips
Caressing my shoulder
Proved themselves to be
Just five sweet snowflakes
That melted when I kissed
them...

Release

I want to forget you
As dandelions
Whiten my memories
And fly away...

TIMOȘENCO CĂTĂLINA CRISTIANA

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Coord., prof. Jugariu Oana / prof. Gavriluță Ana

First love

First love? The first stab of love is like a sunset, a blaze of color, oranges, pearly pinks, vibrant purples, gorgeous aliens flying in your stomach. You're hypnotized by his smile which can light the whole town. No, this trick won't work... How on earth are you ever going to explain in terms of chemistry and physics so important a biological phenomenon as first love? And this is me, writing in my diary about first love... A first love which defies duplication. Before it, your heart is blank. Unwritten. Afterwards, the walls are left inscribed and graphitized. When it ends, no amount of scrubbing will purge the scrawled oaths and sketched images, but sooner or later, you find that there's space for someone else, between the words and in the margins.

I'm Helen and with tears in my eyes , I'm writing all my thoughts because ,most people are insensible so my diary is the only one which listens to me and doesn't judge me.

I have found the true teen love and I have lost it... so easily. (...) My first love. He was my first favorite mistake... I would do it on and on even if I regret, he's the one who I still love. I have tried to forget him by meeting with other boys but it's impossible, he is like a guilty Heaven, my guilty pleasure. Moments when I cry out loud yelling swears on him, cursing him for his cold heart, his mistakes of choosing other girls and not me...the one who really loved him and still does. We were that couple who nobody had ever thought that we will break up, but the reality is that he was my first love and I was just another girl on his list. First love is very sweet, but we always lose them, due they come when we are stupid immature children. When he told me "it's over" I thought I will be easy, I will get over, it's not important but I fell in a deep kind of depression. (...)

That's what happens with your first love. It carves a hole in the muscle and fiber, so that you have no choice but to wear it like a birthmark. There is something extraordinary about the first time falling but also a disappointing feeling when it finishes. He reached into my chest with his words. (...) But love takes hostages. It gets

inside you. It eats you out and leaves you crying in the darkness, so simple a phrase like 'maybe we should be just friends' turns into a glass splinter working its way into your heart. It hurts. Not just in the imagination. Not just in the mind. It's a soul-hurt, a real gets-inside-you-and-rips-you-apart pain. I hate love” After months, I figured out that I was mistaking. Should I hate love just because one person made me suffer. Hate love? No, hate the person who made you think like that.

He was the best thing that had ever happened to me. He made me for who I am right now. I found these sweet lyrics and became my favorite from William Shakespeare:”As sweet and musical as bright Apollo's lute, strung with his hair; And when Love speaks, the voice of all the gods. Makes heaven drowsy with the harmony”.

A mistake can be forgiven but not forgotten, once you hurt someone, it's done.

VLAD LETIȚIA

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Coord., prof. Jugariu Oana / prof. Andone Mariana

First shivers of love

“I was in love, and the feeling was even more wonderful than I had ever imagined it could be.”

All our life we're surrounded by love. A dreamer feels love for his dreams, a bug feels love for a blade of grass, the Sun feels love for the Universe, a mother feels love for her child, seen for the first time, and a child feels love for his toys. However there is a moment when we feel this kind of love for the first time. More than this, that moment changes our entire life. And it lasts forever. (...)

Once upon a time, there was a little girl, who was afraid of dark, who was afraid of spiders, who was shy and clumsy. Since she was 5, her mother kept saying that one day, when she was to find that one thing, or person who would give her strength not to be afraid or to believe in herself, those fears and flaws would vanish as a snowflake disappeared when the warmth reached it. The girl loved her mother a lot, but without a warning, one night, the woman who meant everything for her daughter, passed away. (...) One ordinary day, her dad came home, but he wasn't alone. He was accompanied by a little boy that wouldn't stop crying. When she saw him, she felt mercy and sadness for him, but there wasn't a thing she could do. (...) Unavoidably, one day, the girl's father had to go on another mission, so the boy and the girl remained home alone. (...) Taking care of the boy day by day, the girl became somehow attached to him, and the morning she saw him getting out from his bed alone, two warm teardrops slipped from her eyes. (...)

“Thank you!” he cried. “Thank you for being by my side all this time, although you don't even know my name.” (...)

“Tell me more, I want to know more about you, my saver.” whispered the boy as he was moving close.

“Well, there isn't too much to say...” the girl's words were interrupted by Ethan lips over hers. Suddenly Sophie pulled her hand from his and left the room quickly. Ethan saw her running to her room, and slightly heard her crying. He didn't know what to do. After all, he had no one but her. (...)

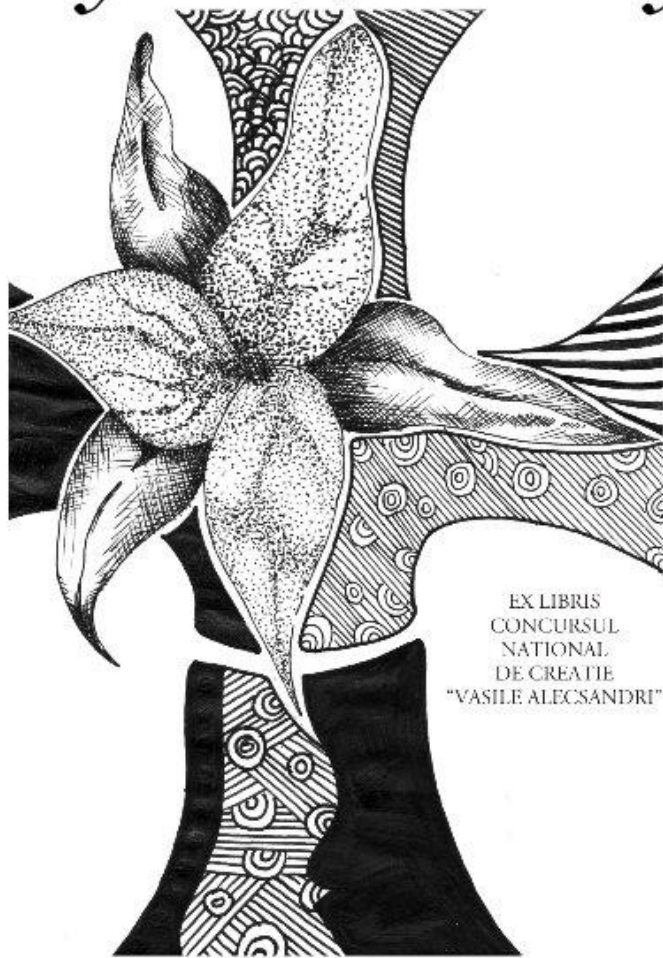
“I didn't know I could get this attached to somebody after

my mother's death. You have proved me I was wrong, and now I am happy to know that I have found a person, a smart boy who is like me, but stronger, because you are the only one who could bring me back to a beautiful world, like the one I was living in before, with my mother. I don't know what it is, but I feel as if there were butterflies in my stomach. It's something new, but somehow it reminds me of my mother. (...) It's better, and I guess it's what other people call LOVE..." said Sophie with a sparkle in her eyes.

"It's not only you. I feel the same strange way, but this is the love we feel for others. Unlike you, somebody has explained to me how it feels to be in love. And he described the exact way I feel right now."

"So, I am in love, and the feeling is even more wonderful than I have ever imagined it could be..." thought Sophie. (...)

LIMBA FRANCEZĂ

EX LIBRIS
CONCURSUL
NATIONAL
DE CREATIE
"VASILE ALECSANDRI"

BĂLĂIȚĂ ELENA-BEATRICE

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Prof. coord. Marinescu Georgeta

Adieu

Je voyage à travers le vent des âmes errantes,
J'écoute leurs voix basses, sifflantes, les pensées,
J'oublie de vivre l'instant, j'oublie les espoirs florissantes,
Je crois craignante dans une prière glorifiée...

Le visage d'un nuage se montre sur le ciel
Rien n'est semblable à la nue aux yeux paresseux
Effrayés par le destin, les nuages courent du malheur du temps...
Il s'enfuient ranimés par le gris de leur joue, douteux...

Les anges peignent sur un tapis vert un petit amour jovissant
Ils préparent la venue d'un autre ange sur la Terre des Rêves,
J'écoute comment jouent les cordes d'un violon tristement,
Comment la voix sainte veut rent qu'un autre mourant crève...

Je parcours, frémissante, ma tombe...
Je vois le masque de l'homme que j'ai cru être...
Pâle, les lèvres bleues, symbole de la Fille Morte,
Moi, statue vive, je regarde ma fin, mourante, concrète...

Mon ange monte dans la Lumière, il me quitte
Je reste hantée par les péchés, moi, pourquoi je ne monte?!
Pourquoi je perds l'éclat de mes yeux que j'ai haïs tout?!
Pas du tout pardonnée...Adieu, petit ange: de moi ne tiens pas
corrupte...

L'Automne

Le ciel étend son gris sur la ville, décourageant,
De vieilles feuilles regrettent l'hommage jaune, rougêatre...
Des paroles s'envolent soufflées follement par le vent...
Et toi, mon Chéri, chuchote des regards doux, fofâtres...

Le bleu de tes yeux vit éternellement dans mes yeux...
De ce bleu comme d'une source infinie je m'en rappelle...
À travers toi, ange, coule sang pêcheur, à travers moi
démon, coulent des larmes de dieu!
Les étoiles, des astres rêveurs, se détachent de tes deux
étincelles...

Tu soumets en automne les vergers, toi, mon amour, tu tues
en automne les arbres mourants...
Immortel, infini est le bleu de tes yeux, toi même tu es
infini, immortel!
Ensemble, inconnus, vous parcourez les vignobles comme
des amants...
Vous transformez l'amour en haine, le passé en avenir, les
jours en nuits, les nuits en lumières...

De votre amour, je me suis croisé aux nuées, de
vous...moi...
L'Enfer c'est vous, des inconscients gaspillant des moments,
difficiles, mes instants...
Je vole...je vous sens, vous riez caressant mes joues,
l'automne et toi...
Et moi, je vous perds...Pour moi est réservé toujours un
tout autre moment...

Comme le vent...

Comme le vent souffle dans mon coeur, souffrant et dupé,
De même moi, voyageur dans la vie, je cherche la pensée humiliée...
Je suis juste une ombre, à travers les souvenirs en errant...
Juste un voyageur sa bougie brûler attendant...

Comme le vent parmi les feuilles souffle, gêné, demandeur,
De même moi, je demande le ciel compassion, pitié,
M'endormir parmi les fleurs angéliques d'une brise scellée
Par le vieux temps, seul sur lequel les joies ont passé...

Comme le vent avec des âmes blanches parle soufflant...
De même moi, aux fantômes amères je me sou mets aveuglement...
De saintes prières j'ai chanté dans mon désespoir troublé,
Mais, en vain, se sont prouvées à ma tristesse ébranlée...

Comme le vent en hiver apporte le conte effrayant,
De même moi, je me laisse oublier à ta grandeur -évidemment-
Serviteur dans la caverne du piano désaccordé, laissé lui aussi...
Mais aux trompeurs rayons rougêatres, de l' Enfer pourri...

Comme le vent dans l'air porte mon éternel amour...
Comme il porte tes yeux pour toujours
Comme il murmure des paroles pas encore dites...
Comme il me rappelle ta voix vite...
Comme le vent t'a éloigné de moi...

BOGHIU PAULA

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Prof. coord. Marinescu Georgeta

Bonsoir...

Bonsoir, chérie
J'attends ... j'attends encore.
Je t'ai trouvé
Dans ma recherche.
Bonsoir, chérie
J'ai attendu assez longtemps
Vous jamais venu,
J'ai hésité à me réveiller.
Bonsoir, chérie.

Lampe de poche

Nuages sombres s'écartent sur moi,
La voile de soie me couvre les yeux
Et mon âme meurt.
Je crois que je t'aime;
Tu devines mon esprit pour toi,
Tu me tues chaque seconde,
Tu envèles ma vie.
Mon coeur est un cimetière
Où je t'enterre chaque jour;
Tu es un diable
Qui me tire chaque jour.
J'enfouis ton image,
J'ai ruiné les souvenirs,
Tu as juste un corp décomposé
Qui hante mon existence.

CATANĂ PETRE-ANDREI

Colegiul „Mihai Eminescu”, Bacău

Prof. coord. Petrea Paula

Adieu, mes rêves

Adieu, mes rêves tout pleins de tristesse
Bonjour, ma chérie, ma reine, ma déesse.
Même si je suis un très vieux troubadour
Je sais tous les mots parfait pour amour

Et franchement, un regard m'a suffi
Du charme de l'amour j'ai été séduit
Tu es une tulipe, avec la souche frêle
Un papillon, une vierge, Ma Pucelle!

Coupable

Les étoiles meurent dans le ciel
Elles son mortes,
Elles ont été,
Asphyxiées
Avec amour,
Et les baisers durs
Et la raison,
Le premier amour

IACOB IOANA IULIANA

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Prof. coord. Marinescu Georgeta

Perfume d'amour

Ne jette pas mon amour dans l'eau,
Ne la perds pas entre les algues de la mer,
Emmènes- le à la surface
Sinon il va couler.

Supprime les taches des erreurs
Et construis une nouvelle route,
Une source de paix est l'amour
A l'album de sourires je t'y ajoute.

Ce n'est pas inutile de dire „je t'aime”,
Ainsi nous pouvons atteindre le bonheur.
Je veux être une parfaite femme,
Je veux que tu sois un parfait homme.

Colère

L'amour est comme un globe
de cristal.
Il ne pleure pas,il ne crie pas,
Mais quand il se casse
Ils laissent les tassons là.

L'amour est triste,je suis sûr.
L'amour existe,mais il est dur.
Ils blessent sans pitié toujours
Parce que le coeur n'a pas
d'armure.

Ils partent,et ne regardent pas.
En arrière ils lasissent le
sentiment,
La magie encore vivra,
Mais la douleur
sera,pourtant...

L'amour n'est pas ici ni là.
Je cherche mais je ne trouve
pas.
je crie,je deviens fou,
Ils ne sont pas, ils sont
perdus.

PANAIT DIANA

**Colegiul Național „Alexandru Vlahuță”,
Râmnicu Sărat, Buzău
Prof. coord. Săraru Mihaela**

Le jeu

Le Chat ne croit que sa beauté
Pourra voler le cœur arrêté.
Avec un nœud de ruban arrangé,
Il considère apporter un souffle allié.

Cette créature s'est jouée un peu
Avec le Chien... pour la création
De l'amour, qui est très beau
Peint au crayon.

Ces animaux ne se réconcilient pas bien.
L'ouragan vient aérien
Dans la cour où ils vivaient.
La haine, ils la dégageaient.

Deux pierres fortes,
Font un affront.
Les eaux sont agitées
L'inondation s'est installée.

Les Paroles se noyaient,
Mais l'amour naissait.
L'ardeur des âmes chauffait
La Glace déjà enchaînée.

Cupidon, une flamme a lancé
Où les deux têtus sont tombés,
Ils se sont cognés ...
Des étoiles ont tiré.

De la haine à l'amour
N'est qu'un pas très court.
Le Chien et le Chat s'agacent,
Mais épris avec affluence.

Les papillons

Les papillons, rebelles viennent mille,
Sur un garçon et une fille,
Qui se cognent d'une bille,
Nouvelle dans leurs chemins.

Le cœur tire des étincelles,
Il commence à se dresser vers le ciel,
Les fleurs arrivent à se chatouiller.
Et les pétales brillent.

Le coffre ouvre ses portes,
Les épines sont mortes
Les flottes ont couvert
Toute l'existence ...dans un bouquet.

Les âmes prennent des ailes,
Flottant sur les étoiles belles
Au-dessus de la terre
Là-haut, dans la mer.

Ils libéraient le cœur de la Palpitation.
Jetant en volcan les avirons,
Le métal souffre de la corrosion,
Le Juge donne l'approbation.

Ils prennent un bateau là,
Qui est plein d'appas
Le prince et la princesse sont deux dahlias
Qui forment un seul opéra.

STĂRUIALĂ LUMINIȚA

Colegiul Național „Alexandru Vlahuță”,

Râmnicu Sărat, Buzău

Prof. coord. Săraru Mihaela

Mon premier amour

Au moment où je dis: «le premier amour»
Un sourire apparaît sur mon visage.
Je pense à mon âge,
À l'apparition d'un quelqu'un pour la première fois dans mon cœur,
Rempli d'amour et de chaleur.

Je me sentais très aliénée,
Peut-être parce que quelque chose avait changé.
En fait, je ne savais pas ce qui était avec moi,
Je savais juste que je restais pensive parfois.

Mais de jour en jour, de plus en plus,
Cette pensée me préoccupait beaucoup.
Cela signifie aimer?
Donc, mon histoire était ainsi,
Et maintenant quand je m'en souviens, j'en ris.

La puissance de l'amour

Ils sont nés dans des coins opposés de la terre,
Au-dessus des montagnes, des forêts et des mers,
Deux jeunes, une fille et un garçon,
Entre eux, une passion a éclaté.

Un jour, ils se sont rencontrés inopinément,
Ce qui allait se passer avec les deux n'était pas concrètement
Il était clair qu'à la première vue le coup de foudre les a frappés,
Quand ils étaient ensemble, la vie en rose ils voyaient.

Il paraît que personne et rien ne pourrait les séparer
Il était impossible pour les deux de ne pas s'aimer.

Mais, c'était trop beau de rester
Donc, quelque chose de terrible est arrivé.

Il y avait une méchante sorcière et jalouse de la jolie fille
En ce qui concerne l'amour entre les deux, elle l'a interdit,
Elle a transformé la fille dans une grenouille
Et le garçon dans un petit poisson.

Malgré cela, ils sont restés avec leur passion.

La sorcière a jeté les deux dans des coins opposés de la terre,
Au-dessus des montagnes, des forêts et des mers.
Qu'ils soient incapables de s'apercevoir,
De se sentir, se toucher, se voir...

Le poisson nageait dans l'eau, seul et triste
Il n'était pas possible pour lui d'être optimiste
Il était submergé par les larmes
Jusqu'à un jour, quand l'espoir est revenu.

La grenouille a sauté si loin qu'elle est arrivée près de cette eau,
Puis, il lui est arrivé quelque chose de très beau
La grenouille se reflétait dans l'eau et il semblait
Qu'elle le voie et à lui elle pensait.

Le poisson l'a vue et les deux se sont trouvés
La malédiction de la sorcière maléfique a été annulée
Ils sont redevenus des hommes, garçon et fille
Et ils sont restés heureux et si jolis...

La sorcière a péri et le couple s'est marié,
Le reste de leur vie, ensemble ils l'ont passé
Ils avaient des enfants sains et beaux
Et jusqu'à la vieillesse ils ont vécu heureux.

TUȚUIANU ECATERINA

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Prof. coord. Marinescu Georgeta

***

„Salut. Je m'appelle Maggie et j'ai gagné.
Les années ont passé, vous savez?
Je ne suis plus à cet âge où je peux d'enlever le poids très facilement.
L'amour passe par l'estomac. Tout le temps.
C'est comme une équation de ce long et difficile exercice dans le cas
où vous n'avez pas assez de nutriments pour vous nourrir,
vous êtes épuisés.
Vous restes tous autour de moi et je me sens comme celles anonymes
réunions cures de désintoxication.
Eh bien, voici à peu près la même chose, non? Je veux dire, nous
apprenons tous comment se
comporter lors de notre première rencontre et un grand amour.
Salut. je m'appelle Maggie et même si je gagné je suis heureuse.
J'ai toujours été, seulement maintenant il est à un autre niveau.
J'ai toujours cru en l'amour vrai. J'ai toujours été sûre que ce sera la
première fois quand je sens quelque chose de spécial
avec quelqu'un.
Je suis un peu .. comme on dit.. rêveuse. Mais cela ne m'a pas
démoralisé . Cela m'a aidé à arriver où j'ai voulu.
J'ai toujours cru dans les signes. les pigeons qui aimaient devant le
balcon de ma chambre,
les sourires des gens,
le dimanche plein de bonheur .. même dans les messages avec
"souris" en face du restaurant marocain où
J'avais l'habitude de prendre le petit déjeuner lundi matin.
Salut, je m'appelle Maggie et même si je suis heureuse, cela ne
signifie pas que je n'ai pas su à peine les tentatives
de l'amour...”

CUPRINS

CREAȚIE LITERARĂ – LIMBA ROMÂNĂ

POEZIE	5
Andrioaie Andra	6
Bofilcă Cristina-Mihaela	9
Burtea Aureliana Aida	11
Clondir Adelina Gabriela	13
Cojocaru Cornelia Mara	17
Coman Diana Ștefania	19
Damian Alina Ioana	20
Dănilă Dragoș	23
Dumitrache Gabriela Georgiana	24
Haja Alexandra	27
Iosub Maria	28
Murguleț Sonia Adriana	30
Naghi Ana Ramona	32
Popescu Cristi-Ana	34
Radu Claudia	38
Roff Andreea Elisa	40
Rusu Iris	42
Scorțanu Ioana-Luciana	44
Ușurelu Georgiana Liliana	46
PROZĂ	48
Andrieș Bianca	49
Bostan Ștefana	55
Bucur Simona Andreea	64
Cădă Anca-Ioana	72
Cristache Crina	84
Iosif Mara Alexandra	91
Ivan Monica	102
Negură Iuliana	106
Petria Paul George	117
Popa Madena	122
Răileanu Simina-Andreea	125
Slujitoru Georgiana	132
Stanciu Diana Mihaela	138
Șolot Anca-Teodora	141
Șulț Luiza	153
Vasilache Iuliana	160

Vlădăianu Ionela Camelia	165
TEATRU	181
Nosea Adelina	182
Popovici Maria Claudia	187
CREAȚIE LITERARĂ – LIMBA ENGLEZĂ	191
Andrieș Bianca	192
Antoși Andra Gabriela	194
Cârjan Anastasia	196
Comorașu Olivia	198
Fânu Laura-Raluca	200
Haja Alexandra	202
Ivan Alexandra-Simona	204
Lăscărache-Țifrea Andrei	206
Mândra Elissa Ana	208
Mihăiliuc Tudor Ștefan	210
Pintilie Bianca Dumitrița	212
Retezeanu Mădălina	214
Sbârnă Sebastian	216
Timoșenco Cătălina Cristiana	217
Vlad Letiția	219
CREAȚIE LITERARĂ – LIMBA FRANCEZĂ	221
Bălăiță Elena-Beatrice	222
Boghiu Paula	225
Catană Petre-Andrei	226
Iacob Ioana Iuliana	227
Panait Diana	228
Stăruială Luminița	230
Țuțuianu Ecaterina	232